BANANA YOSHIMOTO

N.P.

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOSHIMOTO, BANANA
NP / Banana Yoshimoto; trad.: Roman Pașca. -
București: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN(10) 973-576-961-1 ISBN(13) 978-973-576-961-1

I. Pașca Roman (trad.)

821.521- 31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

N · P by Banana Yoshimoto
Copyright © 1990 by Banana Yoshimoto
Japanese original edition published by Kadokawa Shoten Publishing Co., Ltd.
Romanian translation rights arranged with Banana Yoshimoto
through Japan Foreign-Rights Centre

Traducere din limba japoneză
ROMAN PAȘCA

Ilustrația copertei
Hommage à Balthus
Jorge

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tipar executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

martie 2006

ISBN(10) 973-576-961-1
ISBN(13) 978-973-576-961-1

Despre Takase Sarao[1] eu știam doar că a fost un scriitor obscur care a trăit o vreme în Statele Unite, ducînd o existență monotonă și scriind întruna nuvele.

Că s-a sinucis la patruzeci și opt de ani.

Că se despărțise de soție, cu care avea doi copii.

Că nuvelele lui au fost adunate într-o carte care, o scurtă bucată de vreme, a fost un mare succes în State.

Că acea carte se numea *N.P.*

Era o carte în care erau puse laolaltă nouăzeci și șapte de povestiri. O carte în care erau înșirate niște bucăți de proză foarte scurte, de parcă n-ar fi avut răbdare să scrie mai mult.

Eu am aflat toate astea de la Shōji, fostul meu prieten, care descoperise o a nouăzeci și opta nuvelă, inedită, și o traducea.

---

[1] Numele sînt date în ordinea tradițională japoneză: întîi numele, apoi prenumele. (n.tr.)

Cînd stai să asculţi o sută de povestiri şi ultima dintre ele se termina, te cuprinde sentimentul că ceva se va întîmpla cu siguranţă. Cred că în acea vară eu am trăit exact povestirea cu pricina, cea cu numărul 100. Am trăit-o direct, pe propria piele. Cu senzaţia că aerul tare se va lăsa absorbit de cerul de vară. Da, a fost cu adevărat una dintre poveşti, întîmplată într-un răstimp extrem de scurt.

Da, chiar, dacă stau să mă gîndesc, eu i-am întîlnit o dată pe copiii lui Takase Sarao, acum mai bine de cinci ani, pe cînd eram în liceu.

Mă aflam la o petrecere a unei edituri, la care mă dusese Shōji. Într-o sală spaţioasă, cu o masă imensă încărcată cu felurite mîncăruri frumos colorate, aşezate pe platouri de argint, o mulţime de oameni vorbeau tare şi rîdeau cu zgomot în lumina nenumăratelor candelabre mici în formă de orhidee.

Cum acolo nu prea erau tineri, m-am bucurat cînd i-am zărit pe cei doi.

Shōji era prins într-o conversaţie cu cineva, aşa că eu m-am mutat într-un loc de unde îi puteam vedea mai bine. Şi atunci am avut o senzaţie ciudată. Senzaţia că îi mai întîlnisem de nenumărate ori în vis, noaptea. Mi-am revenit însă repede şi mi-am dat

seama că oricine i-ar fi văzut pe cei doi ar fi avut aceeași senzație.

Un băiat și o fată care păreau predispuși la melancolie.

Pe cînd stăteam și îi priveam în tihnă, Shōji mi-a spus:

– Cei doi de-acolo sînt copiii rămași după moartea lui Takase.

– Amîndoi? l-am întrebat.

– Se pare că sînt gemeni bizigoți.

– Aș vrea să stau de vorbă cu ei.

– Vrei să te prezint?

– Păi cum, dintre toți cei de aici doar eu am douăzeci de ani. Mi-e jenă.

Am izbucnit în rîs.

– Dacă așa stă treaba, haide, vino să te prezînt, a rîs și Shōji.

– Nu, lasă, mai stau să îi privesc puțin.

Mă gîndeam că, văzuți de la depărtare, erau cu atît mai interesanți. Dacă i-aș fi abordat și ne-am fi întins la vorbă, n-aș mai fi putut să îi examinez pe îndelete.

Știam despre cei doi că erau copiii pe care îi avusese Takase Sarao cu femeia cu care se căsătorise de tînăr. Că erau cam de aceeași vîrstă cu mine și că, pe cînd erau încă mici, tatăl lor îi abandonase. Că, acum, după moartea tatălui, locuiau împreună cu mama lor în casa din Japonia a familiei Takase.

Îi priveam gîndindu-mă că au trecut cu siguranță prin destule experiențe.

Erau amîndoi înalți, cu părul șaten. Fata, delicată și fragilă, avea un ten care plesnea de sănătate. Picioare ferme, pantofi negri cu tocuri, o rochie care lăsa să i se vadă umerii, un chip inocent. Era o apariție surprinzător de luminoasă.

Și băiatul avea un chip plăcut. În afară de ochii în care se ghicea ceva întunecat, întreg trupul emana parcă sănătate și speranță. Licărul de nebunie din ochi te trimitea cu gîndul la moștenirea lui genetică.

Dintr-un motiv sau altul, rîdeau mult. De fiecare dată cînd spuneau cîte ceva, își zîmbeau unul altuia.

Privindu-i, mi-am adus aminte că m-am simțit și eu la fel la un moment dat.

S-a întîmplat odată, demult, cînd ieșisem să mă plimb într-o grădină publică din apropiere. Am zărit o mamă cu un copil, întinși pe iarbă. Pe iarba verde, cu petice luminate ici și colo de razele soarelui în asfințit, în grădina imensă în care nu era nici țipenie. Mama, tînără, își așezase fetița de vreo șase luni pe un pled alb și, fără să o mîngîie sau fără să îi zîmbească, nu își dezlipea ochii de ea, contemplîndo pur și simplu liniștită. Și, din cînd în cînd, își ridica privirea către cer, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva.

Amîndouă aveau părul lăsat liber, mîngîiat de soare și de vînt, și întregul peisaj, prin contrastul puternic al umbrelor, evoca liniștea și calmul unei acuarele a lui Wyeth.

Am privit scena cu ochiul atotvăzător al unui zeu îndepărtat, într-o clipă de eternitate în care se contopiseră fericirea și melancolia.

La fel îi percepeam acum pe cei doi frați Takase. Cu melancolia cerului luminos la asfințit. Melancolia ca un soi de ecou al talentului care le curgea prin vene și pe care nici tinerețea, nici starea de bine nu puteau să îl înăbușe.

– Auzi, tu vrei să te apuci de tradus cartea lui Takase Sarao? l-am întrebat pe Shōji.

– Da, mi-a răspuns aruncîndu-mi o privire parcă orgolioasă.

– Ce titlu are, era parcă ceva cu niște inițiale, nu?

– *N.P.*

– De la ce vine *N.P.?*

– De la *North Point*[1].

– Și ce înseamnă?

– E titlul unui cîntec vechi.

– Ce fel de cîntec?

– Un cîntec foarte trist, mi-a răspuns Shōji.

[1] Punct nordic, în engleză în original (n.tr.)

★

În ziua aceea, țîrîitul telefonului m-a trezit brusc dintr-un somn adînc.

– Mm... alo? am mormăit după ce întinsesem mîna din pat și ridicasem receptorul. Și atunci, mi-a răsunat în urechi vocea joasă a surorii mele mai mari:

– Kazami? Eu sînt, ce mai faci?

Bîzîitul intermitent din fundal, specific pentru telefoanele internaționale, m-a trezit de-a binelea.

– Ce e, s-a întîmplat ceva?

Camera era cufundată în întuneric și liniște, iar cînd m-am uitat la ceas am văzut că era cinci dimineața. Bucata de cer care se zărea printre perdele era de un cenușiu apăsător. „Încă n-a trecut sezonul ploios", m-am gîndit într-o doară.

– Nu, nu s-a întîmplat nimic, am sunat doar să văd ce mai faci, a spus sora mea.

– Iar ai uitat de diferența de fus orar, aici e cinci dimineața, i-am răspuns.

– A, scuze, scuze.

A izbucnit în rîs. Era căsătorită cu un străin și locuia la Londra.

– La tine cît e ceasul?

– E opt seara.

Nu încetam să mă minunez de fiecare dată cînd mă gîndeam la fusul orar. Linia aceea atît de subțire și de fragilă mi se părea extrem de prețioasă.

– Toate bune? am întrebat eu.

– Te-am visat, mi-a răspuns sora mea. Te-am văzut în vis pe aici, pe lîngă noi. Mergeai braț la braț cu un bărbat destul de în vîrstă.

– Pe aici pe lîngă noi, adică la Londra?

– Da. Pe lîngă biserica din spatele casei noastre.

– Ce bine-ar fi să se adevărească! m-am bucurat. Visele surorii mele se adevereau adesea.

– Doar că păreați amîndoi cam triști. Nici nu mi-a venit să vă strig. Bărbatul era înalt și foarte nervos. Purta un pulover alb. Iar tu purtai, nu știu de ce, o bluză marinărească în dungi. Cred că de-aia mi-a trecut prin minte că e vorba de ceva imoral.

– Da' n-am făcut nimic imoral, am răspuns, simțind cum mă trec fiori de groază. Nu încăpea îndoială că, în visul surorii mele, eram eu plimbîndu-mă cu Shōji.

Doar că ea nu îl cunoștea pe Shōji.

– Ia te uită, mi s-a tocit intuiția!

– Mda, pe asta n-ai nimerit-o, am replicat și m-am cufundat în gînduri. Oare ce premoniție o mai fi și asta? Drept e că, în ultima vreme, sînt tot mai dese clipele cînd mă gîndesc la el. Și nu că mi-aș aduce pur și simplu aminte de el, ci, ca într-un flashback, îi văd chipul reflectat pe cerul înnorat, pe asfaltul negru udat

de ploaie sau în vreo vitrină luminată la colț de stradă. Deși îl credeam uitat...

– Soțul tău ce mai face?

– Mulțumesc, bine. O să venim la iarnă împreună în Japonia. Cu mama te mai vezi?

– Din cînd în cînd. Zice că-i e dor de tine.

– Să-i transmiți salutări. Bine, pa, și scuză-mă că te-am trezit. Te mai sun eu.

– După ce te lămurești cu fusul orar, da?

– Gata, am priceput. Să ai grijă să nu te bagi în vreo poveste de dragoste imorală și nefericită, m-a sfătuit rîzînd.

– Da, da, am îngînat și am închis.

Cînd am așezat receptorul în furcă, am simțit liniștea din cameră împresurîndu-mă cu contururi distincte. Lumina albastră dinainte de a începe o nouă zi.

Preocupată, am coborît din pat, am deschis una din ușițele de sub birou și am scos de acolo o cutie pe care nu o deschideam decît foarte rar. Un exemplar *paperback* din *N.P.*, învechit, niște agrafe pentru hîrtii și un ceas Rolex greoi.

Asta era tot ce-mi rămăsese de la Shōji.

S-a sinucis cu somnifere acum mai bine de patru ani. Și de atunci, de cînd m-am ales cu lucrurile astea, mi-au rămas întipărite undeva în minte.

De pildă peste zi, cînd sînt la centrul de cercetare de la universitate, unde lucrez. Cînd aud în depărtare sunetul vreunei sirene care străbate în goană orașul,

ciulesc imediat urechile și mă întreb dacă incendiul o fi pe undeva pe lîngă casa mea, iar în momentele acelea cu siguranță îmi vin în minte obiectele astea. Într-atît sînt de importante.

Le-am luat pe rînd în mînă vrînd parcă să le verific, le-am închis apoi cu grijă la loc și m-am întors în pat. Am adormit imediat la loc.

Pînă am împlinit nouăsprezece ani am locuit împreună cu mama și cu sora mea.

Cînd eu aveam nouă ani, iar sora mea, unsprezece părinții au divorțat. Motivul a fost că tata avea o amantă.

Mama, care pînă atunci fusese translator și pleca tot timpul în deplasări ba într-o parte, ba în alta, a renunțat la asta și, de dragul nostru, s-a apucat să facă tot soiul de traduceri, de la ciorne pînă la interviuri, ca să poată sta acasă.

Era trist fără tata, dar era o viață interesantă. Între noi trei, vîrstele și rolurile păreau să se schimbe de cîteva ori pe zi. Dacă una plîngea, o alta o liniștea, dacă una se văicărea, o alta o încuraja, dacă una se răsfăța, o alta o îmbrățișa duios, dacă una se înfuria, o alta își cerea iertare.

Așa că ne-am obișnuit pînă la urmă.

Pretextînd că oricum stăteam foarte puțin împreună, mama s-a apucat să ne predea engleză. Seara, după ora zece, ne întindeam caietele pe masa din bucătărie și învățam preț de o oră. Pronunție, vocabular și conversații simple în engleză. Micuțe, noi două ne gîndeam, în sinea noastră, că totul e o glumă, dar ne stăpîneam de dragul mamei și participam la lecție.

De aceea, pentru noi, imaginea mamei care ne vine cel mai repede în minte nu e o siluetă văzută din spate care trebăluiește prin bucătărie. Ci, mai degrabă, chipul ei înăsprit, cu ochelarii cu rame de argint, predîndu-ne engleza, și degetele ei albe răsfoind cu o viteză incredibilă niște dicționare masive. În încrîncenarea cu care, în timp ce ne învăța niște rudimente de engleză elementară – pe care, totodată, le repeta pentru sine –, părea să își traseze din nou linia vieții, era nespus de frumoasă.

De fiecare dată cînd mă întîlnesc cu mama, care acum locuiește singură, spune rîzînd că, „dacă nu v-aș fi arătat eu cît de interesantă e engleza...", eu n-aș fi reușit să obțin slujba la Centrul de cercetare a literaturii anglo-americane, iar sora mea nu ar fi putut să se mărite cu un străin. În clipele acelea, mama îmi e mai dragă ca niciodată.

În acea dimineață, m-am trezit din somn brusc. Primul lucru asupra căruia mi-a zăbovit privirea a fost cerul de vară transparent care se zărea printre perdele. Mi s-a părut că avea nuanța visului pe care îl visasem pînă atunci.

Plînsesem în vis. Îmi rămăsese în palme senzația că aș fi cules cîteva fire de nisip auriu din rîul limpede din vis.

„Fie că am plîns pentru că eram tristă, fie că am plîns de bucurie că nu mai eram tristă, oricum ar fi, nu voiam să mă trezesc încă", mi-am zis buimacă.

Prin fereastra puțin deschisă a pătruns o pală de vînt rece.

Poate tocmai de aceea, în ziua respectivă n-am scăpat de senzația cu pricina nici măcar după ce am ajuns la slujbă, la Centrul de cercetare.

Am spart un bol de ceai, am tras aiurea niște copii, am făcut greșeală după greșeală, bombănind întruna „Ce bizar!". Și, într-adevăr, se întîmpla ceva bizar.

Mă simțeam de parcă aș fi adus în realitate trăirile din vis.

Nu-mi stătea mintea la altceva decît la vis.

De-aia nu m-am adunat să răspund la telefon și l-am lăsat să țîrîie la nesfîrșit. A nu știu cîta greșeală de dimineață. Mi-am revenit abia cînd profesorul a

ridicat el receptorul şi m-a ţintuit cu privirea, exasperat, în timp ce spunea „Alo?".

– E pentru tine, Kanō.

Zîmbind amar, mi-a întins receptorul. L-am luat îngăimînd un „mă iertaţi".

Cînd am spus „Alo?" s-a întrerupt. Înclinînd puţin capul, l-am întrebat pe profesor:

– Şi-a spus numele?

– Nu, a întrebat doar dacă eşti aici. Era o voce de femeie, mi-a răspuns. Auzi, Kanō, pari cam obosită, poate ar fi mai bine să iei de pe acum pauza de prînz.

– Păi... abia e ora unsprezece, am bîiguit eu. Atunci, toţi cei adunaţi în jurul birourilor din încăpere, care se prefăcuseră pînă atunci că nu mă cunosc, au început să-mi spună pe rînd: „Nu-i nici o problemă, du-te, ia o pauză".

Am ieşit din sală parcă împinsă de la spate.

Am trecut pe lîngă terenul de sport pustiu şi am ieşit pe poarta universităţii, zicîndu-mi întruna: „Probabil că sînt foarte bizară astăzi". Nu că aş fi fost foarte conştientă de propria persoană. Pur şi simplu, lumea întreagă mi se părea proaspătă pentru că trupul părea să nu se fi obişnuit cu realitatea. „A, da, o fi fost un vis de pe vremea cînd m-am născut şi am căzut în lumea asta", mi-a trecut prin minte.

În spatele universităţii, la jumătatea unui drum în pantă, era o librărie. Zicîndu-mi că, dacă tot am o

pauză de prînz de peste două ore, să cumpăr ceva, am început să urc panta.

Şi atunci, pe nepusă masă, m-am întîlnit cu Otohiko. A doua întîlnire din viaţa mea.

Tocmai trecusem de o veche galerie comercială care se intersecta cu drumul în pantă şi priveam încă în lateral, pierdută, fascinată parcă de proiecţia pe cerul albastru a ghirlandelor de flori de plastic roz şi argintii cu care era decorată galeria.

Apoi, mi-am întors dintr-odată privirea înainte şi am zărit o siluetă familiară care cobora din sens opus.

– A, tu eşti, am spus atunci dintr-un reflex. Fiul domnului Takase.

– Da, eu sînt, dar..., mi-a răspuns el, privindu-mă bănuitor. Şi pe bună dreptate.

M-am grăbit să mă prezint.

– Ne-am întîlnit o dată, demult, la o recepţie a firmei H. Eu sînt Kanō Kazami.

M-a măsurat cu privirea şi apoi a exclamat:

– Aha, tu eşti cea care era împreună cu Toda Shōji, traducătorul.

– Văd că ţii bine minte, i-am spus.

El a zîmbit.

– Atunci, la petrecere, doar noi eram tineri şi ne distram.

L-am întrebat:

– Stai pe aici, prin apropiere?

– Da, eu mă trag din Yokohama, dar acum locuiesc la sora mea. Ea stă aici, la capătul pantei, și face un masterat de psihologie chiar aici, la Universitatea T.

– Nu mai spune! Aici, la Universitatea T?!

– Da.

– Ce coincidență! Eu lucrez la Centrul de cercetare a literaturii anglo-americane.

– I-auzi! E vorba de sora care era cu mine atunci, la petrecere. Saki o cheamă.

– Precis ne-am intersectat pe undeva.

– Ai un pic de timp? Bem un ceai? a întrebat.

Aveam timp berechet.

– Da, haide, am răspuns.

Am băut cîte o cafea, așezați față în față, într-o cafenea pustie înainte de prînz. Pentru mine, el era parcă un personaj din trecut care nu apare decît în povești, și mi se părea incredibil că se întîmplă așa ceva. Aveam o senzație bizară. Privindu-l cu atenție, mi-am dat seama că se schimbase mult. Avea o privire întunecată, care nu se potrivea deloc cu cămașa albă și cu obrajii puternici. Cînd ne întîlniserăm prima dată privirea era altfel.

– Te-ai schimbat mult, Otohiko.

– Așa ți se pare?

– Pari mult mai în vîrstă. Dar, de fapt, ești doar cu doi ani mai mare decît mine. Vezi, știu totul despre tine.

– Asta înseamnă că tu ai acum douăzeci și doi de ani?

– Da.

– Deci pe vremea aia erai încă la liceu, nu?

– Îhî.

– Sînt cinci ani de-atunci... Eu unul trăiam cu impresia că n-am îmbătrînit deloc, poate pentru că am fost în străinătate.

– Unde?

– La Boston. Abia m-am întors, în aprilie.

Avea un fel de a fi închis și ambiguu, tipic celor care își păstrează cu încăpățînare mîndria chiar și cînd cursul vieții le-a fost deturnat. Proiecta o altă imagine decît atunci cînd îl văzusem prima dată.

– Dar tu ai locuit tot timpul în Japonia, nu?

– Da, în casa bunicilor din Yokohama.

– Imediat după ce a murit tatăl tău?

– Da, pe vremea cînd noi eram mici, tata deja nu mai stătea acolo, dar nu fusese scos din registrul familiei. Și bunicii s-au simțit singuri și ne-au chemat.

– Cîți ani aveai atunci?

– Vreo paisprezece, cred. Se pare că moartea tatei a fost un șoc pentru mama, și atunci noi, încercînd să ne purtăm ca niște adulți, am tot îndemnat-o să plece în călătorii. Și s-a dus ba într-o parte, ba în alta, iar cînd s-a întors și tocmai ne gîndeam ce să facem de acum înainte, am fost întrebați dacă nu vrem să venim în Japonia. Mama a tot ezitat, dar noi doi am zis să

mergem. Bunicii își făceau speranțe în legătură cu viitorul mamei, probabil se așteptau să se și recăsătorească, și se gîndeau că dacă rămînem doar noi trei n-o să se aleagă nimic de ea. Noi doi nu voiam de fapt să plecăm din țara în care ne obișnuiserăm să trăim, dar ne-am prefăcut că vrem să mergem, ce mai, am fost niște eroi.

– Știu, așa a fost și la noi. Mama a divorțat de tata și a rămas cu noi, fetele, trei femei împreună.

– Cînd trăiești așa poate fi chiar nesănătos.

– Da, e cumplit sentimentul că tatăl e absent.

– N-ați avut și momente cînd v-a apucat pe toate un pic cîte o nevroză?

– Ba da, am răspuns. Eu, de exemplu, n-am vorbit deloc o bucată de vreme.

– Din cauza unei nevroze? m-a întrebat curios.

– Așa se pare. Am încetat să vorbesc fără nici un motiv și tot fără motiv mi-am revenit.

– Cu siguranță că în trupul tău, firav pe vremea aia, s-a dat o luptă cumplită, a spus el.

La vreo trei luni după ce plecase tata, probabil ca nu cumva să o afectez pe mama care începuse deja să se destrame, mi-am pierdut vocea.

Într-o zi în care ninsese abundent, m-am jucat prea mult pe afară după ore și seara am făcut febră mare. Am stat la pat nu știu cîte zile, lipsind de la școală. Mă durea tot trupul și îmi simțeam gîtul umflat.

La un moment dat, cînd deliram din pricina febrei, le-am auzit pe mama și pe sora mea stînd de vorbă lîngă mine.

– De ce crezi asta? a întrebat mama.

– Nu știu sigur, dar sînt convinsă că e așa, a răspuns sora mea.

– Kazami și-a pierdut vocea de tot? a continuat mama. De data asta, pe un ton isteric și zgomotos, pe care începuserăm să îl auzim tot mai des pe atunci.

– Da, sînt convinsă, a rostit apăsat sora mea.

Încă de pe atunci sora mea avea presimțiri și intuiții corecte, ghicea tot soiul de lucruri mărunte, ca de exemplu cine suna la telefon sau cum avea să se schimbe vremea. În momentele acelea era nespus de liniștită, aidoma unui adult.

– Poate ar fi bine să nu vorbim despre asta de față cu ea, a făcut mama, puțin speriată.

– Da, a fost de acord sora mea.

„I-auzi, mi-am pierdut vocea!" m-am gîndit atunci cu o indiferență surprinzătoare. Ca să verific, am încercat să storc ceva din gîtul uscat, dar n-a ieșit nici măcar un gîjîit slab.

Cu ochii pe jumătate acoperiți de punga de gheață de pe frunte, mi-am sucit gîtul spre fereastră ca să privesc afară: norii, rozalii din pricina luminii asfințitului, formau un strat strălucitor care se întindea pînă departe, spre vest. Preț de o clipă, cu mintea încețoșată de febră, nu am mai știut ce anume era real.

Nu am mai știut dacă tata într-adevăr plecase și avea acum o altă familie.

Dacă făceam în fiecare seară lecții de engleză.

Dacă într-adevăr ninsese din belșug și curtea școlii fusese acoperită de zăpada imaculată. Dacă pe drumul către casă mă cuprinsese deja febra și văzusem luminile orașului ca prin ceață.

... Aha, deci așa e cînd toate lucrurile par să se suprapună și să se întîmple în același timp, am realizat.

Vocea nu mi-a revenit nici măcar după ce mi-a trecut răceala. Și mama, și sora mea erau foarte sensibile, iar doctorul le-a dat de înțeles că e vorba de ceva pe sistem nervos și, pe drumul către casă de la cabinet, mama a izbucnit într-un plîns sfîșietor.

Ne simțeam toate în nesiguranță, probabil că ne înspăimînta gîndul că nu ne mai puteam controla trupurile.

Și totuși, deși la început eram cumplit de furioasă pentru că îmi pierdusem vocea, m-am liniștit treptat pentru că mama s-a calmat și ea, spunîndu-mi să nu mă îngrijorez prea tare. Lipseam de la școală și peste zi stăteam acasă, iar dimineața devreme și seara ieșeam la cîte o plimbare.

Faptul că nu puteam să vorbesc însemna că pierdusem încet toate cuvintele.

La vreo două zile după ce începuse totul, aveam exact aceleași gînduri și concepte ca și atunci cînd

puteam sa vorbesc. De pilda, daca sora mea ma calca pe picior, gîndeam clar, în cuvinte, „Ma doare". Sau daca vedeam pe la televizor vreun loc cunoscut, gîndeam „A, ştiu pe unde vine asta, oare cînd or fi filmat acolo?" de parca aş fi rostit cu voce tare acele cuvinte.

Neputînd sa dau glas cuvintelor, au început sa se petreaca în mine nişte schimbari aproape insesizabile. Am început sa percep culori dincolo de fiecare cuvînt.

Cînd sora mea era prin apropiere, blînda, o percepeam ca pe o lumina roz, strălucitoare. Atunci cînd mama ne preda englezа, îi vedeam cuvintele şi gesturile învăluite într-un auriu paşnic, iar cînd mîngîiam vreo pisica pe marginea drumului, simţeam prin palma o bucurie galbena ca stînjenelul de munte.

Simţind şi traind astfel, mi-am dat seama cît de limitate sînt de fapt cuvintele.

Poate pentru ca eram încă mica, am simţit asta doar intuitiv, dar aşa mi s-a trezit interesul pentru cuvinte, care se pierd imediat ce sînt rostite. Şi care cuprind în acelaşi timp clipa şi eternitatea.

Mi-am revenit la fel de brusc.

Era o zi ploioasa şi stateam cu sora mea, care tocmai venise de la şcoala, sa ne încalzim în *kotatsu*[1], aşteptînd sa se întoarca mama. Eu ma întinsesem pe jos, somnoroasa, şi o priveam absenta pe sora mea, care citea o revista. Rasfoia paginile cu aceeaşi regularitate cu care cadeau picaturile de ploaie.

[1] În casele tradiţionale, vatra îngropata în podea în camera de zi (n.tr.)

Dintr-o casă din vecini se auzea un televizor, mai tare decît răpăitul ploii. Camera se încălzise foarte tare și ferestrele se aburiseră. Și atunci mi-a trecut prin minte:

Probabil că mama o să se întoarcă în curînd, încărcată ca de obicei cu sacoșe de la supermarket și cu oboseala citindu-i-se pe chip. Și o să se apuce de trebăluit prin bucătărie, în miresmele cinei: supă *miso*[1] rămasă de dimineață, vreo delicatesă cumpărată de-a gata, salata ei specială și fructe. Și, cînd o să termine de gătit, o să ne cheme la masă. După ce mîncăm și facem lecția de engleză, o să mă uit la televizor, o să fac o baie, o să spun „Noapte bună" și o să mă duc să mă culc. Și, pe cînd am să ațipesc, am să aud tîrșîitul papucilor de casă ai mamei strecurîndu-se în camera alăturată.

O fericire caldă. Deși sîntem doar noi trei, mă simt în siguranță ca într-o familie numeroasă.

Atunci, sora mea a întrebat:

– Kazami, ai adormit?

– Mda, am răspuns. Încercasem pur și simplu să spun ceva și n-a fost nici o problemă. Doar că propria voce mi s-a părut foarte îndepărtată și asta mi-a creat o senzație neplăcută. Dar era un sunet binevenit.

– Kazami, ai reușit să vorbești? s-a mirat sora mea.

– Așa se pare, am șovăit eu.

– Și ai fost de fapt capabilă să vorbești tot timpul?

[1] Pastă pe bază de soia, folosită pentru supe sau sosuri (n.tr.)

– Nu, chiar nu aveam glas.

– Şi cum a fost? Ţi-a fost greu?

– Nu. Ba dimpotrivă, am ajuns să înţeleg diverse lucruri.

Îmi aduc aminte că amîndouă am continuat dinadins conversaţia, vrînd parcă să verificăm că într-adevăr puteam din nou să vorbesc.

– Cînd mi-am revenit şi am fost iar în stare să vorbesc, a fost de parcă s-a terminat, pentru toată familia, o nesfîrşită noapte albă. Atunci nu ne-am dat seama de asta, ci abia acum, am spus.

– Şi nouă ni s-a întîmplat ceva asemănător. Eu m-am lăsat de şcoală. Am pierdut un an de zile prefăcîndu-mă că mă duc la şcoală, cînd de fapt făceam diverse slujbe, a replicat Otohiko. Mă rog, pînă la urmă s-a aflat, dar aia a fost prima dată cînd m-am simţit cu adevărat aproape de bunicii mei.

– Chiar aşa? am întrebat. Am o senzaţie bizară, de parcă aş sta de vorbă cu un personaj dintr-o povestire.

– Adică eu?

– Da, parcă ne întîlnim din nou, de data asta în realitate, în trei dimensiuni.

Am izbucnit în rîs. Şovăind parcă puţin, Otohiko a întrebat:

– Shōji s-a sinucis, nu-i aşa?

– Da. Pe cînd tocmai traducea cartea cu pricina.

– Eraţi încă împreună?

– Da.

– I-auzi!

– Dar nu s-a sinucis pentru că i-ați dat voi a 98-a povestire.

– Ți-a spus că i-am dat noi povestirea?! s-a mirat Otohiko.

– Da. Mi-a spus că a primit-o din partea familiei, după moartea domnului Takase. Și repeta întruna că o va traduce și pe asta și o va publica în volum împreună cu celelalte, în Japonia.

– Ce păcat, a spus el.

Părea că încearcă să ascundă ceva, dar n-am insistat, pentru că oricum n-ar fi putut să îl aducă înapoi pe Shōji.

– Acum, nu mai e nici un editor interesat, a continuat. Iar eu am zis rîzînd:

– O fi o povestire blestemată.

– Probabil. Știi că toți cei trei care s-au apucat să o traducă în japoneză au murit, nu?

– Știu. Știu că primul a fost un profesor universitar, apoi o elevă de liceu, și apoi Shōji. Și s-au sinucis toți. Oare de ce?

– Trebuie să fie ceva în legătură cu încercarea de a o transpune în japoneză. Sora mea pînă și acum face cercetări despre asta. După mine, cartea aia ar trebui dată uitării. Așa cum îi dai uitării pe morți. Toate astea nu s-au petrecut din senin. După părerea mea, cei care sînt fascinați de cartea aia, cei care vor

sa traduca, nutresc în secret dorinţa de a se sinucide. Îi cheamă cartea.

– Mă înspăimîntă ce spui acum, m-am cutremurat eu.

– Ţie îţi place cartea? m-a întrebat.

– Da, mi se pare interesantă.

Eu sînt una dintre persoanele care au citit cartea de nenumărate ori. Şi, de fiecare dată cînd am citit-o, am simţit cum un lichid fierbinte şi vîscos mi se învolburează undeva, adînc în piept. Un univers întreg îmi pătrunde în trup. Şi capătă o existenţă proprie, în corpul meu. La ceva vreme după moartea lui Shōji, am încercat şi eu să traduc. Se poate să fi fost şi momentul prost ales, dar cert e că m-am îngrozit. Cînd transpuneam textul englezesc în caractere japoneze, mă simţeam împresurată de o pîclă neagră. Nu pot să îmi scot din minte acea senzaţie. Senzaţia pe care ţi-o dau hainele ude lipite de trup cînd, îmbrăcat, te laşi purtat de valuri şi ajungi să înoţi disperat înspre larg pentru că oricum nu mai contează. Din fericire, pe vremea aia eram o puştoaică de liceu capricioasă şi nepăsătoare, aşa că am renunţat. Cred că am avut noroc că am avut curajul să renunţ.

Dacă ar fi să găsesc o imagine pentru ce am simţit atunci, ar fi poate o cîmpie întinsă la nesfîrşit, acoperită cu o iarbă argintie bătută de vînt, sau poate un recif de corali albaştri în adîncul mării. Şi liniştea, în

care peștii colorați care se zbenguie pe acolo par să nici nu mai fie vii.

Dacă îți vin imagini de astea în minte, nu ai cum să trăiești prea mult. M-am gîndit cît de trist trebuie să fi fost tatăl lui Otohiko, care stătea acum în fața mea.

– Japoneza mi se pare cu adevărat o limbă surprinzătoare. Probabil că mă contrazic acum, dar de cînd am venit în Japonia am sentimentul că am trăit foarte mult. Pînă și limba asta îți pătrunde adînc în suflet. Abia după ce am venit aici am înțeles că tata era de fapt japonez și că scria gîndind în japoneză. Poate că tocmai de aceea, cînd încerci să traduci în japoneză, se întîmplă numai grozavii. Cartea aia e îmbibată de dorul aprig pe care îl avea tata față de Japonia. Eu cred că ar fi fost mai bine să o fi scris de la bun început în japoneză, a spus Otohiko.

N-am înțeles tot ce mi-a explicat, dar simțeam că sînt de acord cu el în multe privințe.

– Tu vrei să devii scriitor? l-am întrebat.

– A fost o vreme cînd voiam, dar acum nu, mi-a răspuns.

– Ce părere ai despre a 98-a povestire? am continuat.

– De ce? s-a mirat el.

– E vorba de incest, nu? Crezi că tatăl tău a avut porniri de-astea față de sora ta? am întrebat.

Mi-a răspuns ferm:

– Sînt sigur. Nu l-am întînit de foarte multe ori, dar sînt sigur că era puțin nebun.

În cea de-a 98-a povestire, personajul principal, după divorț, duce o viață foarte dezordonată și la un moment dat se îndrăgostește de o fată, aparent minoră, pe care o cunoaște într-un club pe la periferie. După ce se culcă împreună de cîteva ori, află că de fapt e fiica lui. Și rămîne prizonierul atracției față de ea.

– Are multe elemente parcă din *Lolita*, dar către sfîrșit, cînd se apucă de băutură și de droguri, devine fantastic, nu? Iar felul cum e descrisă frumusețea ei mi-a adus aminte de pictura cu sirena a fratelui lui Conan Doyle. Mi-a plăcut foarte mult.

El s-a înroșit puțin, dar a încuviințat cu mîndrie. Mi-am dat seama că de fapt era mîndru de tatăl lui.

– Voiam să fac cunoscută povestirea asta, am continuat.

– Saki o va traduce cu siguranță la un moment dat. Mi-a spus că vrea să facă asta, a replicat el. Că veni vorba, tu ai cumva manuscrisul celei de-a 98-a povestiri?

– Da, mi-a rămas de la Shōji.

– Să ai mare grijă, pentru că sînt persoane care caută manuscrisul ăla.

– Sora ta? am întrebat, oarecum intrigată de ce se ascundea dincolo de sfatul lui.

– Nu, cu sora mea nu e nici o problemă. Și, dacă ar avea nevoie de manuscris, ar veni probabil la tine să te

întrebe şi te-ar ruga să îi faci o copie. Nu, e vorba de o obsedată, una care are deja manuscrisul, dar vrea să pună mîna pe toate exemplarele.

– O cunoşti?

– E o tipă cu care am tot călătorit împreună în ultima vreme. Ne-am întors împreună în Japonia. Se pare că ştie o grămadă de chestii despre tine.

– Ai fost împreună cu o obsedată? l-am întrebat zîmbind.

– Da, am o slăbiciune pentru persoanele care se înflăcărează orbeşte, a răspuns, zîmbind, şi el.

– Cu siguranţă a făcut o pasiune şi pentru fiu, nu numai pentru tată.

– Îmi plac turnúrile astea interesante...

– Hai că eşti şi tu ciudat.

– Nu ştiu de ce, am senzaţia că ne cunoaştem de foarte multă vreme.

– Păi chiar ne cunoaştem de multă vreme.

– Aşa e, şi cu siguranţă avem multe în comun pentru că la un moment dat ne-am gîndit amîndoi mult la cartea aceea. Cred că tocmai de asta e aşa de uşor să stăm de vorbă.

– Eu şi acum mă mai gîndesc din cînd în cînd, am spus.

– Şi eu. Cred că de fapt nu trece zi fără să mă gîndesc la carte. Mi-a intrat deja în carne, e ca un blestem, a şoptit, şi vorbele lui mi-au rămas întipărite în minte.

Ne-am promis să ne revedem și am făcut schimb de adrese înainte de a ne despărți.

Și acum mă mai gîndesc la el din cînd în cînd. La Shōji.

Încă puștoaică de liceu, m-am îndrăgostit de el, l-am iubit pasional, ca și cum aș fi vrut să îl absorb cu totul; ne întîlneam și ieșeam împreună aproape în fiecare zi, sau stăteam la el și îl ajutam la traduceri. Se simțea și el bine împreună cu mine, de asta sînt sigură.

Doar că, încă dinainte de a mă întîlni pe mine, ițele vieții i se încîlciseră cumplit și în el se acumulase o oboseală pe care eu nu am fost nicidecum în stare să o dizolv. Nu am reușit vreodată să înțeleg cu adevărat imensa pată întunecată din firea lui, care mi se părea atît de atrăgătoare. Imediat după ce ne-am cunoscut, eu nu am mai fost altceva decît un fluture zburătăcind prin odaia sufletului lui, în jurul unui bec care pîlpîia deja. Și chiar dacă l-am alinat într-o oarecare măsură, nu am făcut altceva decît să îl tulbur și mai mult, pentru că am adus în întuneric străluciri din afară.

De aceea, de fiecare dată cînd îl visez, sînt eu, cea de acum, împreună cu Shōji, cel de atunci. Probabil fiindcă mă gîndesc că eu, cea de acum, aș putea să îi ofer nu numai străluciri de adolescentă, ci și clipe

plăcute și liniștite. Am multe regrete de astea, deși e poate în zadar. Aș vrea să mă fi întîlnit cu el așa cum sînt acum. Așa simt, undeva adînc în suflet. Deși... se prea poate să mă supraestimez.

Cînd aud pe cîte undeva cum mai vorbește lumea că „sufletul sinucigașilor nu are cum să meargă în rai. Pentru ei, timpul se oprește în suferință", simt că o iau razna. Dar, mai degrabă decît să îmi vină să spun că asta e o minciună, îmi aduc aminte de chipul lui, zîmbind stins. Chipul lui, zîmbind stins, care a respins pe toată lumea.

În dimineața zilei în care a murit Shōji, am fost în camera lui.

Visam ceva în strălucirea soarelui de vară, care străpungea parcă perdelele. Ca și acum, era o dimineață senină de început de vară.

Dimineața, Shōji se trezea întotdeauna mai devreme decît mine. Pe la ora opt, cînd mă trezeam și eu pentru că trebuia să merg la școală, Shōji era de obicei aplecat deasupra calculatorului. Îmi plăcea să ascult sunetul monoton al tastelor și să îl privesc de la spate în concentrarea-i înfrigurată, pentru că îmi aduceam aminte de silueta mamei de cînd eram mică. Calmul lui de bărbat cu șaptesprezece ani mai mare decît mine îmi potolea și îmblînzea întreaga energie de fetiță necoaptă. Cînd eram împreună cu el, era liniște. Era liniște și cînd rîdeam, și cînd ne prosteam. Nu mă trezea

niciodată din somn, chiar dacă știa că întîrzii la școală. Și nu-mi spunea nimic cînd lipseam de la școală. Așa era el, pur și simplu.

Doar că, în dimineața aceea, ceva era diferit.

După ce am oprit ceasul deșteptător, m-am uitat alături și l-am văzut pe Shōji dormind, palid și tras la față. Avea cearcăne și respira aproape imperceptibil.

Eu aveam doar optsprezece ani pe atunci și, zărindu-l, am simțit pe inimă o povară dureroasă și duioasă în același timp. Am aranjat pătura pe el și m-am dat jos din pat. Mi-am pus uniforma și apoi am băut un pahar de lapte.

Era o dimineață liniștită.

Uitasem unde mi-am lăsat ceasul și, negăsindu-l, mi-am zis că am să îl împrumut pe al lui, care era pe birou. Cînd mi l-am pus la încheietura mîinii, l-am simțit cumplit de greu, iar sticla de deasupra cadranului negru avea o strălucire rece. M-au trecut fiori. Într-o cameră străină, m-am simțit deprimată și mi s-a făcut dor de casă.

Da, în dimineața aceea, era atît de multă liniște și în cameră, și afară, încît puteam să îl aud pe Shōji respirînd în somn în patul de lîngă fereastră. Mă mișcam greu, parcă înțepenită. Simțeam că mă sufoc. Pe biroul pe care era calculatorul se afla și un exemplar din traducerea celea de-a 98-a povestiri. Am răsfoit-o puțin și am văzut că nu ajunsese nici măcar la jumătate. M-am mirat, pentru că îmi spusese deunăzi că o

terminase. Dar, cu o zi înainte, pămîntiu la față, îmi spusese și că, oricît ar încerca să traducă, avea senzația că ceva nu merge. S-o fi apucat să o refacă, de la început, mi-am zis. Știam despre cei doi care se sinuciseseră. M-am cutremurat.

I-am scris un bilet pe un caiet:

„Să termini repede, ca să putem merge la mare, cum am făcut și data trecută, să plecăm dimineața la prima oră, să ne punem costumele de baie, să ne întindem pe plajă și să stăm de vorbă despre verzi și uscate. Abia aștept. Ți-am luat ceasul. Am să ți-l aduc înapoi cît de curînd".

Speram ca, imediat ce îl citește, să își aducă aminte de excursia noastră împreună, de mirosul mării și de tumultul valurilor. Și speram să îi vină și lui pofta să termine cît mai repede treaba ca să putem merge la mare. Îmi era mai degrabă teamă decît ciudă. Am scris biletul mai mult pentru dușmanul întunecat și invizibil din el.

Speram să își aducă aminte de toate lucrurile de cînd abia ne îndrăgostiserăm unul de celălalt, de parfumul lor puternic: îmbrățișările din nopțile fierbinți; clădirile scăldate în lumină portocalie din diminețile cînd mă conducea și mă urca, aproape adormită, într-un taxi; lacrimile; mîinile noastre calde. Căutam înfrigurată în minte, ca o femeie care simte că va fi părăsită de iubit, cînd relația e pe terminate.

Eram îngrijorată, așa că l-am sunat pe la prînz din cabina telefonică din curtea școlii.

– Alo? mi-a răspuns cu o voce veselă.

M-am liniștit și i-am spus:

– Sînt la școală.

Undeva în spatele meu se auzea hărmălaia aproape isterică dintr-o pauză mare la liceu. Pe deasupra, cei care erau de serviciu la curățat bazinul de înot făceau și ei gălăgie plescăind prin apă. Rîzînd, am continuat:

– E mare gălăgie, nu?

– De nedescris, a replicat. Ai mîncat?

– Păi am mîncat la școală, pentru că n-am dormit acasă astă-noapte, am rîs eu.

– Tu chiar ești încă elevă de liceu, așa-i? a făcut el oarecum invidios. Mulțumesc de bilet.

– Mai trec pe la tine peste vreo două-trei zile.

– Bine.

Zarva se răspîndise în toată curtea școlii, de parcă ar fi umplut pînă și aerul. Elevii păreau chitiți să se distreze cu orice preț, concentrînd în acele treizeci de minute porția de vitalitate pentru o zi întreagă. Peste tot izbucneau explozii de rîs și de energie. Mi-am ridicat privirea către cerul senin și albastru, de vară. În acea zi strălucitoare, lumina și umbra se întindeau peste străzi.

– Bine, pa.

– Pa, am spus și eu și am închis. Fusese ultima noastră convorbire.

Eram atît de departe unul de altul atunci, eu la un capăt al firului, și el la celălalt. Mai departe decît raiul și iadul, și complicați amîndoi. Nu am reușit să îi transmit intensitatea iubirii mele. Nici nu am încercat să transmit, nu existau metode de a transmite asta, și cred că nici unul dintre noi nu avea mijloacele de a comunica, a recepționa sau a înțelege asta.

Auzisem dinainte că, între iubiți, lucruri de astea se întîmplă des. Doar că, pe atunci, încă nu știam că o asemenea senzație de vid poate să existe. Voiam să cred că e vorba de o poveste întîmplată demult, într-o lume aproape uitată și tristă, într-un deșert îndepărtat, și care acum ar fi de neconceput. Eu trăiam într-un univers aparte.

Într-o seară, la vreo două-trei zile după ce mă întîlnisem cu Otohiko, pe cînd tocmai mă pregăteam să plec de la Centru, cineva m-a strigat din ușă cu o voce puternică.

– Domnișoara Kanô este?

– Da, eu sînt, am răspuns și, uitîndu-mă într-acolo, am văzut o tînără simpatică. „Aha!“ mi-am dat seama imediat.

– Sînt Takase Saki, a continuat ea. Am auzit de la fratele meu că lucrezi aici și m-am mirat, a spus rîzînd.

În comparație cu fratele ei, părea să fi devenit, între timp, mult mai puternică. Era îmbrăcată foarte elegant, iar chipul îi înflorea într-un zîmbet. Îmi lăsase o impresie puternică și la prima întîlnire, la petrecere, dar acum emana mult mai multă feminitate.

– Nu ne-am văzut de mult, deși poate e nepotrivit să spun asta, avînd în vedere că n-am stat niciodată de vorbă, am spus.

– Dar te țin minte și eu. Mă bucur să te revăd. Plecai? Nu vrei să mergem să mîncăm împreună? Ești liberă? m-a întrebat.

– Hai să mergem. Oricum voiam să stăm de vorbă, am acceptat.

N-a mai spus nimic, ci doar a zîmbit. Un zîmbet cald, care m-a vrăjit și m-a făcut să-mi simt sufletul curat.

Am ieșit din clădirea Centrului și am luat-o prin curte, îndreptîndu-ne către un restaurant din spatele universității. Căldura de peste zi se ridica încet, înghițită parcă de cerul albastru, puțin înnorat.

– Către seară, cerul e deja ca de vară, a remarcat Saki.

– Da, așa e. La voi, la psihologie, aveți aer condiționat? La noi nu este, și vara e o căldură de iad, am spus eu, iar ea a rîs.

– Nici pomeneală. Așa că eu găsesc mai tot timpul cîte o scuză ca să stau în bibliotecă.

Saki înseamnă floare înflorită, și numele i se potrivea de minune. Emana o seninătate blîndă. Ca o floare ușor bătută de vînt, avea ochii mari, deschiși parcă în așteptarea unui destin frumos.

Restaurantul era aglomerat, plin de studenți. Lumina soarelui în asfințit, care pătrundea prin ferestrele mari, învăluia sala gălăgioasă într-o strălucire portocalie. Eu am cerut o supă și niște pîine, iar Saki niște sandvișuri. Apoi am împărțit o salată de crabi și o sticlă mică de vin.

E ușor să te apropii de cineva cînd stai de vorbă la masă. Noi, care oricum ne-am fi apropiat foarte ușor, ne-am simțit foarte repede în largul nostru și am pălăvrăgit îndelung.

– Stai singură? am întrebat.

– Locuiesc cu fratele meu de cînd s-a întors de la Boston. Mi-ar fi greu să vin în fiecare zi la universitate tocmai de la Yokohama. Dar mă duc acolo la fiecare sfîrșit de săptămînă, să îmi văd bunicii. Mai ies cu mama la cumpărături. E tare greu să fii singura fiică.

– Tu și fratele tău fiind amîndoi aici, mama ta nu se simte singură?

– Probabil. Dar, oricum, e neobișnuit pentru o văduvă ca, după moartea soțului, să meargă să locuiască împreună cu părinții, cu atît mai mult într-o țară străină. Însă mama oricum stă mai mult prin casă, iar bunicii sînt amîndoi buni ca pîinea caldă, așa că se pare că se înțeleg de minune. E surprinzător, nu?

– Da, din toată biografia voastră, asta mi s-a părut și mie cel mai surprinzător.

– Mama a suferit foarte mult cît a fost împreună cu tata, așa că a ajuns să n-o mai intereseze foarte tare ce se întîmplă în jur. Dar tu? Stai singură?

– Da, sora mea s-a căsătorit cu un străin acum trei ani și a plecat în Anglia. Și atunci s-a destrămat familia. În bună pace și înțelegere. Tata stă singur, iar mama s-a recăsătorit acum doi ani și locuiește cu soțul ei în Setagaya. Eu stau singură de cînd am intrat la facultate.

– Locuiești prin apropiere?

– Da, în F.

– A, păi asta înseamnă că și locuim una aproape de cealaltă. Oare cum de nu ne-am întîlnit pînă acum să stăm de vorbă?

– Chiar așa, am fost și eu de acord.

– Ce ușor l-ai recunoscut pe Otohiko!

– Probabil că nu l-aș fi recunoscut dacă ar fi fost multă lume în jur. Dar, din întîmplare, ne-am intersectat pe un drum pe care nu mai era nimeni.

– Şi noi ne-am amintit uşor de tine, Kazami. Mă întreb de ce, pentru că abia ce te-am zărit atunci.

– Poate fiindcă m-am zgîit eu întruna la voi doi..., am spus zîmbind.

– Chiar şi după moartea lui Shōji, am avut tot timpul chipul tău în minte, a continuat Saki.

Am încuviinţat.

– Şi nici măcar n-am fost la înmormîntare. N-am putut să merg, nu ştiu dacă mă înţelegi.

– Înţeleg. Moartea lui a fost un şoc pentru tine, nu-i aşa?

– Tu chiar asta studiezi, nu, sinuciderile lor? am întrebat.

– Mă rog, la început am vrut să traduc şi eu. Doar că... îmi curge prin vine sîngele tatălui meu sinucigaş, nu? Şi apoi, se spune că pornirile astea sînt ereditare... În plus, mai ştiam şi că toţi cei care încercaseră să traducă au ales moartea, aşa că mi s-a făcut frică, dar mă gîndeam că poate eu aş reuşi să fac o treabă bună tocmai pentru că ştiam toate astea. Plănuiam să aflu de ce s-au sinucis toţi şi să mă apuc de tradus după ce le voi fi înţeles motivele. Apoi, pe drum, interesele mele au deviat puţin şi m-am apucat de studiat psihologie. Dar mă bucur, sînt acum atîtea lucruri pe care aş vrea să le fac! a răspuns Saki.

– Da, eu aş vrea să văd cartea aia publicată pînă la urmă în japoneză, completă. Dacă ai nevoie de ajutor

la traducere, oricînd. L-am ajutat și pe Shōji puțin și am supraviețuit, așa că nu mă tem, am spus zîmbind.

– Parcă am sta de vorbă despre cine știe ce bombe sau explozibili.

– Păi, din punctul nostru de vedere, chiar așa e.

Saki a încuviințat și ea.

Eram foarte bine dispusă cînd am ieșit din restaurant. Presimțeam că avea să fie o vară plăcută. Pe trotuarul încă fierbinte i-am spus lui Saki:

– Mi-ar plăcea să mai ieșim împreună la masă cîndva.

Ea m-a privit zîmbind.

– Da, și mie. Aș vrea să mai stăm de vorbă. Presimt că o să fie o vară plăcută.

„Ia te uită, comunicăm prin telepatie", m-am gîndit. Ne-am despărțind cu o fluturare de mînă, ca două prietene de cînd lumea.

Abia după ce ne-am despărțit mi-am dat seama că nu prea vorbise despre fratele ei. M-am gîndit că asta e probabil normal de la o anumită vîrstă, dar mi-am adus aminte, cu un soi de nostalgie geloasă, cît de apropiați erau la acea petrecere, așezați unul lîngă altul și zîmbindu-și necontenit.

★

E plăcut să întîlnești pe cineva. Iar mie mi s-a întîmplat la începutul verii, cînd nu aveam nici un plan clar pentru vacanță și nu aveam nici un iubit; am întîlnit-o pe Saki, care a apărut pe nepusă masă, ca o colegă de școală abia transferată, cu care am simțit de la bun început că ne știm de o veșnicie și că ne vom înțelege bine.

Oricît m-ar fi încîntat întîlnirea asta, rămîneau cîteva lucruri care mă îngrijorau.

Telefonul de la sora mea.

Saki, devenită între timp o femeie atît de puternică dintr-un motiv misterios.

Otohiko, care a îndrugat vrute și nevrute despre a 98-a povestire și care a trăit în străinătate împreună cu o femeie obsedată de tatăl său.

Telefonul pentru mine de la Centru, cînd nu era nimeni la celălalt capăt al firului.

Nu aveam îndoieli sau suspiciuni în privința lor. Doar că... mă intriga în continuare ceva. Ceva îmi spunea că nu avea să fie o vară liniștită, pe care să o petrec alături de niște oameni pe care îi reîntîlnisem după multă vreme. Făceam presupuneri peste presupuneri, întrebîndu-mă ce o fi oare acel ceva.

Ca un detectiv.

Ce se ascundea dincolo de toate astea?

Nu aveam cum să ghicesc. Dar de fiecare dată cînd mă gîndeam la asta, îmi veneau în minte scene din

a 98-a povestire. Era probabil doar o presimțire, dar știam că avea o legătură cu ce urma să se întîmple.

Un bărbat care o ia razna după ce are o relație cu propria fiică. Șoaptele ei sînt aidoma murmurului valurilor, iar gleznele ei subțiri în lumina lunii îi amintesc de coada unei sirene.

Să fie vorba despre Saki oare?

Nu aveam de unde să știu. Nu aveam altceva de făcut decît să aștept. Și să sper că, dacă se întîmplă ceva, am să fiu în stare să fac față.

Învățasem să gîndesc așa după moartea lui Shōji.

Cum tot eram în aceeași universitate, am ajuns să stau mai tot timpul împreună cu Saki. Se apropia vacanța de vară, studenții intrau în sesiune și, brusc, invadaseră campusul.

Eram amîndouă la cantină în ziua aceea.

– Nu ți se pare că în perioada asta se vede cel mai bine că asta e o universitate? m-a întrebat Saki sorbind din cafea.

– Eu mă bucur pur și simplu că alții dau examene, nu eu.

Eu beam un suc de portocale.

– Îți place vara?

– La nebunie. Mă gîndesc întruna la vară.

– Ce bizar!

– Tu, Saki?

– Mie-mi place primăvara. Dar te înțeleg, să știi. Ți se simte entuziasmul de la o poștă.

– Îmi place vara la nebunie, abia așteptam să vină, am spus rîzînd. Apoi, am întrebat din senin:

– Otohiko ce mai face?

– De ce întrebi?

– Nu l-am mai văzut deloc de atunci.

Saki a clătinat din cap.

– Stă mai tot timpul la femeia aia.

– A, aia cu care a fost împreună în călătorie, nu?

– Da. Habar nu am ce o să se aleagă de ei. Ea e chiar mai cumplită decît înainte de a pleca la Boston, a remarcat Saki.

– E un om rău?

– E groaznică. Și e din ce în ce mai rea.

– Și el e cu totul în mrejele ei, nu?

M-am gîndit cu părere de rău că numai o femeie putea să fie de vină pentru asta. Îmi făcuse plăcere să stau de vorbă cu Otohiko.

– Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie de viața amoroasă a fratelui meu. Las' că-ți povestesc mai multe altădată.

– Oricînd simți nevoia. Ai terminat? Mergem?

Cînd am ieșit, m-am simțit cu adevărat plină de entuziasm și energie. Razele puternice de soare, asfal-

tul care strălucea, verdele închis al copacilor imobili. Am respirat adînc.

– Uite, acum iar te simt entuziasmată, mi-a spus Saki cu un zîmbet care îi lumina fața, făcînd-o să semene cu o floarea-soarelui. Chipul ei zîmbitor strălucea atît de puternic în soare, încît mi-am mijit ochii.

Vara era într-adevăr aproape.

Îmi făceam iluzii că, odată ce începe vacanța de vară la universitate, voi avea o grămadă de timp liber, dar m-am trezit că, în fiecare zi, diverse persoane îmi cereau să le fac fel de fel de traduceri preliminare. Munceam de fapt ca negru, ajutînd la niște traduceri pe care alții aveau să le prezinte profesorilor ca versiuni preliminare; de fapt, cam toți asistenții păreau să fie ocupați cu același gen de muncă. Evident, făceam niște bani de buzunar, dar aveam termene destul de stricte și asta îmi dădea senzația că m-am ales cu teme pentru vacanța de vară.

Treceam pe la universitate în fiecare zi și stăteam pînă noaptea tîrziu, răsfoind întruna dicționare.

S-a întîmplat într-un miez de noapte, după o astfel de zi.

Ploua cu găleata, de parcă ar fi venit taifunul. Afară, ploaia răpăia zgomotos și vîntul vîjîia, așa că n-am auzit zgomotul de pași urcînd treptele.

M-am speriat auzind un ciocănit în ușă. Era ora trei în noapte. Cu teamă, am privit prin vizor și, uimită, l-am zărit pe Otohiko. Am deschis ușa.

– Ei, ce-i cu tine la ora asta? Te pomenești că ai venit să mărturisești vreo iubire neîmpărtășită, am spus eu.

– Cam așa ceva, mi-a răspuns. Părea să fi băut mult, pentru că abia se ținea pe picioare. Umbrela era plină de picături grele de apă, iar pantofii de piele uzi leoarcă. Părea o scenă desprinsă dintr-o telenovelă și inima a început să îmi bată nebunește.

– S-a întîmplat ceva cu ea, sînt probleme? am întrebat eu.

– Nu, nici pomeneală.

– Ai băut zdravăn, nu-i așa?

– Mda, am băut ca un disperat după ce ne-am certat. Am ajuns să nu mai știu ce e bine și ce nu, așa că m-am gîndit să stau de vorbă chiar cu persoana în cauză. Așa beat cum sînt.

– Persoana în cauză sînt eu?

– Da, a încuviințat el.

– Te-ai certat cu Saki?

– Nu.

– Şi-atunci de unde pînă unde am apărut eu în discuţie? Noi doi abia ce ne-am întîlnit şi am stat de vorbă o singură dată.

– Mi-e greu să-ţi explic.

– Şi nu puteam vorbi la telefon? Sau mîine? am întrebat.

– Îmi pare rău, a răspuns plecînd capul.

Mi se întîmpla şi mie destul de des să mă îmbăt de să nu mai ştiu de mine, aşa că îmi dădeam seama că nu venise cu gînduri ascunse. Probabil că pur şi simplu voia să afle vreun răspuns imediat.

Un răspuns la ce? Asta nu înţelegeam.

– Bine, hai, intră, i-am spus.

– Nu, lasă, rămîn aici.

– Dacă rămînem în uşă n-o să te linişteşti în nici un caz, aşa că hai înăuntru.

În timp ce îşi scotea pantofii fleşcăiţi, m-a întrebat palid:

– Scuză-mă, dar aş putea să intru întîi la baie puţin? Îmi vine să vărs.

– Nu mai întreba, du-te repede, i-am răspuns şi, în grabă, l-am împins practic de la spate în baie.

Nici nu apucasem să mi se facă scîrbă cînd am auzit horcăitul lui în timp ce voma şi apoi apa trasă. Am aşteptat în faţa uşii pînă a ieşit.

– Dă-mi nişte apă, te rog, mi-a cerut.

Faţa îi era încă şi mai palidă, iar ochii, roşii, injectaţi.

– Parcă ai trage să mori, i-am spus întinzîndu-i un pahar cu apă, pe care l-a băut dintr-o înghițitură.

– Ții minte povestirea aia?

– Care anume?

– Cu bărbatul care, în semn de mulțumire, oferea apă din belșug. În deșert. Cu un polonic parcă, nu? Și apăreau și niște monede de aur, nu? bolborosea Otohiko.

– Am priceput unde bați. Ți-a prins bine. Mai vrei un pahar?

– Mersi.

– Așază-te pe canapeaua aia. Poți să și dormi acolo.

I-am mai dat un pahar cu apă. L-a băut fără să spună nici un cuvînt. Se făcuse liniște și, de afară, s-a auzit clar zgomotul rafalelor. Ploaia era parcă tot mai intensă.

– Scuze, a spus Otohiko.

– Liniștește-te puțin și apoi spune ce ai de spus. Ce voiai să mă întrebi?

M-am așezat pe podea.

– Îți spun imediat. Așteaptă puțin.

– E ceva de rău?

– Mie așa mi se pare, a răspuns închizînd ochii.

S-a auzit din nou răpăitul ploii, iar fereastra zăngănea din pricina vîntului. Era zgomotul unei furtuni care părea că va continua o veșnicie.

– Nu adormi, mi se face frică.

L-am scuturat ca să îl trezesc.

– Nu dormeam. O să facem o copie. Așa, ca să fie.

– Copie? După ce?

– A 98-a povestire. Cea pe care ți-a lăsat-o el.

– Poftim?! De ce? Mă înspăimînți. Nu, nu, nu adormi tocmai acum.

Am turnat încă un pahar de apă și i l-am întins, spunînd:

– Uite, bea apă și povestește.

A încuviințat și, după ce băut o înghițitură, a început:

– Păi cum să spun... Cred că nici ție nu prea îți place să îți aduci aminte de el.

– De el, adică de Shōji?

– Mda. Mă gîndeam că e dureros pentru tine, și apoi nici nu te mai interesează povestirile tatei. Nu ca înainte. A trecut, nu-i așa?... Doar pentru noi e altfel, noi sîntem în continuare prinși în carte. Înțelegi ce vreau să spun?

– Noi, adică...?

– Eu și Saki.

– Aha, voi doi...

– Da. Pentru noi timpul parcă a înghețat de atunci. Tu, între timp, ai făcut o grămadă de chestii, dar noi sîntem prizonieri în continuare.

– Da, mă rog, dar Saki, cel puțin, părea să se simtă bine așa... Cît despre prietena ta, n-o cunosc prea bine, nu știu ce fel de om e, dar să știi că nici eu nu am uitat de loc de cartea aia. Mă obseda de multă vreme și tocmai mă bucuram că am întîlnit pe cineva cu care să pot

sta de vorbă despre asta. Te pun şi pe tine la socoteală aici. Şi spun asta cu mîna pe inimă.

– Aha, te-ai lăsat şi tu învăluită în povestea asta, de multă vreme. Nu ţi-a fost de ajuns? Şi acum am mai apărut şi noi să bîntuim în jurul tău.

– Atîta vreme cît nu încercaţi să vă folosiţi de mine...

– În nici un caz, jur.

– Atunci e în regulă, am spus.

– Cred că toţi trei sîntem disperaţi pentru că nu vedem nici o cale de ieşire. Mie mi se pare că tu ai fi scăparea noastră. Tu eşti cea care ar putea produce o schimbare.

– Chiar crezi asta?

Nu înţelegeam unde vrea să ajungă, aşa că am întrebat:

– Manuscrisul ar fi în pericol dacă nu facem o copie?

– Mă îndoiesc. Doar că e o amintire foarte preţioasă şi atunci... aşa, ca să fie.

– Am înţeles, am răspuns ca să îi fac pe plac. Şi am continuat: Auzi, dar de ce crezi că lucrurile stau aşa? Shōji a murit, la fel şi tatăl tău, acum destul de multă vreme. Ce te face să fii atît de pesimist?

M-am abţinut să completez: „Şi de melodramatic?"

– Eu nu gîndesc aşa. Ea are parcă o putere magică, a răspuns el.

Abia atunci am început să înţeleg.

– Ea, adică prietena ta.

– Da. Probabil că o vei întîlni și tu cît de curînd. Și atunci, o să te lași și tu prinsă în vîrtejul ăsta. Pur și simplu pentru că așa ești tu.

– Și ce-ar trebui să se întîmple ca să se termine toată povestea asta?

– Să îmbătrînim toți, și atunci o să se termine de la sine, o să se stingă, a răspuns Otohiko, iar eu am izbucnit în rîs.

– Hai, lasă. Nu e cazul să te gîndești chiar atît de departe.

– Sînt încă puțin obosit după călătorie.

– Așa mă gîndeam și eu.

Zgomotul ploii mă neliniștea puțin. Aveam într-adevăr de ceva vreme senzația că mă las prinsă, ca într-un vîrtej, într-o nevroză acută. Era sentimentul apăsător că mă sufoc din pricina unui nod în gît, sentiment pe care-l mai avusesem o dată în familie, în copilărie. În depărtare, s-a auzit un tunet. Dincolo de fereastra acoperită de șuvoaie de apă, luminile orașului străluceau, albe și neclare. Într-o asemenea noapte, pînă și chipul zîmbitor al lui Saki mi se părea prea îndepărtat și nedemn de încredere.

– Dar mi-am dat seama că de fapt tu ești mult mai curioasă decît credeam.

– Păi, ce ți-e scris, în frunte ți-e pus, nu?

– Da, înseamnă că ar trebui să mă liniștesc și eu și să las lucrurile să își urmeze cursul firesc.

– Totul devine ușor dacă ajungi la concluzia asta, nu?

Nu pricepeam unde bate, dar i-am cîntat în strună.

Liniște. Răpăitul ploii.

Vîntul care vîjîia cu putere.

Fără să scot un cuvînt, am privit pe fereastră ciulind urechile. Otohiko a continuat:

– E bine în Japonia!

– Ce-ți veni?!

Am crezut că adormise și m-a speriat. Cînd m-am întors spre el, părea să îi fi trecut somnul de tot și mă privea cu o expresie de liniște pe chip.

– Cireșii înfloriți sînt frumoși.

I-am răspuns, întrebîndu-mă dacă e chiar atît de beat încît a uitat că e vară:

– Chiar, ce-ți veni?!

Privind pe fereastră, a început să povestească.

– Știi, prima dată cînd am venit în Japonia, am prins o primăvară în care a plouat întruna, de nu mi-a plăcut nimic și am trecut printr-o depresie cumplită. Însă o dată, o singură dată, am zărit niște cireși înfloriți dintr-un taxi și am fost profund impresionat. Cerul era înnorat și luneta mașinii era plină de picături de ploaie, cum e fereastra asta acum. În plus, pe marginea șoselei era și un gard de protecție din sîrmă verde, și abia dincolo de gard se întrezăreau florile roz. Întinse parcă la nesfîrșit. Chiar și așa, văzînd prin două filtre

nebunia cireşilor înfloriţi în neştire, am avut revelaţia misterului primăverii în Japonia.

– E o poveste frumoasă.

– Nici acum nu reuşesc să mă obişnuiesc cu asta. Dar cînd eram la Boston îmi era dor.

– Te înţeleg.

Un suflet neîmpăcat şi parcă fără apărare. Părul ud, cu bucle castanii. Semăna cu un prinţ – sau poate cu un cățel? Băiatul a cărui umbră plutise mereu deasupra caietului lui Shōji.

A adormit sforăind zgomotos. Aproape asurzitor, cu ploaia răpăind în fundal. Dar, nu ştiu de ce, am simţit gălăgia asta ca pe o linişte deplină care mi-a pătruns în inimă. L-am învelit cu o pătură.

Începuse deja să se lumineze afară cînd, frîntă de oboseală, m-am vîrît şi eu în pat şi am adormit imediat.

M-a trezit scuturîndu-mă uşor.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic, i-am răspuns, somnoroasă. Nu m-ai deranjat absolut deloc.

Cînd am deschis ochii, chipul lui se decupa clar în semiîntuneric, alb, zîmbind.

– Ba da, am fost nesimţit. Îmi cer scuze. Pa.

Ca într-un vis, l-am privit fără să mă ridic din pat, plecînd, cu capul plecat din pricina durerii. După ce a ieşit, mi-a trecut prin cap să mă duc să încui, dar n-am

fost în stare să mă ridic. „Ce om bizar!" mi-am spus și am adormit imediat la loc.

După ce s-a terminat ploaia aceea, a venit cu adevărat vara, în cele din urmă. Au început dintr-odată zilele senine și călduroase. De atunci, n-a mai plouat absolut deloc, iar vizita lui Otohiko părea un vis îndepărtat.

Apăruse și plecase ca într-un vis.

Nu făcusem încă o copie. Și nici nu îi spusesem nimic lui Saki. Zilele se scurgeau la fel, fără nici o schimbare.

În după-amiaza aceea, eram foarte binedispusă. Era vacanță, așa că am dormit pînă la prînz și apoi am spălat niște rufe. După ce le-am pus la uscat, am ațipit din nou, pe balcon. După aceea, am ieșit să scot niște bani de la bancă, îmbrăcată după cum îmi era dispoziția: cu un tricou de un roz strident, o pereche de pantaloni scurți și niște sandale de piele. Vara e singurul anotimp cînd poți să ieși așa pe stradă. Am luat cu mine doar o pungă mică de plastic în care aveam portofelul.

Razele de soare erau atît de puternice încît abia puteam ține ochii deschiși.

Zîmbeam întruna, într-atît era de plăcut să mă plimb sub cerul liber.

Deoarece era deja trecut de ora trei, la bancă nu mai era deschisă decît încăperea în care se afla bancomatul. Am intrat și, cum nu era nimeni în spațiul acela alb ca o cutie, am introdus imediat cardul în aparat. Apoi am așteptat să iasă banii, atentă la vocea feminină care se auzea din mașinărie. Probabil tocmai de aceea nu am perceput nici faptul că ușa automată se deschisese și intrase cineva, nici zgomotul de pași care ar fi trebuit să se audă în clipa următoare.

M-am gîndit că e ceva bizar abia cînd persoana respectivă s-a așezat chiar în spatele meu. Oare de ce vine atît de aproape cînd nu mai e absolut nimeni prin preajmă?

În clipa următoare, ca într-o scenă de film, m-am trezit cu un obiect tare ațintit în coaste.

– Nu te întoarce, a spus o voce subțire de femeie. Dă-mi banii.

Nu-mi închipuisem că ar putea fi un hoț. Îmi spusesem pur și simplu că e o persoană ciudată. Cînd s-a auzit piuitul care anunța că ieșiseră banii, am întins mîna și i-am luat, încordată. „Vă mulțumim frumos", s-a auzit din aparat.

– Hai, gata, e doar degetul meu, a spus femeia din spatele meu, rîzînd și retrăgîndu-și mîna.

„Ia te uită, Saki!" am dat să strig, surprinsă. Și chiar credeam că ea e.

Cînd m-am întors însă, mi-am dat seama că mă înșel.

Era o femeie pe care n-o mai văzusem în viața mea.

Mi s-a făcut frică. Nu am să uit niciodată momentul cînd ochii aceia m-au privit prima dată, țintuindu-mă parcă. Aveau o claritate și o puritate neobișnuite, ca un Martini bine făcut care reflectă lumina în pahar sau ca Sirius strălucind puternic în depărtare pe cerul întunecat.

Sper să mă înțelegeți. M-am înspăimîntat văzînd ochii aceia de copil abia născut pe chipul unui adult, m-am întrebat în ce fel se reflectă lumea în ei și ce fel de gînduri se vor fi ascunzînd în spatele lor.

O femeie bizară, cum nu mai văzusem pînă atunci. Nu era în mod special frumoasă, dar nici neapărat drăguță. Cu toate astea, avea un nu-știu-ce care atrăgea. Ceva ca un instinct animalic, ca o rămășiță de intelect primar.

Am privit-o îndelung. Am examinat-o.

Părul lung și negru.

Trupul înalt și subțire. Gîtul cu venele ieșite în afară. Gura mare. Cămașa albă. Pieptul plat, cu o linie fină. Coapsele și gleznele surprinzător de cărnoase, dezvăluite de pantalonii scurți. Picioarele goale în niște papuci de plajă de un galben intens. Oja roșie.

Mi-am spus că cel puțin semănăm în privința felului în care reacționăm la vară. Eram îmbrăcate aproape identic.

– Parcă am fi surori, a spus.

– Cine eşti tu? am întrebat.

– Minowa Sui, a răspuns. Iar tu eşti Kanō Kazami.

– Da, eu sînt Kazami, dar tot nu ştiu cine eşti.

– Chiar nu îţi dai seama?

Cu un zîmbet prietenos, mi-a întins o mînă subţire, ca un extraterestru din *Întîlniri de gradul trei*.

– Îmi pare rău, încă nu îmi dau seama.

M-a apucat brusc de braţul drept şi, trăgîndu-mă, zise:

– Hai să stăm de vorbă în maşină.

– Stai puţin.

Am dat să mă eliberez în grabă, dar era mai puternică decît lăsa să se bănuiască zîmbetul ei amabil şi nu avea nici cea mai mică intenţie să îmi dea drumul. Avea mîna fierbinte, neplăcută.

– Îmi pare rău, dar nu pot să merg cu o persoană necunoscută, am spus eu apăsat.

A ezitat preţ de o secundă, dar apoi a replicat cu o frază pe care o mai auzisem în ultima vreme:

– Dacă e vorba pe aşa, atunci sîntem cunoştinţe vechi.

– Dar nu ne-am întîlnit niciodată.

– Nu ţi-a povestit Otohiko despre mine? a întrebat din senin.

Am realizat atunci că era prietena lui Otohiko. A continuat înainte să apuc să spun ceva.

– Eu sînt sora lor vitregă.

– Poftim?! am exclamat eu, surprinsă, și apoi am amuțit de uimire.

Și atunci am priceput, în cele din urmă. Am priceput de ce cei doi gemeni, cu mintea atît de ascuțită, păreau amîndoi să se împotmolească dacă venea vorba despre asta.

– Nu știam.

– Mă întreb de ce ți-au ascuns ei asta. Poate pentru că am fost împreună cu Shōji? Pentru că i-am dat a 98-a povestire? Pentru că el a murit din cauza asta? Sau poate pentru că acum sînt împreună cu Otohiko, deși n-ar trebui? a spus ea, ridicînd puțin tonul la fiecare „pentru că".

Șocată, am întrebat:

– Păi, aveți același sînge, nu? Tu chiar ești fiica lui Takase Sarao?

A încuviințat.

– Și te cheamă Minowa, deci probabil că și mama ta era japoneză, nu? Mă ierți că te întreb așa ceva.

– Da, se pare că tatei îi plăceau japonezele. Mama e și ea japoneză, dar locuiește în America și în ultima vreme nu mai știu nimic de ea. Hai, vino, avem multe de vorbit. Eu chiar știu să conduc, ia uite. Și, scoțînd din buzunar permisul de conducere, continuă: Vezi, nu te mint.

Nu mă îndoiam că are permis, mă întrebam doar dacă pot să am încredere în felul cum conduce.

Ţinîndu-mă în continuare de braţ, m-a tras afară, unde era oprită o Familia roşie, cu o aripă lovită.

– Ce-i cu buşitura asta? am întrebat, arătînd cu degetul.

– A, am lovit-o o dată. Mai demult, nu acum.

Rîzînd, s-a apropiat de maşină.

– Hai, urcă.

– Lasă, altă dată. Scuze, am refuzat eu.

Aveam nevoie să mă gîndesc puţin în tihnă şi nu îmi plăcea ideea de a pleca cine ştie unde aşa, parcă tîrîtă. Părul ei lung mirosea dulce, a copil, iar ochii mari care se zăreau de sub breton nu inspirau deloc încredere – îmi era frică de ea şi, în acelaşi timp, simţeam că o plac.

– Haide, te duc pînă acasă.

A deschis portiera. Apoi, aşezîndu-se în scaunul şoferului, m-a îndemnat zîmbind:

– Du-te pe partea cealaltă.

Oarecum încurcată, am urcat şi eu în maşină, indicînd drumul.

– Pînă acolo, la intersecţia aia mare care se vede în depărtare.

În maşină era o căldură înăbuşitoare, iar prin parbriz se vedea un singur drum, strălucind alb, orbitor. Şi clădirile, şi copacii străluceau. Cum eram amîndouă în sandale şi în pantaloni scurţi, cu coapsele albe scăldate în lumină, am avut preţ de o clipă senzaţia că sîntem la plajă.

– Parcă am fi la mare, a spus Sui.

Am amuţit de uimire.

Conducea mai bine decît mă aşteptasem. „E mai adunată decît pare la prima vedere, face doar pe nebuna", mi-am spus. Mi-am dat seama de asta din expresia rece şi calculată pe care o avea cînd mînuia volanul.

M-am liniştit puţin şi n-am mai dat atenţie nici razelor puternice care pătrundeau prin geam, nici aerului condiţionat ineficient. M-am înveselit şi m-am gîndit că aş putea să mă mai întîlnesc cu ea şi altă dată.

– Mersi, ne mai...

Atît am apucat să spun cînd am ajuns la colţ, dar Sui nu m-a băgat deloc în seamă.

– Hai să mergem mai departe...

A accelerat dintr-odată şi intersecţia familiară a rămas mult în urmă.

– Stai, opreşte, am făcut eu.

– Nu vreau. Nu acum, cînd am reuşit în cele din urmă să te întîlnesc, a răspuns ea cu privirea aţintită înainte.

– Ce naiba faci? m-am enervat.

Dînd din cap, a mormăit un „nu".

Cum adică „nu"?!

– Poate asta îţi merge cu alţii, dar cu mine nu. La mine nu ţin şmecheriile astea de telenovelă, am spus în timp ce ne îndepărtam cu viteză de casa mea.

– Pe bune? N-aş fi zis, mi-a întors-o Sui.

Am rămas fără replică. Aşteptam să văd ce are de gînd să facă în continuare. S-a lăsat linişte în maşină şi, spre mirarea mea, n-a mai spus nici ea nimic o bună bucată de vreme.

– Voiam doar să stăm puţin de vorbă. Aşteptam de multă vreme ziua în care să te pot întîlni, iar acum mă bucur că putem discuta puţin. Bănuiesc că a fost o glumă proastă, dar nu cred că ţi-am făcut vreun rău, nu?

– Continuă, am rîs eu.

– S-au întîmplat multe lucruri care m-au pus pe gînduri şi voiam să stau de vorbă cu cineva care mă poate înţelege.

Mi-a zîmbit. Mi-am dat seama atunci că şi ea era la fel de încordată ca mine. Revelaţii de genul ăsta mă fac să simt că nu se întîmplă nimic dacă petrec cîteva ore stînd de vorbă cu cineva. Mai ales cînd prima impresie e proastă. M-am destins şi am hotărît să îi fac pe plac.

– Dacă aşa stau lucrurile, atunci înţeleg. În parte, cel puţin.

Apoi, am tăcut din nou o vreme, gîndindu-mă. La caietul lăsat deschis pe birou, la fereastra deschisă, la ceaiul de secară pe care începusem să îl beau, la rufele care se uscau pe frînghie. Mi s-a făcut oarecum dor de apartamentul meu, intact, dar părăsit, ca *Marie Celeste*[1], vaporul acela. Mi s-a făcut dor şi de mine, cea care

[1] Numele unui vapor abandonat, în condiţii misterioase, pe coasta Portugaliei, în 1872 (n.red.)

fusesem pînă adineauri, pentru că nu știam cînd aveam să mă mai întorc.

– Am auzit că tu vrei povestirea a 98-a, cea care e la mine, nu? am întrebat. N-o ai?

A clătinat din cap.

– Vrei să vezi traducerea?

Nu mi-a răspuns, ci a întrebat la rîndu-i:

– Unde vrei să mergem? La plajă, poate?

– Oriunde, te las pe tine să hotărăști.

– Păi atunci, să mergem la un iaz. Un iaz mare, cît un lac, a hotărît Sui.

Și abia apoi mi-a răspuns:

– Cea pe care a început-o Shōji? Originalul știu cum e, dar aș fi vrut să văd cum a tradus cîteva chestii în japoneză.

– Tu cînd ai fost împreună cu Shōji?

– Stai liniștită. Cu mult înainte să te întîlnească pe tine. La puțină vreme după ce venisem în Japonia și îl întîlnisem pe Otohiko, cred. Cum ți-am spus deja, eu i-am povestit despre carte. Și eu i-am dat a 98-a povestire, să o traducă. Îmi pare rău, a spus Sui.

– Nu e vina ta. Cred că e vina ta doar că eu am citit cartea, am zis, rîzînd.

– Oricum erai menită să o citești.

– Ai fost cu Otohiko la Boston? am întrebat-o.

– Da. Vreme de doi ani.

– Nu e treaba mea, dar de ce te-ai întors tocmai acum?

– Nici eu nu prea știu. Voiam de fapt să rămîn acolo. Așa sîntem noi oamenii, ne hotărîm greu și ne răzgîndim repede.

În mașină era înăbușitor de cald, în contrast cu peisajul răcoros care defila afară. Creierul îmi paralizase și nu eram în stare să gîndesc cum trebuie.

– Aerul condiționat e prea încet, am spus și apoi l-am dat mai tare.

Jetul de aer rece a început să ne bată pe genunchi.

– M-am simțit bine la Boston. E cam deprimant, dar e frumos. E locul tocmai potrivit să te ascunzi, să fugi. Doar că problemele care existau între noi doi au rămas. Era normal să se întîmple așa. Apoi s-au terminat și banii, el m-a întrebat ce ne facem, hai să ne despărțim, eu plec în Japonia, eu mi-am zis că am să rămîn... dar pînă la urmă am venit și eu încoace, a început Sui.

– Și atunci, chiar la început, știai că sînteți frați? am întrebat.

– Cred că știam.

– Crezi?!

– Pentru că m-am îndrăgostit de el, mi-am repetat întruna că nu știu. Doar că, între timp, am ajuns să nu îmi mai dau seama ce e adevărat și ce nu. Poate părea o minciună acum, dar chiar așa era. Eram foarte derutată, mă trezeam lîngă el dimineața gîndindu-mă că e fratele meu și că asta înseamnă că... sau mă gîndeam că totul e pur și simplu o minciună.

– Te înțeleg.

Aveam senzația că mașina mă poartă, asemeni unui rîu, către un tărîm ireal.

– Eu știam că tu ești împreună cu Shōji. Otohiko mi-a spus că v-a văzut la petrecere, pe tine și pe Shōji, și mi-a povestit despre tine. Încă de pe atunci mi-am dorit să te întîlnesc. Eram disperată la ideea de a mă întoarce în Japonia, dar îmi spuneam că tu ești acolo, și asta m-a liniștit.

– Așa...

– Am ajuns, a spus Sui trăgînd mașina pe dreapta.

Ne opriserăm la un parc imens unde eu nu mai fusesem niciodată – de la poartă se vedea o pădure deasă și întunecată întinzîndu-se parcă la nesfîrșit.

– Hai să coborîm și să facem o plimbare, m-a invitat.

Parcul era destul de întins și, după ce am trecut de desișurile de la intrare, am ieșit brusc la lumină pe malul unui iaz. Nostalgice, ne-am cumpărat cîte o înghețată de la un bătrînel care vindea ca odinioară, dintr-o ladă frigorifică pe o bicicletă. După ce a scos înghețatele din cutie și ni le-a înmînat, bătrînelul ne-a întrebat dacă sîntem surori, iar noi i-am răspuns rîzînd că da. Ne-am așezat pe o bancă veche de lemn și am început să mîncăm înghețatele.

Era într-adevăt un iaz mare, cît un lac. În depărtare, copacii de pe malul opus se vedeau ca niște coline. Luciul apei, ca o oglindă. În fața noastră, cîțiva copii gălăgioși se plimbau cu bicicletele pe aleea

pietruită; ici-colo stăteau în liniște niște pescari, iar pe micuța plajă din apropiere se jucau cîțiva țînci, însoțiți de mame.

Sui și-a ridicat genunchii și și-a ațintit privirea nu asupra iazului, ci către un nor în depărtare.

– Auzi, dar de ce nu ați vrut să rămîneți împreună la Boston? Pentru că erați japonezi?

– Poate și de asta. Doar că... de la un moment dat nu am mai știut cum stau lucrurile cu adevărat.

Sui și-a aplecat capul, scotocind parcă prin propriile amintiri.

– Știi, inițial, ne-am dus la Boston încercînd să fugim de spectrul ideii că sîntem frați, să ne schimbăm starea de spirit. Să fim doar noi doi, undeva, departe. Pe atunci, eram înnebuniți unul după celălalt. La început, eu nu prea îmi făceam griji, dar Otohiko da. Probabil pentru că e dintr-o familie bună. Bostonul era locul cum nu se poate mai potrivit. Este un fluviu pe-acolo. Ieșeam la plimbare pe malul rîului, mergeam la bibliotecă, ieșeam din cînd în cînd să bem cîte ceva sau ne duceam în port să privim vapoarele, ce mai, eram ca doi îndrăgostiți în rai. Dar, încet-încet, stresul se acumula. Nu puteam să dorm nopțile. Mă cutremuram de fiecare dată cînd eram întrebați: „Sînteți căsătoriți?" sau de fiecare dată cînd vedeam prin parc vreun cuplu în vîrstă. Eram ca niște fugari, exilați. O bucată de vreme, pînă și asta a fost plăcut, dar, treptat, am ajuns la stadiul în care, cînd încercam

să îl iau de mînă, nu făcea decît să îmi arunce o privire întunecată. Şi asta se întîmpla întotdeauna exact în clipele în care simţeam că, dacă mi-ar fi zîmbit, totul ar fi mers de minune. Am ajuns pînă la urmă să nu mă simt aproape de el nici măcar ca soră, era ca un străin pentru mine, nu ne mai înţelegeam deloc. De fapt... pînă acum nu m-am gîndit serios la asta. Şi apoi m-am culcat şi cu tata...

– Adică...

Sui şi-a îndreptat în cele din urmă privirea spre mine, dîndu-şi seama ce voiam să spun.

– Da, despre mine e vorba în povestirea a 98-a.

– În sfîrşit se leagă totul, am spus eu. Tu nu te simţi atrasă decît de bărbaţi cu care eşti rudă?

– Nici pomeneală. Cel puţin în cazul lui Shōji nu e nici o legătură de sînge.

Am încuviinţat. De fiecare dată cînd se rosteşte numele cuiva care a murit, simt că persoana respectivă îmi apare în faţa ochilor, ca parte din peisajul din jur. Şi mai ales atunci, auzind din senin numele lui Shōji, l-am simţit ascuns în foşnetul copacilor şi în umbra lor răcoroasă, în aerul de vară, dulceag şi dens ca ceaţa, şi în undele strălucitoare de pe suprafaţa apei.

– Păi atunci, asta înseamnă că şi noi două sîntem surori, nu? am întrebat zîmbind.

– Am fi cu adevărat surori dacă te-ai culca și tu cu Otohiko, a spus ea, malițioasă, și apoi a izbucnit în rîs.

– Nici nu se pune problema acum, am replicat.

Mă întrebam dacă spusese așa ceva pentru că era îngrijorată sau pentru că își dorea să se întîmple asta.

– Oare de ce Otohiko mi-a vorbit despre tine ca despre o scorpie gata să îl înhațe și să îl înghită?

– E convins că, dacă noi ne întîlnim, destinul se va pune în mișcare și ne va controla, ca în miturile de odinioară. E dus cu pluta, a spus Sui.

– Parcă s-a oprit timpul în loc aici.

– Da, e atît de liniște...

Am tăcut amîndouă, ascultînd sunetele din jur. Ciripitul de păsărele, glasurile copiilor, un dangăt de clopote în depărtare.

– Tu ai citit povestirea a 98-a? m-a întrebat.

– Da, am citit-o. Mi-a plăcut, mai ales finalul.

– Și mie, de fiecare dată cînd citesc partea de la sfîrșit mă podidește plînsul. Mă gîndesc întotdeauna că, deși nu ne-am întîlnit decît foarte rar și tata a fost un om rău și cu mintea tulburată, m-a iubit foarte mult. Așa cum a scris și în povestire, a susținut că nu știa că sînt fiica lui în momentul cînd ne-am cunoscut. I s-a părut doar că seamăn foarte mult cu mama. Doar că mama ajunsese într-o perioadă să se prostitueze, așa că

eu nici acum nu știu de fapt dacă sînt fiica lui. Dar semănăm la ochi, nu-i așa?

M-a străfulgerat din nou cu privirea. M-au trecut fiori. Avea ochii adînci, ca pînza de apă licărind întunecat în fundul unui puț vechi.

– Da, chiar semănați. Dar pe el nu l-am văzut decît în poze. N-ai încercat să afli mai multe?

– Mi-a trecut prin minte de nenumărate ori. M-am gîndit că, dacă aflu că nu sînt fiica lui, ci a cine știe cărui alt bărbat, aș putea fi atunci, imediat, împreună cu Otohiko, fără nici o problemă. Doar că apoi mi-am dat seama că libertatea asta abia dobîndită ar fi poate prea mult pentru mine și aș ajunge să mă înec în alcool. Ar fi încă și mai cumplit dacă aș afla că sîntem într-adevăr înrudiți. Așa, cîtă vreme nu fac nici o investigație, nu știu sigur nici una, nici alta. De fapt, e ca și cum aș sta să mă gîndesc dacă să fac testul SIDA. Vezi tu, noi, oamenii, sîntem foarte slabi. Eu, de exemplu, am crescut într-un mediu îngrozitor și am văzut o sumedenie de lucruri inumane de-a dreptul, dar tot cred că oamenii sînt buni în esență. Și, într-o oarecare măsură, foarte fragili. Oricum, din ce am trăit pînă acum, toți cei care se poartă inuman trebuie la un moment dat să suporte consecințele. Asta s-a întîmplat și cu tatăl meu. Sau poate există pur și simplu un Dumnezeu, cine știe?

Cerul era de un albastru intens, adînc. O culoare atît de frumoasă încît mai că îmi venea să o întreb pe Sui: „De ce nu ați rămas împreună pînă să vă săturați unul de celălalt, fără să vă pese de ceilalți, ca în romanele de dragoste?". Un albastru atît de intens încît aproape eram convinsă că se poate trăi așa, ca în cărți. Probabil că și ei doi văzuseră de nenumărate ori un asemenea cer, și, ca în orice relație complicată, făcuseră nenumărate promisiuni.

– Ai avut o viață tare întortocheată, nu-i așa?

– Da, exact așa e.

Sui a zîmbit larg. Of, am pățit-o, îmi place de ea, m-a atins la suflet de parcă am sta de vorbă de o grămadă de vreme, m-am gîndit.

– Punîndu-l și pe tata la socoteală, cred că toată lumea e blestemată, a continuat.

– Blestemată de carte? Și eu? am întrebat surprinsă.

– Da, de la bun început, știi, ca și cum ar fi o scrisoare din acelea pe care trebuie să le trimiți mai departe...

– Ți se pare.

– Ia spune, nu ai senzația că ne cunoști de multă vreme, și pe Saki, și pe Otohiko, și pe mine?

– Ba da, am încuviințat.

Și-a întors privirea liniștită spre mine și apoi a continuat cu o expresie intensă pe chip, cu ochii ațintiți parcă spre cer, prin mine:

– Oamenii numesc asta blestem. Cu siguranță.

Dînd din cap, m-am cufundat în tăcere. A început să bată vîntul, stîrnind valurile pe suprafața apei. Ca un răspuns la liniștea ei impenetrabilă.

„Ei doi o să se sinucidă împreună, o să facă *shinjū*[1], mi-a trecut brusc prin minte. Negreșit. Dacă mai continuă așa, la asta vor ajunge." Dar nu am putut să rostesc cuvintele astea. M-am gîndit doar că nu mi-ar plăcea să îi fi întîlnit doar pentru a fi martoră la sinuciderea lor.

– Hai să plecăm, a spus Sui ridicîndu-se.

– Hai.

Mergeam în urma ei, scărpinîndu-mi pișcăturile de țînțari de pe picioare. Subțire și plină de energie, cu mersul ei țanțoș, părea un cățel scos la plimbare.

Pe drumul de întoarcere, în mașină, mi-am adus aminte brusc de ceva și am întrebat:

– Ai sunat cumva o dată la Centru?

A încuviințat din cap, conducînd mai departe.

– Și de ce ai închis cînd am răspuns eu la telefon?

Sui a zîmbit.

– Voiam doar să fiu sigură că tu într-adevăr trăiești în orașul ăsta. În lumea asta. Cînd ți-am auzit vocea, m-am emoționat și am închis.

Se luminase la față.

---

[1] Dublă sinucidere din dragoste, motiv predilect pentru teatrul *kabuki* (n.tr.)

Drumul de întoarcere mi se pare întotdeauna oarecum stînjenitor. Şi trist. În timp ce goneam printre clădirile albe, sub cerul în asfinţit, am simţit că înţeleg foarte bine tot ce îmi spusese.

– Şi eu sînt uimită de voi toţi. Pînă nu demult eraţi doar în carte, iar acum ne întîlnim şi stăm de vorbă... De parcă aş fi intrat şi eu în cartea aia.

– Asta nu e un semn bun, a spus ea zîmbind.

Ne-am despărţit la intersecţia unde ar fi trebuit să cobor iniţial. După ce m-am dat jos din maşină, Sui m-a salutat scurt şi a demarat imediat. Despărţirea rece m-a întristat şi, fără să privesc înapoi, am pornit-o spre strada mea, cînd am auzit un claxon.

M-am întors şi am văzut-o pe Sui, care întorsese şi acum era oprită la semafor pe partea cealaltă a şoselei; a deschis geamul şi, surîzînd, mi-a făcut cu mîna.

În reflexele roşcate ale cerului în amurg, chipul ei zîmbitor semăna cu un fruct tropical.

Îmi venea greu să cred că în ziua aceea o întîlnisem pentru prima dată.

Aveam senzaţia că ne cunoaştem de foarte multă vreme.

Aveam senzaţia că ne ştim din copilărie şi că am stat de nenumărate ori de vorbă despre orice.

Pe o străduţă în apropiere de casă am zărit luna răsărind, palidă, şi m-am gîndit la ei trei.

Apoi, ca un copil, m-am rugat ca nu cumva să se sinucidă împreună.

– Ştii, am întîlnit-o pe Sui şi ne-am înţeles foarte bine, am început eu.

– Poftim?! a exclamat Saki, cufundîndu-se apoi în tăcere.

Eram la mine la Centru, lenevind după pauza de prînz. Zîmbind strîmb, m-am ridicat şi mi-am turnat încă un pahar din ceaiul de secară din frigider. Descumpănită, Saki zîmbea şi ea, stingheră. Purta o rochie fără mîneci şi era aşezată în scaunul profesorului, cu picioarele cătărate pe birou. Începusem să mă obişnuiesc să o văd aşa. Cînd am întîlnit-o prima dată, pe fereastra Centrului se vedea cerul întunecat din sezonul ploios. Dar acum era vară în toată puterea cuvîntului. Era deja vacanţă şi curtea universităţii era aproape pustie – de la bazinul unui liceu din apropiere se auzea hărmălaie de voci şi de plescăituri în apă. Iritată de aerul condiţionat care nici nu mergea bine şi mai era şi gălăgios, am început să îmi beau ceaiul învîrtind întruna gheaţa în el.

– Şi cum adică v-aţi înţeles bine? m-a întrebat Saki. Pe mine mă oboseşte întotdeauna.

– Şi pe mine m-a obosit, dar a fost interesant, am replicat.

– Ce anume ţi-a povestit?

– Fraţi, incest, Boston, venirea în Japonia, am spus zîmbind.

– Păi asta e cam tot, a izbucnit Saki în rîs.

Umerii albi i s-au scuturat, ca o floarea-soarelui. A continuat:

– Nu încercam să îţi ascund nimic, doar că nu prea are legătură nici cu mine, nici cu tine şi nici nu e ceva despre care să poţi discuta cu inima uşoară.

– Ştiu, i-am răspuns. Voi două nu vă înţelegeţi?

– Nu neapărat că nu ne înţelegem, dar mama... Mama o urăşte din adîncul sufletului. N-am stat niciodată de vorbă destul cît să ne înţelegem bine, şi apoi, chiar dacă am fi prietenoase una cu cealaltă, mi s-ar părea o ipocrizie.

– Da, probabil ai dreptate.

– Dar am întîlnit-o pe mama ei de cîteva ori. Tot soiul de probleme cu banii, parcă.

– În copilărie?

– Da. Dar am aflat despre ele abia după ce Otohiko era deja adult. Şi apoi, au intrat şi ele în toată povestea, a spus rîzînd. Sînt jenante toate poveştile astea din familia mea.

– Nu, stai liniştită, te înţeleg. Să ştii că eu port ochelari de cal cu privire la multe lucruri. Mă gîndesc adesea că, dacă lumea m-ar lăsa în legea mea, aş locui

toată viața aici, ducîndu-mi zilele la fel, una după alta, și fără să îmi schimb vreo părere. Și nici nu prea îmi place să întîlnesc oameni. Dar simt că lipsește ceva. Poate compasiune pentru nenorocirile care se întîmplă în lume, poate gustul pentru aventură, poate interesul față de ceilalți. Și tocmai de aceea nu judec niciodată pe nimeni.

– Tu încerci acum să mă consolezi?

– Nici eu nu mai știu, am spus zîmbind, iar apoi am întrebat: Cum e mama lui Sui?

– E un om de nimic. Ăsta-i adevărul. Am senzația că Sui a rămas singură de mică. Cred că pe vremea cînd era împreună cu tata, nu mai știa deja nimic de mama ei de multă vreme. Mama ei a mai venit de cîteva ori pe la noi, să îi ceară bani mamei, și nu auzeam despre ea decît că e o alcoolică și o drogată. Nu am aflat că Sui îmi e soră și nu am conștientizat asta decît după ce începuse să se vadă cu Otohiko. Și atunci m-a cuprins panica. Nu puteam să îi spun nimic mamei. Dar n-ai ce-i face, așa e dragostea, nimic n-o poate opri.

– Chiar crezi asta? am întrebat.

– Ce anume?

M-a privit cu ochii rotunzi de uimire.

– Că n-ai ce-i face și că așa e dragostea.

A dat din cap că da.

– Nu simți repulsie fizică?

– Nu, deloc. Bineînțeles, n-aș face așa ceva cu Otohiko, pentru că am crescut împreună de cînd eram mici, și apoi el nici măcar nu o întîlnise pe Sui înainte. Unde mai pui că aveam amîndoi o slăbiciune pentru tata. Îl uram pentru că ne părăsise în copilărie, dar în același timp eram vrăjiți de cărțile lui. Așa că îl înțeleg. Iar povestirea aia, a 98-a, e deosebită. E și suprarealistă, și romantică, și e cea mai bună dintre toate. Pînă și eu m-aș îndrăgosti dacă povestirea, Sui și spectrul tatei ar ajunge să se suprapună așa.

– Nu mă așteptam, am spus eu. Mă gîndeam că ești o persoană prea distantă pentru așa ceva. Asta-i impresia pe care mi-ai lăsat-o.

– Serios?

– Da.

– Tocmai de-aia, vezi, nu ai cum să cunoști un om dacă nu stai de vorbă cu el, a exclamat Saki rîzînd.

– Ai dreptate, am rîs și eu.

– Doar că îmi e frică. Să nu cumva să se sinucidă din dragoste sau ceva.

Gîndea exact ca mine, așa că am aprobat cu convingere.

– Și ție ți se pare că ar putea ajunge la asta, nu?

– Da. Mi se pare că își caută moartea cu tot dinadinsul, amîndoi. Am senzația că, peste puțină vreme, dacă rămîn în continuare împotmoliți, posibilitatea să recurgă la asta e foarte mare. E doar o senzație, însă.

– Deocamdată..., a şoptit Saki. Ia uite, stăm de vorbă în încăperea asta imensă şi vocile noastre au o rezonanţă de parcă am vorbi despre cine ştie ce secrete!

– Măcar de-ar fi secrete! am rîs eu.

– Sau de-ar fi ceva important, nu? Hai să mergem să mîncăm ceva.

– Hai.

Ne-am ridicat şi am plecat din Centru.

În clipa în care am ieşit în curtea universităţii, lumina de afară m-a orbit de parcă aş fi fost asaltată de o sumedenie de blitz-uri. Mi s-a pus un văl pe ochi şi a trecut ceva vreme pînă am început să văd în jur peisajul obişnuit de vară. Terenul de sport, pustiu, mirosea a iarbă. Din curtea liceului din apropiere, vîntul purta zgomotele unui antrenament de baseball: clinchetul vesel al bîtelor de metal, aplauze, strigăte de încurajare.

– Ce plăcut e vîntul! a exclamat Saki.

Privind-o atunci, cu fruntea ei lată şi cu părul zburătăcit de vînt, m-a cuprins un sentiment ciudat.

„O prietenă pe care nici măcar nu o cunoşteam pînă luna trecută. Născută în străinătate."

Era un sentiment pe care ştiam că nu pot să îl exprim în cuvinte, surprinzător, ca o strîngere de inimă.

Printre clădirile din campus, se vedea cerul, încadrat parcă într-o ramă pătrată. Şi în acea ramă, în

depărtare, se întrezărea luna, alburie. Norii se prelingeau și ei pe cer.

„Cît de frumos e peisajul ăsta pe care acum, aici, nu îl vede nimeni în afară de noi!" mi-a trecut prin minte în timp ce traversam agale terenul de sport alături de Saki.

În ziua aceea, după multă vreme, a început o ploaie zdravănă, care mi-a adus aminte de noaptea ploioasă în care Otohiko venise pe la mine. Spre seară, furtuna s-a întețit, ajungînd la furia unui taifun. A început și să tune.

Eram în cameră și ascultam apa șiroind pe trotuar, spălîndu-l. Din cînd în cînd, cîte un fulger lumina puternic cerul. Deși nu era încă nici măcar ora cinci după-amiază, lumea întreagă părea cufundată în întunericul nopții.

Tocmai terminasem de tradus și voiam să fac de îndată o copie. Cu gîndul că mi-e urît să ies prin ploaie, am strîns caietul și, atunci, mi-am adus aminte brusc că ar trebui să fac o copie și după traducerea lui Shōji. Nu doar pentru că așa îmi spusese Otohiko, ci și pentru că era și pentru mine limpede că n-ar strica să fac asta. Mi-am spus că va veni în curînd și ziua cînd va trebui să le-o arăt și lui Saki, și lui Sui.

Așa că am luat cele două caiete, al meu și cel rămas de la Shōji, le-am băgat într-o pungă de plastic ca să nu se ude, mi-am pus pelerina și am ieșit.

Ploua cu găleata. Am pornit-o în grabă către un magazin din apropiere unde se puteau face și copii. Mi-am așezat umbrela udă deoparte și am început să copiez.

Interiorul magazinului, prea luminat, și cerul negru de afară. Șoseaua udă și farurile care se vedeau ca niște curcubee. Lumina verde a copiatorului îmi brăzda fața necontenit. De fiecare dată cînd cineva intra în magazin, pe lîngă urarea de bun venit dinăuntru, se auzea și cîte o rafală de vînt vîjîind de afară. Podeaua umedă strălucea în lumina albă a lămpilor fluorescente.

Munceam cu ardoare. Cum eram prea concentrată, cînd am terminat am avut senzația că dusesem la bun sfîrșit cine știe ce treabă importantă. Am plătit la casă, am îndesat cele două teancuri de hîrtie înapoi în punga de plastic și apoi am ieșit.

Ploua deja mai mărunt, iar către apus cerul începuse să se înroșească, scăldînd clădirile din jur într-o lumină portocalie.

S-a întîmplat cînd abia apucasem să fac un pas, gîndindu-mă să merg să beau un ceai în drum spre casă.

Am auzit, în spate, zgomotul unor pași care mă urmăreau cu îndîrjire și apoi, brusc, ceva m-a lovit în ceafă. Cu o bufnitură înfundată. Mai mult de uimire

decît de durere, m-am ghemuit. Dintr-o parte, ceva a venit zburînd în direcția mea. Era o sticlă de ceai, de plastic, din cele care se găsesc în orice magazin.

Încă ghemuită, m-am întors și am văzut două picioare albe, frumoase, pe care le-am recunoscut imediat. Erau parcă înfipte în trotuarul ud. Mi-am ridicat capul, urmărindu-le cu privirea.

– Ce faci?! am reușit în cele din urmă să întreb cu o voce calmă. Crezi că nu doare sau ce?

Era Sui.

Avea o expresie ciudată întipărită pe chip. Era palidă și tremura toată, de nerecunoscut.

– Fir-ar să fie, ia uite, sînt udă leoarcă.

Am adunat punga de plastic și m-am ridicat încet. În momentul cînd fața mea a ajuns la același nivel cu a ei, Sui a izbucnit în plîns. Un plîns zgomotos, violent. Cu hohote, ca un copil mic. Deși era abia a doua oară cînd ne întîlneam.

Oamenii de pe stradă se holbau la noi. Mi s-a făcut rușine și, în grabă, am tras-o pe Sui sub streașina unui garaj din apropiere. Brusc, zgomotul ploii s-a estompat din pricina betonului întunecat, dar, în spațiul acela pătrat, zbieretele ei răsunau mai tare, amplificate. În mirosul de mașini ude, înfuriată și exasperată, eram ca o mamă cu un plod drăcos care tocmai face o criză. După ce că mă lovise, acum mai și plîngea.

– Ce naiba vrei? am întrebat-o.

Pe un ton furios, Sui mi-a răspuns:

– Te-ai apucat să faci copiile alea pentru că mă bănuiești de cine știe ce. M-ai mințit!

Am rămas stupefiată.

– Poftim?!

– Credeai că vreau să fur manuscrisul, nu-i așa? a continuat vorbind pe nas.

– Nici pomeneală..., am început să spun, dîndu-mi seama imediat că par să mă explic și să îmi cer scuze. Mi-era ciudă că mă lăsasem prinsă atît de ușor în capcana ei.

– Copiam ceva ce e al meu, așa că n-ai dreptul să spui absolut nimic! am continuat.

– Dar ai spus că sîntem prietene! a urlat Sui. Se înroșise toată și urlase din tot trupul.

– N-am spus așa ceva! am strigat, iar vocea mi-a răsunat surprinzător de tare în spațiul acela mic. De parcă aș fi încercat să spun ceva cuiva aflat la mare distanță. Sui a tresărit. Am observat-o. Am rămas pe gînduri. Probabil că într-adevăr spusesem în ziua aceea că sîntem prietene. Poate nu în cuvinte, ci cu privirea, cu zîmbetul. Iar astea erau dovezi suficiente pentru ea.

Am scos încet din pungă copia după manuscrisul rămas de la Shōji. I l-am întins. L-a luat ezitînd, părînd că vrea să spună ceva. Avea întipărită pe chip expresia luminoasă și uimită a unui om care abia decoperise cuvîntul.

Apoi, înainte să apuce să vorbească, și-a dus brusc o mînă la gură și s-a aplecat.

– Ți-e rău? am întrebat.

Mi-am adus aminte de Otohiko. Mi-a trecut prin minte că cine se aseamănă se adună. Amîndurora le lipsea capacitatea de a se controla în viața de zi cu zi și recurgeau la gesturi extreme.

– Nu..., a răspuns Sui. Pe bărbie îi curgea un firicel de sînge, care s-a prelins apoi și pe degete. O picătură a căzut pe cimentul de jos, ca o picătură de cerneală pe o foaie albă de hîrtie.

– Îmi curge sînge din nas pentru că m-am bucurat foarte tare, a continuat bulversată.

– Păi atunci, dacă-ți curge sînge, îndreaptă-ți fața în sus, nu în jos.

– Da, chiar.

Și-a îndreptat capul în sus, cu mîna încă lipită de față, înțepenită, de parcă ar fi murit așa. I-am smuls mîna și i-am dat o batistă.

– Mersi, mi-a răspuns, cu o voce care se auzea înfundată de dincolo de batista pe care și-o ținea pe nas.

Apoi a rămas tăcută, cu ochii înroșiți de plîns și cu fața îndreptată în sus.

M-am întrebat de ce e atît de nefericită și mi-am simțit inima plină de repulsie și milă în același timp. Oare ce fel de copilărie o fi avut? Întîlnisem pînă atunci nenumărați oameni bizari, dar nici unul ca ea.

Emana numai culori închise și era strivită de o existență pe care nici măcar ea nu o putea controla.

Părea o hortensie bătută de ploaie.

– Hai pe la mine să te speli pe față, i-am propus, iar ea a fost de acord.

Mi-am așezat pe umăr punga de plastic în care erau copiile și am pornit. Din pricina șocului loviturii, umbrela se stricase. Am luat-o pe Sui de mînă, conducînd-o, pentru că rămăsese cu fața în sus. Ploua acum mărunt, mocănește.

„Mă urmărise oare? De cînd?"

Nu m-am putut aduna să o întreb asta.

Am intrat cu ea în cameră și am aprins lumina. Rămăsese înțepenită în picioare, așa că i-am întins un prosop, spunîndu-i:

– Du-te și spală-te pe față.

A intrat la baie, a dat drumul la apă și s-a spălat pe față temeinic. Cînd a ieșit, era proaspătă, de parcă abia se trezise, și am tresărit.

– O să îi dai o copie și lui Saki?

Se udase puțin și pe păr și părea că abia ce ieșise dintr-un bazin de înot.

– Da, așa am de gînd.

– Poate ar fi mai bine să nu faci asta, mi-a spus fără nici o expresie pe chip.

– Eu am senzația că, de la o vreme încoace, am devenit un soi de rezervor în care voi trei deversați tot

ce aveţi pe suflet. Unde mai pui că treceţi prin casa mea. Nu spun că asta ar fi rău sau bine, ci doar că mă simt puţin bizar.

– Dar e şi plăcut, pe de altă parte, nu? E bizar spaţiul ăsta în care noi ne învîrtim de atîta vreme, simţindu-ne bine.

– Vrei să spui universul din povestire?

– Da, a răspuns Sui rîzînd. Are o atmosferă gotică, e o povestire destul de realistă, cît să îţi provoace greaţă, e şi romantică şi are şi pasaje care te fac să simţi că poţi evada. Cred că, pînă la urmă, atitudinea lui Saki e cea mai potrivită. Ea încearcă să fie obiectivă şi a făcut din asta temă de cercetare.

– Iar tu pui în practică, trăieşti, am spus eu zîmbind.

– Da, pun în practică, trăiesc. Dar tocmai de aceea, habar nu am cum ar trebui să mă schimb în viitor.

Din cînd în cînd, cînd sînt deprimată, îmi trec tot soiul de întrebări prin minte. Ce s-ar fi întîmplat dacă mama şi tata nu ar fi divorţat, dacă nu aş fi trăit atîta vreme singură, dacă nu aş fi realizat atunci potenţialul cuvintelor, dacă nu m-aş fi îndrăgostit de Shōji? Dacă nu ar fi fost toate lucrurile astea, eu aş mai fi cea de acum? Aş fi liberă?

Doar cînd sînt deprimată.

– Nu mă pot imagina trăind o viaţă care nu e o poveste, a spus Sui.

Am turnat cafea şi am rămas tăcută, aşteptînd.

– De fapt, sînt convinsă că tu te-ai detaşat de mult de tot ce a însemnat Shōji, iar acum stai şi ne examinezi pe noi, de parcă am fi un soi de proiect, o temă de vacanţă, a continuat sorbind încet din cafea.

A vorbit pe tonul cel mai natural cu putinţă, fără nici un subînţeles.

– Cum de ţi-ai dat seama? am întrebat, iar ea a zîmbit cu gura pînă la urechi.

Eu voisem de fapt să fac o glumă, dar cînd am văzut-o zîmbind, am început să mă întreb dacă nu cumva era adevărat.

A venit în cele din urmă vremea să trec şi eu în vizită pe la locuinţa în care Saki şi Otohiko stăteau împreună. Cum îi dădusem lui Sui copia, am hotărît să fac încă un exemplar ca să îl duc şi lor. Sub cerul de vară, mă simţeam înnobilată de generozitatea de a împărţi atît de uşor cu ei amintirea lui Shōji.

Deşi mă întîlneam cu Saki aproape în fiecare zi la muncă, habar nu aveam în ce fel de apartament ar putea să stea şi îmi imaginam fel şi fel de lucruri.

Mă gîndeam că poate are o cameră decorată în stil *country* sau poate una *blues*, sofisticată – în timp ce mergeam într-acolo, îmi dădeam în continuare cu presupusul. Ştiam că aveam să aflu în curînd, dar nu

puteam conteni să mă întreb. Cu ochii pe harta detaliată pe care mi-o desenase Saki, mă tîram moleşită pe stradă, prin căldura înăbuşitoare.

Am luat-o pe o alee la stînga, apoi din nou, de două ori, la stînga şi, în cele din urmă, am dat peste blocul cu pricina. Era o clădire de culoarea mentei proaspete, cu o mică grădină în faţă. Exact tipul de bloc în care mă aşteptam să locuiască Saki. Poarta era acoperită de iederă. Doar că – nu ştiu de ce – mi-a lăsat impresia de casă conspirativă, întunecată şi mohorîtă.

Am urcat treptele exterioare şi am ciocănit la uşa apartamentului 202, unde stăteau cei doi.

– Kazami, tu eşti? a întrebat Saki în timp ce deschidea uşa. Ai reuşit să ajungi, nu te-ai pierdut?

– M-am rătăcit puţin la un moment dat.

– Otohiko nu e acasă acum.

Am intrat. Nimerisem destul de bine cu presupunerile mele. O cameră tipică de adulţi, cochetă. Un covor de culoare închisă. Cărţile în limbi străine îngrămădite în rafturi. Şi apoi, în plus, un iz neaşteptat de ocean. Fără nici o îndoială. Un balansoar vechi, o canapea acoperită în piele, soba de metal fixată pe podeaua din bucătărie, sticlele de băutură aşezate deasupra etajerei. Totul aducea cu atmosfera unei cabine de vapor.

– Îţi place marea? am întrebat.

– Lui Otohiko îi place. La un moment dat chiar voia să se înscrie la o academie marină, a răspuns Saki.

– Şi de ce a renunţat?

Am aruncat o privire în camera lui Otohiko. Am zărit o pereche de cizme de cauciuc, o colecţie de poze înfăţişînd vase cu pînze şi chiar o timonă agăţată pe perete. Era o latură a lui pe care nu o bănuisem.

– Deh, femeile, a răspuns Saki rîzînd.

– Ce explicaţie simplă şi cuprinzătoare, am făcut eu.

Saki a turnat suc de ghimbir într-un pahar şi mi l-a întins.

– E cu gin.

– La şcoală nu prea bem, nu-i aşa?

– Eh, sîntem moderate, a spus Saki.

Ne-am aşezat pe podea şi am început să bem. Avea un gust puţin ciudat, dar dulce şi plăcut.

– Mi-a fost cald venind încoace, am zis.

Năduşită, începeam să simt efectul răcoritor şi ameţitor al ginului.

– Îmi place la tine.

– Mersi. Ar trebui să vii o dată să vezi casa de la Yokohama. E o casă tradiţională, cu o grămadă de camere. Prima dată cînd am venit în Japonia, am mers direct acolo şi am avut un şoc pentru că nu eram obişnuită cu interiorul. Am izbucnit în rîs.

– Da, te înţeleg. Mi-ar plăcea să merg şi eu într-o zi.

Oare cum o fi să trăiești într-o altă țară decît cea în care te-ai născut și ai crescut? M-am gîndit adesea la asta, mai ales după ce s-a căsătorit sora mea. Oare te dizolvi în peisaj, ca orice alt personaj din povestea de acolo, sau rămîi mereu în suflet cu dorința de a te întoarce?

În clipa aceea, s-a deschis ușa și a intrat Otohiko. Nu puteam să spun de ce, dar îmi plăcea bărbatul ăsta interesant, unic în felul lui bizar de a fi, care nu părea a fi bun de nimic, însă avea, într-o oarecare măsură, încredere în sine. Avea și un chip plăcut. Un bărbat care avea într-adevăr o poveste.

– Am venit și eu în vizită.

– Bine ai venit.

Părea încă oarecum stînjenit de vizita nocturnă pe care mi-o făcuse.

Mă simțeam bizar. *N.P.* e doar o carte, la urma urmei. Oricît ai deveni de obsedat de ea, trebuie să ți-o poți scoate din minte atîta vreme cît nu ai vreun defect major. Dar, uite, Sui era tridimensională și vorbea. Își trecea mîinile prin păr, rîdea cu gura pînă la urechi sau îi curgea din nas sînge cald. Reacționa în timp real la cuvintele mele. Realitatea se îndepărta însă tot mai mult, neclară, gelatinoasă. Se estompa, mi se scurgea printre degete. Cel puțin asta se întîmpla de cînd o întîlnisem pe Sui. Ea era *N.P.*. Iar eu nu mai știam dacă îmi plăcea Sui, dacă îmi plăcea Saki sau pur și simplu situația în sine. Din cînd în cînd, mi se părea

că îl plac şi pe Otohiko. Doar că asta îmi crea o senzaţie de disconfort. E periculos să te laşi prins în mreje de atmosfera care se poate crea într-un grup atît de mic. Ajungi să îţi imaginezi fel şi fel de lucruri. Cu toate astea, îmi doream să îl întîlnesc. Voiam să îi aud povestea, bizară şi totuşi atît de serioasă.

Chiar mă simţeam bizar.

Cînd îmbătrîneşti după ce ai iubit, te-ai despărţit sau ţi-a murit cel drag, toate lucrurile ajung să îţi pară la fel. Nu mai contează ce e bine şi ce e rău, ce ai pierdut şi ce ai cîştigat. Eşti doar îngrozit la gîndul că amintirile neplăcute sînt din ce în ce mai multe. Îţi doreşti doar ca timpul să se oprească şi vara să nu se mai termine. Devii vulnerabil.

– Mănînci şi tu prăjitură, Otohiko?

Saki adusese nişte prăjituri, dar Otohiko a refuzat-o.

– Vreau doar nişte cafea.

Ne-am aşezat cu toţii pe podea, de parcă am fi fost la o ceremonie a ceaiului. M-a încercat din nou un sentiment ciudat, poate pentru că era prima dată cînd ne întîlneam tustrei.

– Nu ştiu dacă v-am spus sau nu, m-a pocnit Sui zilele trecute, am început eu. În ziua aceea ploioasă, din senin. Nu v-am spus?

– Te-ai întîlnit cu ea? a întrebat Otohiko uimit.

– Da.

– I-auzi..., a spus pe un ton din care se ghicea că nu se dumirise cu totul. Şi de ce te-a pocnit?

– Cică înţelesese ceva greşit.

– Da, ea, cînd înţelege ceva greşit, o face pînă în pînzele albe...

– Nu ştiai că ne-am întîlnit?

– Nu, acum aud prima oară.

– Aşa deci.

Saki, care pînă atunci îşi băuse cafeaua în tăcere, a intervenit:

– Pot să îţi pun o întrebare intimă?

– Te rog, a răspuns Otohiko.

– Cum e să te culci cu cineva care ţi-e rudă?

Era foarte serioasă, dar eu am izbucnit în rîs. Cu un zîmbet strîmb, Otohiko a spus:

– E o întrebare chiar foarte intimă şi m-ai lăsat fără grai.

– Nu prea am avut ocazia să întreb pînă acum, nu ne întîlnim foarte des.

– Să ştii că nu m-am gîndit serios la asta, a continuat el. Dar m-am simţit întotdeauna puţin vinovat. Mi-e greu să explic...

– Tu ai fost dintotdeauna aşa. Dar nu poţi să săruţi pe cineva nici măcar o dată fără să ai un motiv întemeiat, a spus Saki.

Am turnat gaz pe foc, spunînd:

– Asta cam aşa e.

– Dar poţi să faci sex cu cineva fără un motiv? a întrebat Otohiko.

– Te pomeneşti că sora ta te tot înţeapă pe tema asta de multă vreme, nu? am întrebat eu, iar el a făcut un semn din cap că da.

– Dar nu fac nici un fel de presiuni. Doar că dintotdeauna a fost amuzant să te înţep aşa, a spus Saki.

Pentru mine, totul era surprinzător. Mi se părea că îi urmăresc stînd de vorbă exact aşa cum îi privisem din depărtare la acea petrecere, îmbrăcaţi la patru ace.

– Astea sînt poveşti vechi, acum lucrurile stau altfel. Au trecut deja ani buni de cînd sîntem împreună şi nu prea mai facem aşa ceva. Acum sîntem mai degrabă ca frate şi soră.

– Păi chiar sînteţi frate şi soră! a exclamat Saki, şi am izbucnit cu toţii în rîs.

Mai tîrziu, i-am înmînat copia lui Saki. „Chiar pot s-o păstrez?" a întrebat în momentul cînd i-am dat-o. Otohiko a spus că ar vrea să se uite puţin peste ea, a luat-o în braţe şi, o bucată de vreme, s-a cufundat în lectură.

– E o traducere foarte bună! a exclamat într-un tîrziu. E chiar foarte bună. Saki, dacă vrei şi tu să mai traduci, o să trebuiască să te străduieşti mult să faci ceva mai bun.

Saki a încuviințat. Eu, nu știu de ce, m-am emoționat. Am avut senzația că apăruse printre noi umbra lui Shōji.

Pe înserat, Otohiko a aruncat brusc o privire pe fereastră, de parcă ar fi vrut să vadă cît e ora, iar apoi s-a ridicat spunînd sec:

– Eu am să plec.

Probabil că vrea să o întîlnească înainte să se lase noaptea, am presupus eu. Poate că străzile încă luminate și culoarea de opal a asfințitului îi aduc aminte de lumina și întunericul care sălășluiesc deopotrivă în ea. Chipul ei, care parcă îi spune lui să plece să o caute, înainte de a dispărea cu totul așa cum se dizolvă ziua în noapte. Contrastul dintre răsfăț și respingere.

– Salutări lui Sui, am transmis noi două.

– Ăștia doi sînt pierduți, nu mai e nimic de făcut, a spus Saki după ce el plecase.

Am ieșit apoi împreună să mîncăm.

– Ce mai faci? Cum o mai duci?

Mi-am dat seama după voce că era beat. Mă prind imediat, chiar și la telefon. Dacă nu bea, nu e în stare să își sune propria fiică.

– Bine. Tu, tată? i-am răspuns.

Era un telefon venit pe nepusă masă într-o sîmbătă seara. Tata nu mai avea acum familie. Femeia cu care se încurcase fugise între timp cu altul. Există și astfel de oameni. Oameni care nu se tem de eșec și care iau totul de la început de nenumărate ori. Oare de ce tocmai astfel de oameni sînt singurii pe al căror chip nu se citește niciodată împăcarea? Vor să pară nepăsători, dar fețele lor exprimă doar regret, de parcă ar fi surghiuniți în cine știe ce fundătură. Tata era un astfel de om. Și amanta lui la fel. Iar mie îmi era greu să mă înțeleg cu ei. Nici măcar ca adultă nu puteam să le zîmbesc sau să fiu amabilă.

– Mă simt bine.

– Da? Nu te simți singur?

– M-am obișnuit. Și apoi, fiul meu stă prin apropiere.

– Adică fratele meu vitreg, nu? Of, ce familie complicată mai sîntem și noi!

– *Și* noi?

– Știi ce vreau să spun.

– E, asta nu e ceva neobișnuit. Nu cred că există familie fără probleme. Chiar nu cred. Ți-ai dat și tu seama de asta, nu? Sînt tot soiul de oameni pe lumea asta.

– Mi-am dat seama, da.

– Dacă nu-ți convine așa, atunci încearcă să te mariți și să nu divorțezi, a spus tata.

Mi se întîmplă din cînd în cînd să mă gîndesc la handicapurile invizibile, la bolile psihice, la copiii ai căror părinți divorțează întruna – la toate deraierile astea.

– N-am destulă încredere în mine.

Viața trece chiar în timp ce încerci să o trăiești. Oare ce anume ar putea să îl mulțumească pe tata?

– Bei mult? Bei în fiecare zi?

– Da, da' și tu ții la băutură.

– Te-am moștenit pe tine.

– Asta cam așa e.

– Tată...

Încă din copilărie voiam să îl întreb dacă i se pare că viața lui petrecută în beție are vreun sens; era cît pe ce să îl întreb asta acum, dar am renunțat.

– Pe la serviciu cum mai e?

– A, e bine la serviciu, nici o problemă.

– Așa deci...

„Ai vrut vreodată să te culci cu fiica ta?" mi-a venit în minte o altă întrebare, dar am renunțat și la asta.

– Bine, pa.

– Noapte bună.

A trebuit să îmi aleg cu mare grijă cuvintele, așa că obosisem de parcă am fi stat de vorbă ore în șir. De parcă am fi vorbit despre o grămadă de nimicuri, aiurea.

Țineam încă bine minte momentele cînd tata mai stătea cu noi și vorbeam zi de zi. Țineam bine

minte acele conversații, dar acum nu mai puteam să le port. Îmi simțeam trupul amorțit, de parcă m-aș fi reapucat de patinaj sau de schi după multă vreme. În adîncul sufletului eram încă un copil, dar știam că, pentru tata, dacă ne-am întîlni, aș fi o femeie coaptă care îi aduce aminte de mama. N-ar merge bine deloc.

Takase Sarao a vrut, mai mult decît orice, să moară. Acum, din tonul tatei am priceput măcar în parte care i-au fost motivele. Își închipuise, probabil, că viața nu poate fi împlinită decît dacă iubește pe cineva. Și, asemeni tatei, își închipuise că asta va dura la nesfîrșit.

– Nu vii pe la mine? a picat întrebarea, și am crezut că e Saki.

Ascultînd însă cu atenție, mi-am dat seama că e Sui. Le semănau și vocile, era clar că sînt surori.

– Am niște treabă acum, am spus.

Eram singură la Centru, punînd în ordine niște documente, și eram chiar foarte ocupată. Clădirea era pustie și, în miezul zilei, cu strălucirea întunecată a culoarelor și mirosul înțepător de oxigen, semăna cu o piscină în timpul nopții.

– Otohiko nu e acasă și mă cam plictiseam. Voiam oricum să îți arăt ceva, așa că poți să vii și mai tîrziu.

O simțeam puțin deprimată și tristă, așa că mi-a venit cheful să ne întîlnim. Afară, pe fereastră, se zărea cerul parcă făcut din smocuri de bumbac vopsite în albastru. Eram bine dispusă.

– Bine, am să vin după ce termin treaba pe aici. Vrei să-ți aduc ceva? am întrebat entuziastă.

– A, ești în toane bune. Poate niște eclere de la cofetăria S.

Mi-a explicat apoi cum să ajung pînă la ea.

Către seară, am luat-o spre casa lui Sui, respectîndu-i indicațiile. Rămăsesem cu impresia că stă foarte aproape de universitate, dar locuia de fapt surprinzător de departe – am avut chiar de luat un autobuz, cu care am mers vreo douăzeci de minute.

Locuia singură într-un bloc alb și cubic, la marginea orașului.

Din nou făcusem fel și fel de presupuneri cu privire la camera, dar, cînd am intrat, am dat peste un apartament surprinzător de gol. Nu era nimic acolo care să reflecte personalitatea lui Sui.

Un frigider, indispensabil. Niște ustensile de bucătărie, în asemenea hal încît era mai potrivit parcă să li se spună instrumente. Podeaua goală, fără covor, fără perini. Camera în stil japonez, fără nici măcar o masă. Ușa culisantă tradițională avea hîrtia

ruptă într-un colț, iar eu am rămas cu privirea pironită exact acolo.

– Îmi tot spun că trebuie să o repar, dar e prea mare deranjul, a spus Sui, cerîndu-și parcă, în mod bizar, iertare.

I-am simțit personalitatea, din plin, doar în rafturile de cărți. O grămadă de autori occidentali, albume de artă, albume foto, înghesuite de-a valma... Dickens, Henry Miller... Camus, Yukio Mishima... cărți în format de buzunar, de la anticariat, reviste de modă, albume de *manga*[1].

Înghesuite de-a valma ca într-un mozaic.

– Nu ai mai nimic pe-aici, am remarcat.

Mi-a trecut prin minte că Sui nu își iubește locuința. Din ce văzusem, era mai degrabă o cutie.

– Bei un ceai? m-a întrebat din bucătărie.

A scos apoi un ceai rece din frigider și a turnat în pahare. Am luat o gură, dar avea gust de noroi.

– Îți place?

– E groaznic.

– Mi l-a dat cineva, la slujbă. Las' că fac după asta o cafea.

După aceea, am mîncat eclerurile pe masa din bucătărie. Clopoțeii *feng shui* atîrnați pe balcon zdrăngăneau cu zgomot.

[1] Benzi desenate japoneze (n.tr.)

Nu mă simțeam în largul meu. Viața ei nesăbuită avea darul de a mă neliniști. Dar asta făcea parte din farmecul ei și, de fiecare dată cînd ne despărțeam, aveam senzația că ar mai fi ceva de spus și mi se făcea dor să o întîlnesc din nou.

– Ce voiai să-mi arăți?

– Da, chiar. Uite, asta. Drept mulțumire pentru deunăzi.

Mi-a înmînat un vraf de hîrtii îngălbenite care zăcuseră pe masă.

– Ce-i asta? am întrebat.

– Păi, povestirea a 99-a, mi-a răspuns Sui.

Am rămas surprinsă.

– Originalul? Mai știe cineva că există și a 99-a povestire?

N-a răspuns nimic.

– Otohiko?

A dat din cap că nu.

– Saki? Shōji?

– Habar nu am. Dacă știu, nu știu de la mine. Cred însă că Shōji nu știa, a spus într-un tîrziu.

Era din nou puțin tristă și nu-mi dădeam seama de ce.

– Pot să citesc? am întrebat, iar ea a încuviințat.

Am început să citesc. Era chiar originalul, scris de mînă în engleză. Mi-aduc aminte că, tot timpul cît am citit, Sui s-a uitat întruna pe fereastră. Nu am zărit-o decît cu coada ochiului, dar, surprinzător, asta

a rămas amintirea cea mai puternică pe care o am despre ea.

Am înțeles imediat de ce povestirea a 99-a nu fusese publicată. Nu era literatură sub nici o formă, probabil din pricina tulburărilor mentale de care suferea Takase Sarao. Poate o schiță, o ciornă, o încercare cel mult. Era o înșăilare de cuvinte de-a dreptul jalnică.

Apăreau de nenumărate ori soția părăsită și copiii. În vis, naratorul vine să îi vadă acasă. Îi privește de afară sau de sus, din tavan. Trage cu ochiul prin crăpătura dintre ușile culisante. Nu poate să le vorbească. Doar copiii își dau seama de prezența lui. Mama le spune că au halucinații. El rămîne să îi privească la nesfîrșit, cu fața lipită de fereastră.

Era aceeași scenă, descrisă de nenumărate ori.

– E prea tristă, am spus.

Erau culisele dinaintea morții. Iar Otohiko și Saki erau descrișii exact așa cum îi văzusem eu atunci la petrecere, senini și zîmbitori.

– Nu știu de ce, dar pe mine mă face să mă simt nefericită, a spus Sui.

Mi-am dat seama că privește lucrurile dintr-un cu totul alt unghi decît mine. I se citea asta în priviri.

– De ce? am întrebat.

– Pe de o parte, pe ea a iubit-o ca fiică, iar pe de altă parte, pe mine m-a iubit doar ca femeie, ca partenară de sex. Ca pe o femeie agățată cine știe pe unde.

Şi sînt geloasă. De fiecare dată cînd citesc asta, mă simt geloasă şi frustrată, a răspuns Sui.

– N-ai ce-i face, aşa e dragostea, nimic n-o poate opri. Să ştii că îmi place foarte mult povestirea a 98-a. Mi se pare că dragostea faţă de fiică şi dragostea faţă de femeie devin una, iar sentimentele lui se întind la nesfîrşit, acoperind tot universul. E înălţător. Ea ar trebui să fie geloasă pe tine. Aia e cea mai bună povestire din toată cartea.

– Aşa ţi se pare? a întrebat Sui zîmbind strîmb.

Rînjetul acela al ei mi-a dat impresia că sufletul îi e închis pentru totdeauna.

A continuat apoi:

– Mă rog, oricum ar fi, el a murit deja. Şi au murit şi toate scrierile lui. N-o să mai apară niciodată încă ceva.

– Auzi, ştii ce m-am gîndit? Ce-ar fi să îi dai şi lui Saki o copie după povestirea asta? Ar fi un gest elegant, nu crezi? am sugerat eu.

– Da, de ce nu... Problema e cînd o să am ocazia. Dacă apare ocazia, îi dau şi ei. Dar mă cuprinde furia cînd mă gîndesc că, dacă o citeşte, o să se bucure.

– Te înţeleg.

– Mi se întunecă mintea pentru că îmi imaginez că Saki ar scoate un volum în care, la sfîrşit, într-un apendice, ar ataşa şi povestirea asta, inedită. Sînt prea răutăcioasă?

– Nu, cred că e normal să gîndeşti aşa.

Şi chiar credeam.

– Tu de partea cui eşti? m-a întrebat Sui, oarecum mirată.

– A nimănui.

– Mă gîndeam că aşa ai să răspunzi.

– Atunci de ce ai mai întrebat?

– Eşti o femeie bizară.

Mi s-a părut că e o onoare nemaipomenită ca tocmai Sui să îmi spună că sînt o femeie bizară, aşa că m-am simţit foarte bine şi, fără să-mi dau seama, am izbucnit în rîs.

– Dar ia auzi, pot să te întreb ceva? Ai primit povestirea asta direct de la tatăl tău?

– Da. A scris-o în camera mea, a lăsat-o acolo, şi apoi a murit.

– A, da?! A fost o experienţă foarte directă, nu-i aşa?

– N-am suportat ideea că mi-a lăsat ceva scris chiar de mîna lui. Dar eram încă o copilă pe atunci şi nu-mi dădeam seama prea bine ce înseamnă asta. Nici nu îmi închipuiam că o s-o mai am la mine şi ca adultă.

– Da, înţeleg, am îngînat.

Părea o poveste stranie, parcă dintr-un univers paralel, mai străin chiar decît o ţară străină.

– Încă ceva, am ceva pe care m-am hotărît de multă vreme să ţi-l dau ţie. E o decizie definitivă. Aşa că am să ţi-l dau acum, mi-a spus Sui.

– Ehe, te pomenești că mai vine și povestirea cu numărul 100, apoi numărul 101 și tot așa, am rîs.

– Așteptam momentul de multă vreme. Tu nu ai fost la înmormîntarea lui Shōji, nu?

Sui s-a ridicat, a trecut în camera alăturată și a deschis un dulăpior din care a scos o cutie mică de lemn.

Nu știu de ce, am întrebat-o:

– Ce-ai acolo, un fildeș, ceva?

– Ești pe-aproape, mi-a răspuns. Deschide-o să vezi.

Cutia era ușoară. Am deschis-o imediat. Înăuntru, pe o bucată de vată, era așezat un soi de ciob atît de alb încît mi s-a făcut pielea de găină. Pe alocuri era ușor îngălbenit... O culoare precum clădirea asta, încărcată de istorie. O culoare pe care o cunoșteam bine. Am simțit că îmi pierd firul gîndurilor.

– Te pomenești că e o bucata de os, am îngăimat.

– Da, al lui Shōji.

Sui a zîmbit rușinată. M-am întrebat dacă avea de ce să se simtă rușinată. Dar se ghicea și mîndrie în zîmbetul ei.

– La înmormîntare, cînd să ies de la crematoriu, m-am prefăcut că strîng niște cenușă și l-am furat. Era încă fierbinte din pricina focului. Am avut emoții.

Zîmbea în continuare, iar obrajii i se înroșiseră. Eu nu puteam încă să-mi revin din șoc, dar, ca să mă adun puțin, am început să vorbesc:

– Deci asta e tot ce-a mai rămas din el.

– A, ce bine că spui asta. M-am liniştit.

Eu nu mă liniştisem deloc, dar eram foarte impresionată. Nu-mi dădeam seama dacă mă impresionase ardoarea ei amabilă, peste puterea mea de înţelegere, sau ciobul acela din osul lui Shōji.

– Mulţumesc, am spus.

Am simţit dintr-odată greutatea cutiei pe care o aveam în mîini. Am încercat s-o ignor, dar toţi nervii mi s-au concentrat asupra ei pînă mi-au amorţit degetele.

– Tu ce slujbă ai?

– Sînt *hostess* într-un bar, stau de vorbă cu clienţii, îi fac să se simtă bine şi să comande tot mai mult.

– Cînţi şi *karaoke* cu ei?

– Da, din cînd în cînd.

– Aşa deci, am făcut eu. Nu că vreau să schimb vorba, dar ai o cameră atît de goală...

– Aşa mă liniştesc mai bine, a răspuns Sui.

Încăperea aducea a sicriu. Afară se întunecase şi pe fereastră se zăreau luminile oraşului.

– Mai stai la mine. Mă simt bine cu tine, m-a rugat Sui.

Mi-am simţit inima grea.

– Bine, mai stau, i-am răspuns.

Nu puteam să-mi scot din minte ciobul acela de os.

În seara aceea, m-am întîlnit după multă vreme cu o veche prietenă din liceu și am băut mult.

Mă îmbătasem. Nu într-atît încît să mi se împleticească mersul, dar era oricum ciudat, pentru că totul în jur părea să strălucească tulbure.

Pe drum către casă, m-am întîlnit cu Otohiko. Se întîmpla asta destul de des, doar era un cartier mic. Fie îl vedeam eu pe el, fie mă aborda la librărie cînd stăteam să răsfoiesc niște cărți. Doar că de obicei ne salutam și atît, ne vedeam apoi fiecare de drumul lui.

În seara aceea, însă, eu eram atît de cherchelită încît nu mi-am dat seama deloc că cel care venea din sens opus era Otohiko.

– Hei!

M-a strigat cu o voce puternică, după ce abia trecuse de mine.

– Ia te uită, Otohiko! am spus oprindu-mă.

– Ce faci, te-ai îmbătat?

– Hai să mergem să bem un ceai, am continuat.

– Kazami, e ora 2 noaptea, a răspuns rîzînd.

– Hai să mergem la *Mister Donuts*, am sugerat. Acolo e încă deschis.

– E departe. Bine, hai că-ți cumpăr eu ceva la cutie de la un automat și bem pe drum.

– Zgîrcitule!

– E vară, și doar vara poți să faci asta.

– Ai și tu dreptate.

Eram în miezul verii. Peste doar cîteva săptămîni, avea să pălească și să se stingă. Mă întrista asta.

Am cumpărat niște ceai de secară de la un automat de peste drum. Zdrang, zdrang, cele două cutii. Mult mai mari decît mă așteptam.

Apoi ne-am așezat direct pe jos în fața grilajului unui magazin închis de pe bulevard. Mașinile treceau fără încetare prin fața noastră, cu viteze amețitoare. De fiecare dată cînd trecea cîte un camion, simțeam vibrațiile.

– Ce fain e să stai așa, așezat pe stradă. Nu poți să uiți unde ești. Și simți parcă noaptea direct, am spus eu.

– Cei care trăiesc pe stradă au tot timpul perspectiva asta.

– Da, chiar așa, dacă vezi și simți așa tot timpul, ajunge probabil să fie ceva normal.

Ritmul nebunesc al vieții de zi cu zi se oprise complet acolo. Stînd să privesc în tihnă mașinile și rarii trecători, am văzut lumea incredibil de clar. Întinzîndu-se la nesfîrșit, felinarele părea mai înalte, mai aproape de cer; apoi, farurile multicolore ale mașinilor, claxoanele,

ciinii lătrînd în depărtare,

feluritele zgomote de pe şosea,

vocile oamenilor, sunetul paşilor.

Vijiitul vîntului care făcea grilajul să zdrăngăne.

Aerul blînd şi cald, atingerea asfaltului atît de fierbinte peste zi. Miresmele îndepărtate ale verii.

– Cum te simţi? am întrebat.

– Groaznic, a răspuns Otohiko.

Apoi, brusc, mi-a luat mîna şi mi-a strîns-o.

– Mă doare!

– Mă simt atît de groaznic pe cît de tare te doare pe tine.

– Of, ce copil eşti! Pe Sui cît de mult o iubeşti?

A oftat şi a luat o gură de ceai.

– Cînd stau aşa şi mă uit la oamenii de pe stradă, toate femeile care trec pe lîngă mine seamănă cu Sui. Atît de mult o iubesc... Parcă era şi un cîntec de genul ăsta. Cred că, de fapt, am plagiat.

– Dar e frumos spus.

– Doar că... orice-aş face, nu merge bine.

– O să fie bine.

– Mi-e teamă.

Timpul s-a oprit.

Cu siguranţă că Dumnezeu îşi întorsese privirea blîndă asupra noastră. Am simţit împăcarea, pe vecie, în întunericul nopţii.

Noaptea semăna cu Sui.

Cînd m-am gîndit mai tîrziu, ziua, momentul cu pricina pălise și nu mai părea atît de important. Dar atunci, cînd s-a prăvălit asupra mea, atingerea întunericului a fost, neîndoielnic, imensă și pură.

– Pe vremea cînd eram în America, am avut un prieten bun de pahar cu care mergeam adesea în croazieră cu iahtul. Era un bărbat ceva mai în vîrstă decît mine. La un moment dat, a venit în vizită la Boston și am ieșit cu el și cu Sui să bem ceva. Deși era prima dată cînd îl întîlnea, Sui a fost foarte relaxată și și-a jucat de minune rolul de iubita mea, veche și fidelă. În clipe de-astea, mai ales cînd e un al treilea de față, lucrurile par să se limpezească și îți dau astfel iluzia că totul merge bine.

– Te înțeleg.

Nu i-am spus și: „Să știi că asta se întîmplă mai ales cînd o relație e șubredă din capul locului". A început brusc să bată vîntul de noapte. Înconjurată de clădiri înalte, mă simțeam ca un pește captiv care nu vede decît o bucățică din lume.

– Dar să știi că n-am putut să îl păcălesc pe bărbatul acela obișnuit cu marea. Ăștia, lupii de mare, sînt uimitor de ascuțiți la minte. Se pricep să vadă lucrurile exact așa cum sînt. După ce Sui a plecat mai devreme, pretextînd că îi e somn, el s-a apucat să-mi spună: „Mi-e teamă de femeia asta cu care ești tu. Odinioară, pe mare, am întîlnit adesea femei de-astea. Cînd eram neatent și făceam greșeli aiurea sau cînd mă

simțeam vulnerabil apăreau și mă ademeneau către fundul oceanului. Dar nu le-am întîlnit decît în tinerețe. Cînd eram tînăr, toate femeile periculoase aveau privirea pe care o are ea. E o privire care te vrăjește și al cărei scop nici măcar ea nu îl știe. E întru totul aidoma celor pe care le-am văzut pe ocean". Da, probabil că are dreptate, m-am gîndit atunci.

Am dat din cap.

– Tu înțelegi toate cele, nu-i așa?

A dat și el din cap.

Miez de noapte în miez de vară. Am închis ochii și mi s-a părut că aud un zgomot de pași îndepărtîndu-se încet. Am rămas așezată pe stradă, cufundată în tăcere și ascultînd acel zgomot la infinit.

Așezate amîndouă pe un dig în lunca unui rîu departe de oraș, eu și Sui mîncam niște pîine.

– S-a cam dus și miezul verii, a spus Sui.

Stăteam una lîngă cealaltă și priveam suprafața apei, valurită și strălucind în soare.

– Mda.

Soarele puternic încălzea betonul pe care eram așezate și scălda totul în jur într-o lumină albă. Rîul vuia aproape asurzitor.

– Cînd soarele e foarte puternic, nu pot să stau cu ochii deschiși. Ca și cînd aș fi toropită de oboseală și somn, a spus Sui.

S-a întors apoi și și-a sprijinit spatele de al meu. I-am simțit capul mic și fierbinte, ca un pui de pasăre pe care îl ții în palmă.

– E înăbușitor, am spus și eu, dar nu m-am clintit – mîncasem prea mult și mi se părea un efort prea mare.

– Ah, ce somn îmi e! Ia te uită! Cînd bate soarele pe el, părul meu e blond! a făcut Sui, vorbind parcă singură.

– A început să bată vîntul, am remarcat.

Era o boare plăcută, care a purtat pînă la noi chiotele copiilor care se jucau cu mingea și vocile celor care ieșiseră cu cîinii la plimbare sau la un picnic cu familia pe pajiștea care se întindea de-a lungul digului.

Cerul se întindea pînă departe dincolo de rîu, peste oraș. Era de un albastru intens gata parcă să ne absoarbă. Trupul mi se moleșise cu totul și simțeam cum mîinile și picioarele mi se îmbibă de mirosul ierbii. Nu-mi mai păsa de nimic. Nici de ce fusese, nici de ce avea să fie. Aerul fierbinte îmi îmbrățișa strîns trupul năduşit. Am închis ochii și am văzut roșu îndărătul pleoapelor. Mă prăjeam la soare.

– Ce bine e! Ce toropeală! E tocmai momentul potrivit să apară un spirit. Pe cine să invocăm? a întrebat Sui rîzînd ușor, sprijinită de mine.

– Pe Shōji, am răspuns zîmbind.

Am băut apoi o gură din sucul pe care îl aveam pe jos, la picioare. Lichidul dulce și rece mi s-a răspîndit în stomac.

– Am înțeles, a zis Sui.

S-a cufundat apoi în tăcere. După o bucată de vreme, în continuare rezemată de mine, a început:

– *Îmi pare rău, Kazami.*

„Ce tot bălmăjești acolo?" am vrut să întreb, dar glasul mi-a înghețat. Deși eram perfect conștientă că mă ia peste picior, mușchii mi-au înțepenit exact în locul unde mă atingea capul lui Sui. M-au trecut fiori. Era vocea ei, fără îndoială, dar, trecînd prin mine, căpăta o rezonanță din altă dimensiune.

– *Iartă-mă că, deși ți-am promis, n-am mai apucat să mergem la mare. Și că n-am mai apucat să îți înapoiez cărțile și ceasul.*

Mi s-a făcut frică și am încremenit. Mă cuprinsese o spaimă necunoscută și eram gata să izbucnesc în plîns. Trupul mi s-a încordat tot și am înțepenit. Cu o voce pierdută, abia am îngăimat:

– De unde știi asta? De unde știi asta, Sui?

Cînd m-am întors către ea, m-a privit de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Văzînd-o așa, în lumina soarelui, pistruiată și șleampătă, mi-am dat seama cît de lipsită de substanță era.

– Am spus prostii? Te-am făcut să plîngi? Iartă-mă.

Şi-a aşezat palma pe obrazul meu. Era atît de fierbinte încît m-a apucat ameţeala.

– Nu, nu, nu e nimic. Mi-am adus pur şi simplu aminte de ceva, am spus eu.

Sui s-a întors iar lîngă mine, aşezată cu genunchii strînşi la piept, şi şi-a aţintit privirea asupra rîului, cu sprîncenele ridicate şi ochii mijiţi din pricina luminii.

În strălucirea aceea orbitoare, era de aşteptat să se producă un declic şi aşa ceva să se întîmple din senin.

Aşa mi-am explicat ceea ce tocmai se întîmplase. Mi-am îndreptat şi eu apoi privirea către apă. Cu ochii pironiţi asupra rîului, am avut senzaţia că încep şi eu să curg. Apa era limpede şi, din cînd în cînd, se zărea cîte un peşte, ca o umbră. Sub palma mea, iarba părea să tînjească după aer.

– Iartă-mă, a repetat Sui.

S-a întors apoi cu totul spre mine, cu un surîs pe buze. Chipul ei zîmbitor mi-a adus aminte de nişte fotografii în care, în prim-plan, rîdeau cu gura pînă la urechi nişte copii din India.

M-am întîlnit cu mama, după multă vreme. Cred că mai bine de două luni.

Pe nepusă masă, mă sunase şi mă întrebase dacă nu vreau să mergem împreună să mîncăm de prînz a

doua zi. După ce ne născuse pe noi, nu mai avusese copii. Soțul mamei – nu pot să îi spun altfel pentru că nu am stat deloc sub același acoperiș – era editor la o revistă. Pentru el, era prima căsătorie, așa că nu avea copii. Am refuzat din capul locului să stau cu ei, deși mă invitaseră. Din cînd în cînd, regret că i-am refuzat sau mă simt vinovată că am făcut-o. Regret cînd îmi dau seama că mi-ar fi fost poate mai bine dacă aș fi devenit independentă mult mai tîrziu. Și mă simt cumplit de vinovată cînd îi aud vocea tristă la telefon.

Era exact ora prînzului și restaurantul gemea de lume. Eu am întîrziat vreo zece minute. Mama stătea singură la o masă și bea un ceai. Era îmbrăcată într-un compleu albastru și machiată îngrijit. Privea absentă pe fereastră. Nu știu de ce, dar arăta oarecum a văduvă. De fapt, dintotdeauna arătase așa.

– Mama! am strigat-o.

S-a întors spre mine zîmbind.

– Ai slăbit puțin sau mi se pare? am întrebat-o în timp ce mîncam.

– Da, am slăbit. Nu prea pot să mănînc din pricina zăpușelii.

– Ești ocupată?

– Da. Și după asta am o întîlnire cu un client.

A rîs. Era mai bătrînă decît atunci cînd stăteam împreună. Eu îmi duceam traiul fără să îmi pun problema

trecerii timpului și, de aceea, de fiecare dată cînd mă întîlneam cu mama, aveam senzația că sînt transportată de un soi de mașină a timpului într-un viitor bine definit. Datorită mamei am conștientizat pentru prima oară trecerea timpului.

– Nu mai faci muncă de interpret?

– Mai fac, dar foarte rar. La vîrsta mea, e destul de greu și, dacă nu e pentru cineva față de care am o obligație, refuz.

– Deci faci traduceri scrise, nu?

– În principal, da.

– Oricum, asta ai făcut dintotdeauna.

– Ce-ți veni să spui asta?

– În ultima vreme, am ajuns și eu să fac multe traduceri și mă întrebam cum e.

Mama mi-a răspuns:

– Sincer, nu cred că ești făcută pentru traduceri. Nu ți se potrivesc.

– Știu asta, dar... de ce? Pentru că nu sînt îndeajuns de atentă la detalii?

– Cum să-ți spun... Nu că ești slabă, ești doar prea amabilă. Te lași prinsă de text de fiecare dată, nu-i așa?

Cum și pe mine mă preocupa de ceva vreme exact problema asta, am implorat-o în gînd să înceteze.

– Cu astfel de texte, oricît ai încerca să rămîi rece și distant, te implici sentimental pînă la urmă și, pentru cineva ca tine, asta înseamnă să îți pierzi mințile.

– Chiar crezi asta?

– Sînt convinsă. Şi să ştii că nici Shōji nu era făcut pentru traduceri.

– Ce bine îţi aduci aminte! am remarcat.

Mama a dat din cap vrînd parcă să îmi dea de înţeles că e normal să îşi aducă aminte.

– Dacă te implici prea mult într-o carte, e greu să o traduci. Cel puţin asta e părerea mea. Dar dacă e o carte pe care nu o suporţi de la bun început, trebuie să suferi pînă la sfîrşit, a rîs mama.

Apoi a continuat:

– Într-o oarecare măsură, îl înţeleg pe Shōji, să ştii. Traduc de mai bine de zece ani şi din cînd în cînd mi se întîmplă să mă simt epuizată. Şi traducerea te epuizează într-un fel specific.

Chelneriţa ne adusese desertul şi cîte un espresso, aşa că am întrerupt conversaţia. Eram puţin surprinsă, pentru că nu stătusem de multă vreme de vorbă cu mama despre munca ei şi nu realizasem că gîndeşte aşa.

– Te implici atît de mult în textul unui scriitor, încît îţi se pare la un moment dat că sînt chiar cuvintele tale acolo, nu? Petreci nenumărate ore pe zi cu textul şi ajungi să crezi că e al tău. Ajungi să gîndeşti la fel cu autorul, iar asta este foarte straniu. Pătrunzi pînă în ungherele lui cele mai intime, unde dispare orice incompatibilitate. Nu mai poţi face distincţia între gîndurile tale şi ale lui, care îţi invadează pînă şi viaţa de zi cu zi. Mai ales cînd traduci textul unui scriitor cu

putere mare de influență, te implici mult mai mult decît ar face-o un cititor obișnuit.

– Ți s-a întîmplat și ție? Doar ești profesionistă și cu multă experiență...

– Am înțeles toate lucrurile astea abia de curînd. Cred că imediat după divorț, cînd am început să traduc, nu mă pricepeam deloc. Mi se părea pe atunci că muncesc în van. Nu puteam să dorm nopțile întrebîndu-mă dacă o să fiu în stare să cresc copiii și să și muncesc în același timp... Și trebuia să stau cîte o zi întreagă să mă lupt cu cîte un text al unui străin... În plus, mai era și singurătatea, intensă, apăsătoare. Aveam nevoie de ceva care să mă relaxeze. Ceva care, măcar din cînd în cînd, să îmi ia gîndurile de la toate problemele.

– Și te-ai relaxat crescîndu-ne pe noi?

– Să crești copii nu înseamnă altceva decît un lung șir de provocări și încercări, a rîs mama. Eu mă relaxam cu *kendama*[1].

– Cu ce? am întrebat uimită.

– *Kendama*. Mă și pufnește rîsul cînd îmi aduc aminte acum. Dar pe vremea aceea era ceva cît se poate de serios. Mă jucam foarte des.

Mi-am adus aminte atunci. Adesea, cînd mă trezeam în miez de noapte să merg la baie, auzeam din

[1] Jucărie tradițională de lemn, cu o bilă legată cu sfoară de un băț scobit la unul dintre capete. Bila trebuie așezată în scobitură fără a fi atinsă cu mîna. (n.tr.)

camera mamei, de dincolo de ușa închisă, un bocănit neplăcut.

- Aha, și eu care credeam că bați cuie în niște păpuși voodoo! am izbucnit în rîs.

- În copilărie, am luat și premii la concursurile școlare de *kendama*. Poate tocmai de aceea, și acum, cînd vreau să îmi schimb dispoziția, mai joc din cînd în cînd. Pe atunci, însă, eram ca disperată. Acum, stupefiată, mă întreb cum de m-am lăsat absorbită într-atît... Doar că am senzația că n-ar fi mers nici cu jocurile video, nici cu televizorul, nici cu cititul. Nici cu alcoolul.

- Oricum, ce contează? Atîta vreme cît te relaxează...

- Probabil că pentru mine avea același efect pe care îl are, pentru alții, statul în cap, sau, știu eu, tăiatul unghiilor, sau sauna, sau înotul... Probabil trebuie să îți folosești puțin corpul ca să îți poți relaxa mintea... Evident, se prea poate ca doar eu să gîndesc așa. Acum, am ajuns să îmi doresc o lume diferită și de lumea din ceea ce traduc, și de realitate. O lume fără nici o poveste.

Mi-am adus aminte că auzisem recent cuvîntul „poveste". Îl rostise Sui.

- Deci trebuie să te lași absorbit de ceva cu totul... Să încantezi sutre sau să meditezi.

- Da, așa e. Doar că eu nu am mers atît de departe cu gîndul.

– Probabil că nici eu, nici Shōji nu eram făcuți pentru traducere pentru că ne-au plăcut prea mult poveștile.

Nu cred că aș fi putut vreodată să mă las absorbită de *kendama* sau de tăiatul unghiilor.

– Tu absorbi și asimilezi tot ce e în jurul tău... Parcă ar fi aer. Ții minte cînd ți-ai pierdut vocea? Deși îți displăceau situațiile dramatice, ai fost dintotdeauna foarte sensibilă la oamenii din preajma ta. Probabil că asta te-a făcut puternică, dar să știi că nu vreau să te mai văd plîngînd vreodată cum ai făcut-o la moartea lui Shōji. Ești o copilă bizară. Semeni puțin cu tatăl tău.

– Am vorbit cu el la telefon de curînd.

– Ce mai face?

– Era dărîmat.

– Aha.

– Dar neschimbat. Nici tu nu te-ai schimbat, mamă, ești încă tînără.

– Nu-i așa? a spus mama rîzînd.

Deși arată din ce în ce mai îmbătrînită, cînd stau de vorbă cu ea am senzația că discut de fapt cu o femeie tînără, esența personalității ei, care a zăcut în ea încă din copilărie și își arată abia acum chipul.

– Tu ce mai faci, Kazami? Te distrezi?

– Da, mă distrez de minune.

Și chiar așa era. Dar simțeam cu atît mai acut cum timpul trece și îmi pătrunde în trup, în oase.

„Înțeleg viața mamei și sentimentele pe care le-a nutrit din cînd în cînd. Probabil că asta înseamnă că deja nu mai sînt o copilă. Dar mă face să mă simt foarte tristă. Și foarte singură."

Îmi plăcea Sui foarte mult, dar, atîta vreme cît ea nu mă chema, nu mergeam să o întîlnesc și nici nu puneam mîna pe telefon să o sun din proprie inițiativă. Știam că, dacă nu impun propriul meu ritm, ea era genul de om care ar fi năvălit în viața mea fără nici o problemă; de asemenea, știam că, dacă s-ar fi întîmplat asta, m-ar fi înspăimîntat zilele petrecute fără ea. Putea să aibă efectul ăsta. Primele săptămîni din miezul verii sînt întotdeauna surprinzătoare. Sub razele de soare ale căror strălucire și căldură păreau că vor dura o veșnicie, totul se schimba și progresa. Și sufletul oamenilor, și evenimentele. Doar că, între timp, toamna își ascuțea colții. Și avea să vină brusc, într-o dimineață, cînd vîntul rece și cerul mohorît aveau să îmi dea de știre că speranța mea că timpul s-a oprit fusese doar o amăgire.

Cu siguranță, ceva se schimbase pe nesimțite. Sui mă suna frecvent. Cînd îi auzeam vocea la telefon în zilele toride, simțeam cum, din urechi, putreziciunea

îmi coboară în suflet. Şi mereu mi se părea că lucrurile se apropiau deja de un sfîrşit.

În momentele acelea, îmi aduceam adesea aminte de chipul lui Otohiko scăldat în lumina lunii în noaptea cînd stătuserăm aşezaţi împreună pe marginea străzii.

Tîrziu în noapte, a sunat Sui.

După voce, mi-am dat seama imediat că era beată.

– Otohiko s-a culcat deja. Ce nesuferit e!

M-am gîndit că se prosteşte şi, ca să nu-i cînt în strună, i-am răspuns scurt:

– I-o fi fost somn.

– Încă din copilărie, am fost înconjurată de oameni cărora le plăcea să doarmă. Nopţile, am privit-o de nenumărate ori pe mama adormind, beată. Atît de des şi de mult încît acum aproape nici nu mi-o mai aduc aminte pe mama cu ochii deschişi. La fel a fost şi el – Tata? Bărbatul acela? Maestrul Takase? – nu ştiu cum să îi spun. Stătea în întuneric şi se apuca să vorbească fie despre diverse nemulţumiri, fie despre regrete, fie despre speranţele lui. Apoi propunea cîte o soluţie pentru problemele lui şi adormea imediat. Eu rămîneam trează, cu ochii deschişi, frămîntată de gînduri despre artă, despre libertate, despre revoltă socială. Cred că eu m-am gîndit mult mai mult decît el. Probabil că am avut şi avantajul insomniei, care e atît de interesantă... E surprinzător cum noaptea pare să

treacă într-o clipită pentru cei care se culcă devreme și, în același timp, pare o viață întreagă pentru insomniaci. Îți dă senzația că reușești să duci multe la bun sfîrșit.

Mi se părea că suferă, așa că i-am sugerat:

– Ce-ar fi să te culci după ce bei ceva?

– Beau de multă vreme.

Vocea ei nu trăda nici furie, nici lacrimi. Era vocea seacă ce însoțește adesea rîsul amar și fals al femeii dezamăgite în dragoste. O cunoșteam bine, o aveam și eu adesea – parcă o vedeam aievea pe Sui. Bărbații nu știu să citească astfel de sentimente. Sau, dacă știu, aleg să abandoneze femeia de lîngă ei și să se ascundă cufundîndu-se în somn.

Exact așa. Cum făcuse acum Otohiko cu Sui.

– Otohiko nu e acolo? Poți să spui așa ceva cu voce tare? Nu te aude? am întrebat.

– Nu, nu sînt în cameră.

M-am mirat.

– Ai ieșit?

– Da, sînt la o cabină telefonică în apropiere.

„Mda, era de așteptat. Dar, oricum n-am ce face acum, aș putea să trec pe la ea", m-am gîndit.

– Tu-ți închipui despre mine că sînt întotdeauna liberă, nu-i așa? am spus.

– Știi, odinioară, relațiile între oameni nu erau atît de complicate. Toată lumea era tot timpul liberă și toți erau foarte prietenoși, a răspuns Sui rîzînd.

– Eşti acolo la colţ, nu-i aşa? Aşteaptă-mă. Mergem să bem ceva.

Am închis telefonul, m-am aranjat puţin şi am ieşit imediat din casă.

Ieşind în stradă, în întuneric, mi-a trecut brusc prin minte că poate Sui nici nu e de fapt o persoană chiar atît de bizară – ba dimpotrivă, pare foarte sănătoasă. Nu dă semne că ar fi labilă psihic şi e chiar foarte adunată.

„Şi atunci, ce mă atrage la ea?" m-am întrebat. Poate atitudinea ei contradictorie, talentul de a fi independentă, autosuficienţa? Poate durerea ei, atît de diferită de a celorlalţi? Poate cuvintele ei, pe care puţini puteau să le înţeleagă?

În miez de noapte, cu ochelari de soare, aşteptînd lîngă cabina telefonică, Sui semăna cu o salcie cu crengile legănîndu-se în vînt.

– Ce-i cu ochelarii de soare noaptea? am întrebat-o.

– Am plîns şi sînt dizgraţioasă cu ochii roşii, mi-a răspuns cu nasul înfundat.

– Dacă mă loveşti acum cu aia, mă omori, am remarcat.

Văzusem o sticlă de vin în punga pe care o ţinea în mînă.

– Nu, nu, stai liniştită! a exclamat dînd din mînă şi rîzînd cu poftă.

M-am simțit relaxată văzîndu-i zîmbetul pe buze. Nu îmi place cînd cineva plînge.

- Am băut din asta venind încoace.

- Ai băut direct din sticlă?! Ce, te crezi cine știe ce actriță faimoasă? am necăjit-o bătînd-o ușor pe umăr.

- Ei bine, nu, am băut dintr-un pahar de hîrtie.

A rîs din nou.

Ne simțeam bine.

- Nu e bun vinul dacă îl bei așa.

- Ba da. Și să știi că am băut într-un loc nemaipomenit. Mă gîndeam să te invit și pe tine acolo. Vrei să mergem? Sau preferi vreun bar anume?

- Nu, hai să mergem acolo. Unde e?

- O să-ți placă la nebunie. Și nici nu e nimeni pe-acolo. De fapt, e un loc în care cred că ai fost deja de nenumărate ori.

- Unde oare? am întrebat.

- Hai cu mine.

Era sfîrșit de săptămînă și străzile erau pline de lume. În aerul cald al nopții de vară plutea o fierbere ca de sărbătoare. Eram îmbrăcate subțire și ne plimbam de parcă am fi avut tot timpul din lume – cîțiva bărbați au intrat în vorbă cu noi, dar i-am ignorat și ne-am continuat drumul.

- E foarte plăcut, nu-i așa? E sfîrșit de vară, e aglomerat, e gălăgie... Otohiko e de-a dreptul prost să stea să doarmă pe o vreme ca asta, a spus Sui.

Purta o cămașă roșie care se potrivea de minune cu întunericul.

– Da, dar trebuie să fie așa ca să poată fi împreună cu tine.

– Și asta-i adevărat. Ar trebui să nu-mi mai închipui că sînt buricul pămîntului, nu? a rîs.

De fiecare dată cînd spuneam despre ei doi ceva ce era valabil pentru un cuplu normal, îmi rămînea în gură un puternic gust amar.

– Încotro?

– Știi supermarketul ăla mare de la intersecție? Pe acolo.

– Ei, na! Pe acolo e blocul în care a stat Shōji.

– Ți-a pierit cheful să mergi?

– Nu, dimpotrivă, vreau să merg tocmai pentru că n-am fost de multă vreme, am răspuns.

Am ieșit de pe bulevard și am intrat pe o străduță atît de întunecată încît m-a cuprins amețeala.

– Aici e.

Ajunsesem la un bloc familiar mie, care se înălța în întuneric. În față, era agățat un banner alb cu avertizarea că sînt lucrări în desfășurare, iar toate ferestrele erau întunecate. M-am întrebat dacă vor să îl dărîme și să construiască altul sau dacă doar mai adaugă niște etaje. Cred că, de fapt, mă așteptasem să se întîmple asta.

- Știi, am venit aici de cîteva ori, la el, dar n-a vrut nici măcar o dată să se culce cu mine. Zicea că te-ar răni pe tine. Ce tip de treabă, nu-i așa? a spus Sui.

- Din ce spui tu acum, da.

Mi-am ridicat privirea către clădirea întunecată. Intrarea era lîngă spălătoria de la parter. Un bloc cu două etaje, fără lift, de un cenușiu mohorît. Apartamentul lui Shōji era la etajul doi și priveliștea cu clădiri și străduțe care se vedea de la fereastră era mereu îngustă și calmă, fie că era miez de noapte, dimineață sau zori de zi. Pașnică, de parcă aș fi privit printr-o fereastră din trupul lui Shōji. Pe atunci, eram atît de liniștită și dormeam atît de bine, cum nu cred că se va mai întîmpla vreodată.

- Știi, de fapt, mai devreme am trecut pe-aici plîngînd și am descoperit că se poate urca pe acoperiș.

- A, ce bine! Sîntem într-o adevărată aventură! am spus.

- Am vrut să văd dacă am curaj. Cred că ar fi terifiant să stau acolo de una singură.

Am pătruns apoi în holul de la intrare, căscat ca o gură neagră și cufundat în tăcere. Pașii noștri au răsunat zgomotos în bezna învăluitoare. Tocmai îmi adusesem aminte de o pată pe perete, în capul scărilor, cînd am văzut-o, luminată de o rază de lună. Locul acela îmi rămăsese întipărit în memorie, proaspăt, cum se întîmplă cu unele amintiri din copilărie.

Adolescentă fiind, visam să locuiesc aici. Nu să mă căsătoresc cu Shōji sau să mă mut împreună cu el – nu, voiam pur și simplu să stau aici pentru totdeauna, fără să mai plec. Urcînd treptele și zărind ușile întunecate, mi-a venit în minte, preț de o clipă, imaginea apartamentului lui. L-am văzut cu ochii unei păsări care zboară foarte jos, incapabilă să controlez viziunile.

Dulapul cu veselă, cum intri imediat pe stînga.

Frigiderul verde.

Peretele tapetat cu hîrtii și poze.

Patul de lîngă fereastră.

Borcanul cu bani mărunți.

Papagalul pe care îl creștea în secret, să nu afle vecinii.

Aveam senzația că toate lucrurile astea trebuie să fie încă dincolo de ușă, neschimbate. Ca amintirea îndepărtată a grădinii de la casa bunicilor din partea tatei – oameni pe care nu am să îi mai văd vreodată, într-o casă pe care nu am s-o mai vizitez vreodată –, unde nu mă duceam decît în vacanțele de vară, precum spiritele celor morți care se întorc acasă în timpul festivalului budist Bon și bîntuie prin casă.

– Încă n-am băut nimic și deja mă simt beată. Vocea mea nu sună ciudat?

Vocea îmi tremura în întunericul încremenit.

– Te-ai îmbătat cu amintiri, mi-a răspuns Sui nonșalantă.

Am urcat treptele pînă sus și am ajuns la intrarea pe acoperiș. Mai fusesem acolo o singură dată, să înălțăm un zmeu. Ușa era încuiată, dar Shōji își făcuse o cheie potrivită. Ca să putem ieși să înălțăm zmee.

– Ia te uită, e încuiat.

Sui a apucat clanța ruginită și a început să o scuture furibundă, ca o gorilă închisă în cușcă.

– Ești violentă! Și faci o gălăgie de nedescris! i-am atras atenția.

– Nu-i nimic, mi-a răspuns Sui.

Se năpustise asupra ușii cu tot trupul. Din pricina întunericului, nu puteam să îi văd expresia feței. Dar mi s-a făcut frică pentru că o simțeam încrîncenată.

– Am reușit, a spus și, apoi, a deschis ușa cu un huruit ascuțit.

A fost nemaipomenit cînd am ieșit din scara cu aerul închis care mirosea a diluant în aerul proaspăt de afară.

– Parcă n-am mai fi ieșit de cine știe cînd! a exclamat Sui.

Pe acoperiș zăcea prăbușit un rezervor de apă vechi. În jurul nostru, priveliștea nopții era liniștită și limpede. Tăcută precum luminile reflectate în apa unui lac.

Ne-am așezat și Sui a scos sticla de vin.

– E cam cald. Și sper că nu te deranjează să bei dintr-un pahar de hîrtie.

– O să se fleșcăiască și o să strice gustul vinului.

Era un vin roșu, mai bun decît mă așteptasem.

– Vrei? m-a întrebat scoțînd din pungă o bucată de brînză.

Am primit bucata și am luat o mușcătură.

– Ăsta e un adevărat festin.

– Nu-i așa? Nu poți să bei afară decît acum, în miezul verii, și primăvara, de *hanami*, cînd ieși să privești cireșii înfloriți și faci picnic sub ei.

Părea genul de lucru pe care l-ar fi spus Otohiko.

– Știi, zilele trecute am ieșit cu Otohiko și am băut un ceai tot așa, afară. Vouă chiar vă place să stați sub cerul liber, nu-i așa?

– Cînd ne certăm în casă simțim că ne sufocăm și ieșim imediat. Și așa ne împăcăm.

– Aha, tare înțeleaptă mai ești! am spus.

Auzeam, stins, vuietul mașinilor și îmi simțeam trupul năduşit răcorindu-se în vîntul care îmi zburătăcea fusta.

– Ar fi și mai interesant ca, după ce bem într-un loc ca ăsta, să mergem într-un bar și să mai bem și acolo ceva, puțin. Ar fi o senzație bizară.

– Da, chiar, cred că ar fi oarecum năucitor.

– Vrei să mergem mai tîrziu?

– Da.

– Eu n-am avut niciodată prieteni. Eram mereu înconjurată de oameni, dar n-am avut niciodată pe nimeni cu care să pot sta de vorbă așa cum stau cu tine. Poate doar Otohiko...

– Te înțeleg, am spus. Probabil tocmai de aceea vă potriviți atît de bine. Deși mai aveți unul față de celălalt reproșuri sau suspiciuni, rămîneți împreună.

Oricum așa fac majoritatea cuplurilor.

– Da, probabil, a răspuns Sui. Dacă am avea o relație normală, probabil că deja am fi fost despărțiți de multă vreme.

– Cum a fost atunci, cu tatăl tău?

– Eu eram săracă, necoaptă la minte, fără nici un rost, stăteam pe la periferie și mama dispăruse. Eram împrăștiată și cu mintea tulburată, nu mai știam ce e bine și ce e rău. Eram doar plină de energie, debordam. Exact tipul de femeie care îi plăcea tatei. Eu nu cred că m-am simțit vreodată vinovată. El da, se pare. Dar oricum nu ar mai fi avut mult de trăit, chiar dacă nu m-ar fi întîlnit pe mine. Mă bucur doar că ne-am întîlnit și am reușit să petrecem împreună cîteva momente de apropiere.

– Nu v-ați apropiat un pic prea mult? am întrebat.

Sui a izbucnit în rîs.

– Probabil, dar eu așa mă simt mai în apele mele. Eu nu înțeleg deloc Japonia, e atîta ordine aici, binele și răul sînt aceleași concepte pentru toată lumea... Tuturor le pasă ce gîndesc ceilalți despre ei, și totuși întîlnești o grămadă de perverși prin trenuri, iar în clipa următoare dai peste o bătrînică atît de amabilă încît te înspăimîntă și te face să plîngi. Nu mă simt bine aici. Dar am început și eu să am o vîrstă și am senzația că

ceva se va schimba. Îmi e greu să stau aici, dar, din cînd în cînd, simt că pot să rezist.

– Asta e părerea unei japoneze care a stat mai mult prin străinătate.

– Se prea poate, a răspuns Sui. M-am consolat mereu cu speranța că va veni vremea cînd mă voi trezi în același loc în care am adormit.

– Eu nu cred că aș putea să mă obișnuiesc, aș lua-o razna cu siguranță, am spus.

– Aș vrea să dorm întotdeauna în același pat, al meu, la mine acasă.

– Acum poți face asta.

– Aș vrea o viață pe care să n-o mai trăiesc orbește, ca pînă acum, a continuat.

„Nu, te rog, nu-mi da amănunte, nu-mi spune povestea ta sordidă și neapărat tristă", am gîndit eu.

– Nu mai face fața asta răvășită, doar sînt încă în viață. Toate lucrurile astea s-au adeverit acum. Oricît de mult ar semăna cu o poveste auzită cine știe pe unde, să știi că sînt cuvinte sincere, doar pentru tine.

Vorbise pe neașteptate și eu am tresărit, uimită.

– Scuze. Aveam o față deznădăjduită?

– Da, de parcă voiai să spui că n-ai chef să asculți prostiile mele.

Sui a izbucnit în rîs, cu o strălucire în ochii mici.

– Tu ai iubit vreodată cu adevărat?

– Da... Cel puțin așa cred, dar încă nu sînt sigură. Cred că l-am iubit pe Shōji, dar a murit înainte măcar

să apucăm să ne certăm, am răspuns. Ce-ţi veni? Ai început dintr-odată să te porţi ca o soră mai mare.

– Am părerea asta despre toţi oamenii pe care i-am întîlnit de cînd am venit aici, inclusiv despre Otohiko – sînt foarte superficiali. Mă ştii că mă entuziasmez foarte repede. Mă aşteptam ca oamenii să fie mai bizari, mai murdari, poate plini de noroi, de compasiune sau de nobleţe, să aibă nenumărate straturi. Mie îmi place viaţa şi îmi place să iubesc. Să fiu feminină, cînd slabă, cînd puternică; să mă cert ţipînd ingrozitor şi apoi să ies cu iubitul să privim luna împreună; să simt diferit, de la o zi la alta, lucrurile pe care le fac de obicei; să plîng sau să fiu înspăimîntătoare. Dar aşa sînt eu. Întotdeauna cînd ies să mă întîlnesc cu iubitul, oricine şi a oricîta oară ar fi, mă aranjez ca să arăt bine. Şi fac asta fără prea mult raţionament, pur şi simplu instinctiv.

A izbucnit în rîs şi apoi a continuat:

– Trebuie neapărat să treci printr-o dragoste cu năbădăi. Te-aş învăţa cum, dar sînt şi eu tot femeie.

– Ai avut vreo relaţie cu o femeie? am întrebat puţin stînjenită.

– Am fost curtată, dar nu. Dacă s-ar fi întîmplat, aş putea spune că am marcat de trei ori, nu?

Am chicotit. Mă îmbătasem puţin. Mi se părea că priveliştea cu oraşul luminat în noapte se apropie tot mai mult de noi.

– Dar îmi place de tine. Mă faci să mă simt în siguranță și neliniștită deopotrivă. E un sentiment surprinzător. Am senzația că m-ai izbăvit. Ești o persoană bizară, a spus Sui. Să mai ieșim împreună, să ne distrăm, doar e vară...

Apoi s-a întins lîngă mine. Parfumul dulce al părului ei. Miresme de iasomie și santal. Mirosurile nopții de vară îmi pătrundeau în nas.

– Oare ce o să se întîmple cu tine, unde o să fii și ce o să faci anul viitor pe vremea asta? am întrebat.

– Chiar, a răspuns Sui.

Discuțiile tot mai sincere și mai deschise dintre noi mă înspăimîntau puțin. Blîndețea ei mă speria pentru că semăna cu iubirea unui animal de casă. Mă intriga trupul ei care părea incapabil să conceapă faptul că ar putea fi respins. Eu nu eram nici lesbiană și nu mai eram nici o școlăriță de liceu, ci pur și simplu femeie. Pentru mine, să stau alături de oamenii ăștia care emanau parfumul unui trecut cînd viața fusese rodnică și bogată era ca și cum aș fi stat într-o grădină ruptă măcar o cîtime de curgerea realității. Îmi era cît se poate de limpede. Erau clipe frumoase. Cu adevărat splendide. Dar aveau cu siguranță și o limită. Nu aveau să dureze la nesfîrșit. Știam că, la un moment dat, mi se vor deschide ochii și mă voi întreba de ce sînt aici.

Vîntul se înteţise și devenise rece.

– Eu sînt convinsă că e un blestem, știi? a spus Sui.

– Termină, nu spune așa ceva pe întuneric.

Pe acoperișul de beton zăcea aruncată o frînghie de rufe. Un spațiu al morții, în care respirau doar cîteva puncte de lumină. Oare stătea cineva să ne asculte? Oare chiar e întotdeauna cineva care ascultă?

– Cînd a murit Shōji, n-ai simțit că mai e cineva în cameră? a întrebat Sui.

– Habar n-am.

Dar cu siguranță simțisem. În dimineața aceea, în clădirea asta.

– Eu am simțit asta tot timpul și cînd eram cu tata, și cu Shōji, și cînd mă întîlneam cu Otohiko. Sentimentul că sînt complet neputincioasă, că am devenit unealta cuiva. Că eu sînt întotdeauna cea slabă.

Vorbea acum cu ochii larg deschiși.

– Mie nu-mi e frică de nimic în afară de asta. E ceva ce simt întotdeauna. Sînt sigură că a fost și în camera tatei, înainte să moară. E ceva asemănător cu forța unui destin nenorocit și iese din cartea aceea. Din cauza asta a murit și tata. Și mă cuprinde groaza cînd mă gîndesc că probabil ăsta e motivul pentru care eu sînt încă în viață. Sau motivul pentru care te-am întîlnit pe tine și sîntem aici, acum.

– Te înțeleg, dar mă întreb dacă e puterea cărții sau talentul tatălui tău?

Mi-am ridicat privirea spre cer, gîndindu-mă la chipurile oamenilor pe care îi cunoscusem pînă atunci.

Cocoțată pe o clădire în paragină, de parcă aș fi fost așezată pe vreo ruină în cine știe ce țară îndepărtată. Eu sînt cea care simte așa. „Eu"? Care „eu"?

Gîndurile mi se curmau mereu aici.

– Nici pomeneală, tata nu e acum decît cenușă într-o cutie. Un japonez rătăcitor care și-a părăsit țara. Acel ceva s-a ținut după el și nu a dispărut nici măcar după ce el a murit...

– „Acel ceva" – e vorba de artă și spiritul artistului? Sau mai degrabă...

M-a întrerupt.

– Sau mai degrabă. Doar știi și tu. Un spirit malefic, sau un blestem, sau destinul potrivnic. Ca legătura de sînge care ne împiedică pe mine și pe Otohiko să fim împreună.

– Oare așa să fie? am întrebat eu. Tu cu siguranță ai să treci peste asta.

– Cine știe, a făcut Sui. Bine ar fi dacă s-ar spăla și ea pe mîini de toată povestea asta!

– Cine? am întrebat eu.

– Saki. Să știi că i-am trimis copia.

– Ei, na! Cînd?

M-am mirat. Tocmai mă ridicasem și priveam în jos, cu mîna sprijinită pe balustrada acoperișului. Nu mă așteptasem și am avut senzația că cerul și pămîntul s-au răsturnat.

– Mi-ai spus tu să i-o trimit și m-am gîndit că poate așa e mai bine.

M-am întors și am văzut-o pe Sui rînjind. În întuneric, îi străluceau pantalonii albi. Și dinții.

– Era mai bine să te fi întîlnit cu ea și să i-o dai, am spus.

– Nu pot, mi-e jenă.

O cuprinsese rușinea. A continuat:

– M-am îmbătat.

Apoi, s-a întins pe burtă și, o vreme, a cules așchii de beton între degete. Avea ochii închiși și, îngrijorată, m-am apropiat pînă la urmă de ea. Adormise.

– Trezește-te!

Am scuturat-o și, în timp ce se ridica cu greu frecîndu-se la ochi, mi-a spus:

– Am visat un mormînt. E rău că nu e nimeni sub noi, aici.

– Da, așa-i, clădirea asta e un mormînt uriaș. Hai să coborîm și să plecăm, am zorit-o.

A încuviințat. Am ieșit în strada aglomerată și zgomotoasă ca o piață și am intrat undeva să mai bem un pahar.

Dacă stau acum să mă gîndesc, atunci, pe acoperiș, n-a fost nici o umbră nefastă. A fost o noapte în care ne-am lăsat învăluite de ceva blînd, ca un vis din copilărie.

★

Într-o după-amiază, deja către sfîrşitul lui august, mă întorceam de la un film împreună cu Saki. Tocmai voiam să intrăm undeva să bem un ceai.

Zona din faţa gării, deşi plină de lume, era oarecum liniştită. Abia traversasem piaţeta circulară şi ajunsesem la fîntîna arteziană cu apa colorată în tot spectrul curcubeului, ca într-o pictură, cînd, dincolo de dansul jeturilor transparente, am zărit chipul acela trist.

Sui avea întotdeauna un aer special. O recunoşteai imediat chiar în mijlocul unei mulţimi. Se plimba liniştită, cu pasul uşor.

Din reflex, am strigat-o.

– Sui!

Am simţit-o pe Saki tresărind alături. Şi Sui, zărind-o pe Saki, a scos un „Ah!" şi apoi a zîmbit strîmb a neplăcere. După aceea, s-a îndreptat spre noi.

– Bună, nu ne-am văzut de mult. Mersi pentru copie, a spus Saki cu aerul că stă de vorbă cu cineva cu care tocmai se întîlnise zilele trecute.

Imediat, Sui a îmbrăţişat-o. A strîns-o cu putere în braţe, spunîndu-i: „Nu ne-am văzut de prea multă vreme". Ochii i se înecaseră în lacrimi. „Lui Sui chiar i-a fost dor", mi-am zis eu.

– Gata, haide, dă-mi drumul, a spus Saki zîmbind.

Surîsul de pe chipul ei era atît de amabil încît dădea impresia că încearcă pur şi simplu să fie sociabilă.

Sui i-a dat drumul lui Saki și apoi i-a spus cu figura ei obișnuită:

– Cît de mult ai crescut! Pe Otohiko îl văd tot timpul, dar pe tine te țineam minte doar de cînd erai mică. Mi-a fost dor de tine. Nu știu de ce, dar mi-a fost atît de dor de tine încît și eu sînt surprinsă.

Stăteam toate trei în picioare. Printre mașinile care ocoleau încet la sensul giratoriu, printre autobuzele înșirate în stație, o grămadă de lucruri umpleau după-amiaza aceea însorită, cu nimic ieșită din comun. Lucruri complicate, lucruri care se schimbaseră în timp. Japonia, țări de aiurea, distanțe. Și totuși, pe lîngă noi treceau oameni care nu înțelegeau nimic din toate astea, care ne atingeau cu umerii și ale căror voci ne întrerupeau conversația. Aveam o senzație bizară. Oare de ce plînsese Sui? Oare ce s-ar întîmpla cu ele două dacă s-ar ierta reciproc? Deși abia le întîlnisem, căzusem deja pradă iluziei că le urmăream pe amîndouă de cînd erau mici, așteptînd întîlnirea dintre ele. Mă și dezumflasem puțin. Hei, voi două ar trebui să vă bucurați, să nu mai gîndiți atît de complicat! Dar poate că nu îți găsești rudele de sînge decît dacă mergi pe drumul ocolit. Oricum, spațiul în care stăteam avea o atmosferă diferită, densă și încărcată.

– Încă de cînd erai mică ai semănat cu tatăl tău, a spus Sui.

Saki s-a simțit rușinată.

– Chiar? Ce anume seamănă?

– Ochii. Şi nasul. Ca două picături de apă.

– Şi mama îmi spunea asta.

– Amîndouă semănaţi, am intervenit eu. Parcă aţi fi surori bune, nu vitrege.

– Chiar? a întrebat Sui.

Şi-a îndreptat privirea spre chipul lui Saki. A privit-o îndelung, sfredelind-o cu ochii. Şi apoi a surîs preţ de o clipă, abia vizibil. Un zîmbet trist aducînd mai degrabă a suspin. Ceva o apăsa pe suflet. Era un zîmbet pe care îl mai văzusem. Şi, ca reacţie, m-a cuprins o durere pe care o mai simţisem. Doar că nu ştiam ce e.

Apoi, revenind imediat la un surîs simplu, Sui a spus:

– Da, poate semănăm, aici, la nas.

A atins uşor nasul lui Saki cu degetul arătător.

După ce ne-am despărţit de Sui, Saki a întrebat cu surpriză în glas:

– Oare de ce pînă acum nu ne-om fi întîlnit aşa, din întîmplare?

I-am răspuns:

– Dumnezeu a hotărît acum că vă puteţi întîlni.

– De ce, din moment ce eu am rămas neschimbată?

– Ăsta e mersul lucrurilor.

– Oricum, e viaţa fratelui meu. Şi nu-mi pasă, a continuat rîzînd. Dar ea mă îngrijorează. Nu mi se pare

deloc de încredere și, de fiecare dată cînd o întîlnesc, rămîn cu senzația că regret ceva. Invariabil.

– Da, merge întotdeauna de parcă e pe punctul să se stingă. Îmi spun mereu că probabil nu o să ne mai vedem niciodată.

Ne-am întors pe cînd tricoul galben al lui Sui tocmai dispărea înghițit de mulțimea de pe stradă.

Ca un balon în depărtare.

Am rămas amîndouă să o petrecem cu privirea.

Nici măcar acum nu mă simt în stare să traduc în cuvinte ce s-a întîmplat după aceea. Poate va reuși Otohiko, în anii care vin, să scrie mult mai bine decît mine.

Nu sînt în stare să povestesc nimic închegat despre acea vară, de la început. Îmi aduc aminte doar de razele fierbinți de soare și de o senzație puternică de absență... Propria absență. Nu mai știu ce poziție am ocupat atunci. Ce rol am jucat. Ce sentimente am avut. Am impresia că eu *am fost* acea vară. Și, ca vară, am avut experiența singulară de a privi dintr-o perspectivă unică o anume femeie. Pe Sui.

Am pătruns în aerul care o învăluia și i-am absorbit și eu tristețea de neînțeles. O simt încă în piept, chiar și acum. Am privit un om punîndu-și în joc toată

înțelepciunea ca să lupte cu soarta potrivnică și cu spiritul care invoca soarta potrivnică, am privit-o pe Sui străduindu-se să se descurce în dragoste.

În ce fel erau oare diferiți tatăl tău și Otohiko?

De ce, deși există atîția alții, ți-ai ales bărbați care îți sînt rude?

Nu există dragoste perfectă, dacă v-ați despărți și Otohiko s-ar simți cu siguranță ușurat.

Poți spune că ești mulțumită cu viața ta de pînă acum? E greșeala ta dacă nu ți s-a întîmplat nimic bun.

Dintre toate șoaptele astea, Sui și-a ales cîteva. În care credea. Așa cum, în aroganța ei, credea în existența ei fragilă, în gîfîielile acelui spirit dubios și în sclipirile propriei intuiții.

Ca o pisică aruncată în noroi, dar care țipă ca din gură de șarpe, Sui avea o putere de viață fundamentală și sălbatică. O tenacitate care îi lipsise lui Shōji și în care eu și Otohiko ne pierdeam, incapabili să o credem pînă la capăt.

Sui a pus în practică acea putere. În felul ei propriu. În vara aceea, eu i-am fost alături și am privit-o.

Am privit-o pe Sui.

– Nu vii pe la mine? Sînt tare tristă, mi-a spus Sui plîngînd.

„Iar?" m-am gîndit.

– De ce, ce s-a întîmplat? Otohiko nu e acasă?

– Of, băiatul ăsta!

În ciuda lacrimilor, a izbucnit în rîs.

– Ai să rîzi, dar e plecat într-o tabără.

Am pufnit și eu:

– Adică într-o tabără de aia, cu focuri de tabără?

– I-a venit un prieten din America, mi-a spus că pleacă într-o excursie cu el și a șters-o acum vreo trei zile.

– Cît de infantil poate fi cîteodată!

– Așa e. Auzi, tocmai voiam să stau de vorbă cu tine. Treci pe la mine?

– Vin, oricum sînt liberă.

Nici nu mai vorbiserăm la telefon, nici nu ne mai întîlniserăm din ziua aceea cînd fusesem cu Saki. Am cumpărat niște flori și niște prăjituri și am pornit-o spre casa ei.

Era pe înserat. Exact momentul cînd lumina albăstruie se tîrăște în fiecare casă și trebuie să aprinzi becurile. În ultima vreme, întocmai ca o alcoolică, mi se limpezea mintea abia pe înserat. Zăream luminile străzii în întunericul din ce în ce mai adînc, departe, în cartierele de pe dealuri. Beam cîte o bere și atunci, zicîndu-mi că trecuse încă o zi în care participasem și eu la existența speciei umane, îmi dădeam seama că se înserase deja. Abia atunci mi se deschideau ochii.

Mi-a trecut prin minte că eu sînt întotdeauna posedată de cîte ceva. Nu de iluzia unui alter ego pricinuită de schizofrenie, ci de sentimentul că nu au existat momente cînd să nu fiu posedată de cîte ceva.

Am ciocănit, dar nu mi-a răspuns nimeni, așa că am apucat clanța. Am deschis ușa foarte ușor. Camera era pustie, dar cu luminile aprinse toate și, pe balconul deschis, cerul intens de seară se zărea ca decupat, prins în rama învechită de aluminiu a ușii culisante.

Am înaintat încă un pas și am văzut-o pe Sui în picioare într-un colț al balconului. Fuma o țigară, ceea ce nu i se întîmpla decît foarte rar. Părul îi fusese învolburat de vînt și rămăsese ciufulit ca într-un stop cadru.

– Bună seara, am spus.

– Bine ai venit, mi-a răspuns Sui întorcîndu-se.

Părea o umbră fragilă proiectată pe cerul colorat. Avea buzele vineții și ochii roșii.

– Strîngeam rufele de pe frînghie și am obosit.

– Nu vreau să te deranjez, am spus.

Chiar în clipa cînd m-am așezat pe jos aproape de ea, a țipat:

– Nu!

– Ce e? am întrebat ridicîndu-mă.

– De ce te-ai așezat tocmai acolo, oof, e o pată de cafea...

M-am uitat pe pantaloni și am văzut într-adevăr o pată maronie lățindu-se încet.

– Parcă am făcut pe mine, și încă treaba mare am exclamat disperată.

– Adineauri am dat cu piciorul și am vărsat cana de cafea pe care o lăsasem acolo. Și am uitat să șterg, a rîs Sui cu poftă. He, he, ce coincidență ciudată. Dacă-i spăl acum iese pata imediat, dă-i jos.

– Ai să-mi dai altceva să pun pe mine?

– Da, uite, ia-o pe asta.

A scos o fustă neagră de bumbac din coșul cu rufele pe care probabil abia ce le strînsese de pe frînghie. M-am schimbat la baie. Sui a băgat pantalonii mei în mașina de spălat și a apăsat pe buton.

– Îmi pare rău, a zis apoi.

A așezat o cîrpă pe podea în locul unde se vărsase cafeaua.

– Să fie semn că nu e voie să te așezi aici.

– E cît se poate de clar, am spus.

Zumzetul ușor al mașinii de spălat se auzea în toată camera.

– Îți place să speli rufe? am întrebat.

– Îmi place sunetul ăsta, mi-a răspuns.

– A, am adus niște flori și niște prăjituri.

– Ia uite, crini, îmi plac la nebunie! Nu-i așa că seamănă cu mine? a izbucnit, cu crinii în brațe.

– N-au cum să semene cu cineva care pretinde asta.

– Ei, na!

Dar chiar semănau puțin cu ea. Aveau același parfum puternic și, dacă se scutura polen pe haine, nu mai puteai să scapi de el, cum nu puteam eu să mă desprind de Sui.

Ea zîmbea însă, foarte liniștită, iar eu m-am fîstîcit ca un băiat de gimnaziu și n-am mai spus nimic.

Ochii ei ca de sticlă. Pupilele, cu o lucire rece, opace. În ziua aceea, Sui se arăta prietenoasă, de parcă ar fi cheltuit provizia ei de amabilitate pe o viață întreagă. Părea că încălzește aerul și îl expiră apoi dintr-o suflare.

Exact ca un crin.

Mirosea dulce a sirop infuzat cu disperare.

– Știi, acum că am dat-o, mă simt bizar, totul mi se pare insipid, a spus ea în timp ce aranja pe masă vaza în care pusese crinii tăiați.

– Vorbești de copie?

– Da. Nu ți se pare ciudat? Era ultima redută a copilăriei mele și țin minte că mă plimbam pe stradă îmbătată de gîndul că o țineam ascunsă. Îmi închipuiam că nu mai știe nimeni despre ea. Dar fără să conștientizez nimic. Eram atît de tulburată încît îmi imaginam că povestirea aia îmi dă un plus de valoare ca persoană.

– E ciudat. Pînă acum te-ai descurcat de minune de una singură, nu? Povestirea n-a fost mai mult decît un talisman pentru tine. Tu ești genul de om care răzbate

oriunde ar merge. Aşa eşti tu. Răzbaţi şi aici, şi în Africa, şi în India...

– Mda, se prea poate, a spus Sui rîzînd. Mi-a mai revenit puţin încrederea de sine.

Vorbise de parcă ar fi încercat să potolească un plod, iar asta m-a supărat, aşa că i-am spus apăsat:

– Tu te plîngi ba de una, ba de alta, dar de fapt eşti puternică. Ţie nu ţi se întîmplă să o iei razna şi să faci cine ştie ce prostii. Tu eşti cu siguranţă tipul de femeie care rîde la urmă. Ai putere şi poftă de viaţă, şi talent. Asta cred eu, deşi nu te ştiu decît de vreo lună. Tu eşti un om cu probleme, dar eşti mai adunată decît mulţi alţii.

– Mulţumesc, a spus Sui zîmbind.

Din nou, îi apăruse pe faţă zîmbetul acela subţire. Mi-am adus aminte atunci, în cele din urmă. Era acelaşi tip de zîmbet pe care mi-l adresa Shōji. Tandreţe resemnată. Încăpăţînare de neclintit.

– Dar talentul şi farmecul nu fac altceva decît să macine pe dinăuntru. Am să mă pierd în vreo mulţime, am să rămîn îngropată acolo, am să devin din ce în ce mai neînsemnată şi am să mor. Cu siguranţă, a continuat.

– Dar înainte de asta sînt multe lucruri care vor trebui să se schimbe. Eşti doar obosită acum.

– Aşa e. Nici nu mai ştiu cîţi ani au trecut de cînd am privit lucrurile dintr-o perspectivă globală. Poate de cînd l-am întîlnit pe Otohiko? Sau de cînd s-au stri-

cat relațiile cu mama? De cînd m-am culcat cu tata? De cînd m-am despărțit de Shōji? De cînd am ajuns să îmi las trupul pipăit la slujbă? De cînd am venit în Japonia? Habar nu am cît e de atunci.

– Ești doar obosită. Și cam palidă.

– Păi, știi, de fapt sînt însărcinată.

Am rămas stupefiată.

– Cînd trebuie să nești? Ești sigură?

– Am fost ieri la spital. Nu e nici un dubiu.

– Tatăl e Otohiko?

– Nu știu sigur, dar probabilitatea e foarte mare. Sînt aproape sigură că el e.

– Asta... e o problemă, nu-i așa? am luat-o eu pe ocolite.

– Ar trebui să avortez, nu? a întrebat Sui oarecum nemulțumită.

– Păi, ai de ales?

– Nu prea...

Și-a plecat capul și a rămas cufundată în tăcere. Am tăcut și eu. Cînd am ridicat capul ca să spun ceva, am văzut-o pe Sui cu ochii închiși.

Părea să stea cu urechile ciulite, ascultînd vaierul unui vînt dintr-o altă lume.

Oare de unde?

M-am întristat punîndu-mi această întrebare.

Și culoarea pistruilor presărați pe pielea ei nespus de albă, ca un memento al adolescenței, și rozul deschis dindărătul pleoapelor închise, deși pulsau de

viață, păreau prinse într-o ramă de tablou sau într-un teleobiectiv fotografic... Era pentru prima oară cînd examinam pe îndelete chipul lui Sui. Probabil că nu putusem să o privesc pînă atunci pentru că, dacă era cu ochii deschiși, impresia pe care o lăsau era prea puternică. Sau poate pentru că ea era făcută din nimic altceva decît strălucirea și culoarea pupilelor.

Dar, acum, ea emana culoarea eșecului. Culoarea surprinzătoare a resemnării, pe care o au oamenii obosiți de prea multă presiune din toate părțile.

Brusc, Sui a deschis ochii și a început să vorbească mișcînd ușor doar colțurile buzelor. Avea o expresie de fericire întipărită pe chip.

– Mi-e rușine pentru asta, dar aș vrea să văd încă o dată un... „Tata".

– Tata?

– Un bărbat care să ia copilul în brațe, să-l dezmierde, să se întoarcă seara devreme acasă, să îl filmeze cu o cameră video, să se impacienteze cînd face febră, iar cînd copilul plînge noaptea să se supere pe soție, niciodată pe copil. N-am absolut nici o încredere în mine ca mamă.

– Să fie Otohiko?

– Nu, nu prea cred. Vreau un „tata" generic. Un bărbat care să vrea cu adevărat să fie tată și să își vadă copilul crescînd. Nici măcar eu nu îmi dau seama dacă îmi doresc sau nu să îl văd așa pe Otohiko. Dar se prea

poate să mă prefac că nu doresc asta tocmai pentru că o doresc prea mult.

Plîngeam.

Nu mi se vedea plînsul pe față și nu îmi curgeau lacrimi, dar ceva sfîșietor îmi umpluse pieptul. Mi se părea nepoliticos să plîng.

– Știi..., a început Sui rîzînd. Dacă e să avortez, vii cu mine?

– Bineînțeles, i-am răspuns. Cred că asta ar fi cel mai bine să faci. Să te sfătuiești și cu Otohiko, după ce se întoarce...

Am pufnit din nou în rîs.

– ... din tabără.

– Da, chiar, din tabără, a rîs și Sui.

Cuvîntul se potrivea ca nuca în perete și cu subiectul discuției, și cu vîrsta lui, și cu situația. Cu siguranță că de acum înainte, oriunde ne-am afla, vom izbucni în hohote de fiecare dată cînd vom auzi cuvîntul „tabără", amintindu-ne de ziua de azi.

– Oricum astăzi nu mai avem ce face, nu vrei să mîncăm ceva? a sugerat Sui.

– Să mîncăm? Da, bine. Hai să ieșim undeva, am spus eu. A, și dacă ți se face rău? Nu vrei mai bine să pregătesc eu ceva?

– Nu am decît niște pîine și niște supă, e suficient?

Ochii lui Sui erau mai blînzi și mai amabili ca niciodată. Părea chiar că mă compătimește. Asta i se citea în ochi. Debordau de dragoste și înțelegere.

– E mîncare făcută de tine? am întrebat eu, prefăcîndu-mă scîrbită.

– E cu otravă, a răspuns Sui rîzînd.

– Nu-i nimic, am acceptat.

După ceva vreme, Sui s-a întors aducînd o tocăniță de carne de vită, cu un sos vîscos, niște pîine de secară și o salată de castraveți.

– A, ce gustos pare! m-am bucurat eu.

– Chiar e gustos, a replicat Sui cu un aer de specialistă.

– Tu nu mănînci, Sui? am întrebat.

Zîmbind, mi-a răspuns:

– Mie mi-a cam trecut pofta de mîncare. Auzi, adineauri mi-ai spus pe nume?

– Poftim?

– Mi-ai spus Sui?

– Da, fără vreo intenție.

– Rostit de tine, pare numele unui lucru frumos.

Mîncarea era într-adevăr gustoasă. Am uns bine feliile de pîine cu unt și am înfulecat totul. Între timp, Sui, cu spatele la mine, bea o bere și se uita la televizor. M-a cuprins apoi senzația că ceva nu e în regulă. Camera era prea liniștită. Cerul părea să nu se mai întunece. Televizorul suna metalic și rece. Sentimentele mele și curgerea timpului se decalaseră față de spațiul realității. Sui era mult prea mică față de cînd o întîlnisem pentru prima dată.

De unde era să îmi dau seama că pusese într-adevăr otravă în mîncare?

Următorul moment pe care mi-l amintesc a fost cînd m-am gîndit cît de violent mă manevrează. Eram tîrîtă pe podea. Îmi simțeam trupul greu, nu puteam să mă mișc și nu puteam nici să deschid gura. Pleoapele mi se închideau cu atît mai strîns cu cît încercam mai tare să privesc. Dar măcar încercam să văd ce se întîmplă.

Cu disperare.

– Îmi pare rău.

Am auzit vocea îndepărtată a lui Sui șoptind cuvintele astea și apoi rîzînd ușor. Simțeam atingerea mîinilor ei încleștate pe gleznele mele. Și mîinile acelea, parcă fără voia lui Sui, transmiteau un mesaj intens, contrar însă rîsului ei. Ca atunci, în copilărie, am simțit cum prin picioare îmi curge nu un flux de cuvinte, ci unul de culoare. O culoare puternică, un purpuriu închis. Senzația că îmi strîngea picioarele atît de tare încît avea să le zdrobească.

„Ajutor, ajutor", îmi transmitea fluxul acela întruna.

Am intuit că Sui vrea să moară. Era mult mai obosită decît părea. La fel cu Shōji. Totul se lega. Am încercat și eu să îi transmit ceva.

– Să nu mori.

Dar îmi pierise glasul. Întocmai ca în acea zi din copilărie. N-am reușit să storc decît un gîjîit sugrumat:

– ... mori.

– De ce crezi că vreau să mor? m-a întrebat Sui, îngrozită.

Mi-a dat drumul picioarelor. Deşi nu îi mai simţeam atingerea, ideile continuau să se transmită.

Oare de ce m-am născut?

Numai ca să fiu acum, aici, aşa?

Se terminase totul cu Otohiko.

Se terminase. După multă vreme.

Sufletul ei ca un mozaic zgîriat şi crăpat se concentra acum asupra cuvîntului moarte, către care se îndrepta. Cu o putere nebănuită, în tăcere.

– Termină, nu e de glumit cu aşa ceva. N-a fost plăcută vara asta? Am rîs de nenumărate ori împreună, am rîs şi am plîns ca să uităm de toate cele. Dacă mori, să ştii că am să te uit imediat. Şi ai regreta asta, nu-i aşa?

Am încercat să o opresc turuind cuvintele astea ca o rafală de gloanţe. Doar că n-am reuşit pentru ca trupul, din ce în ce mai paralizat, nu se mai sincroniza cu mintea. N-am îngăimat de fapt decît nişte frînturi:

– Ter.. n-a fo... acă mori...

Sui s-a ridicat brusc, mi-a aruncat o privire şi s-a îndreptat spre ieşire. Atunci am înţeles. Cu limpezimea cristalului şi strălucirea fulgerului, revelaţia mi s-a înfipt în inimă: „Noi două nu ne vom mai întîlni niciodată".

Văzută din spate, chiar semăna cu crinii. Am regretat că nu îi spusesem că seamănă.

Atunci, Sui s-a întors către mine, întrebînd:

– Poftim? Crini? Ai spus crini?

Nu știu cum am reușit să fac asta, dar m-am ridicat în capul oaselor. Mă durea tot, de parcă trupul mi-ar fi fost lipit de podea și mi l-aș fi jupuit de pe jos.

Eram aproape inconștientă. Aveam oarecum senzația că mi se ridicase doar mintea, de parcă spiritul mi-ar fi părăsit trupul (nu că aș fi avut vreodată experiența asta).

Aveam ochii închiși. Dar o simțeam pe Sui stînd în picioare lîngă mine și privindu-mă.

– Asta-i bună, e ca în scena din *Atracție fatală!* Cum de-ai reușit să te ridici?

Sînt convinsă că reușisem să mă ridic pentru că otrava nu-și făcuse încă pe deplin efectul. Oricum, trupul meu era destul de rezistent la medicamente de orice fel. Dar, în același timp, simțisem și altceva pulsîndu-mi cu putere în trup: disperare; întrebările tăcute care zăcuseră în mine încă din vremea copilăriei; toate gîndurile care îmi trecuseră prin minte în zilele și nopțile de după moartea lui Shōji; imaginea lui Sui, pe care am avut-o mereu în fața ochilor după ce am întîlnit-o; sentimentele mele față de Sui; chipurile zîmbitoare ale lui Saki și Otohiko; regretul pentru vara asta. Durerea de a fi în viață, pe care am simțit-o întotdeauna la Sui și care devenise și durerea mea – și

încrîncenarea ei furioasă, bizară și inutilă. Razele puternice de soare, orbitoare, din ziua cînd o întîlnisem pentru prima dată. Lumina reflectată în luciul iazului. Mîna, atingerea mîinii ei. Părul ei, zburătăcit zgomotos de vînt. Vara, vara, culorile care o înconjurau tremurînde pe Sui oriunde ar fi fost, direcția în care se îndrepta viața ei.

Regret și durere.

– Ce risipă!

Am senzația că am rostit răspicat cuvintele astea. Sau poate nu am fost în stare să le dau glas. Dar Sui a priceput oricum. Cu ochii larg deschiși, mă privea cu o expresie din care am înțeles că recepționase energia gîndurilor mele.

– Oare chiar să fie risipă? a spus.

După aceea, și-a scos pantofii, s-a apropiat de mine, m-a îmbrățișat și m-a sărutat.

Un sărut scurt, dar apăsat.

Cu mintea încețoșată, m-am gîndit atunci că nu mă mai sărutasem niciodată așa cu o femeie. Ca și cum m-ar fi auzit, Sui a izbucnit în rîs și a spus:

– Și așa, am marcat de trei ori.

Am leșinat.

M-am trezit pentru că cineva mă scutura cu putere. Imediat, am simțit o durere de cap îngrozitoare. De parcă mi-ar fi fost străpuns cu ceva. Durerea ascuțită mă sleia de puteri. Gura îmi era cumplit de uscată.

– Ce e...? am început eu.

– Ca naiba ai băut?

Era Otohiko. După felul în care mă privea, mi-am dat seama că e gata să mă ia imediat și să mă ducă la un spital. Am dat din cap, spunînd:

– Mă simt bine.

Din pricina efortului de a vorbi, fața mi s-a schimonosit din nou de durere.

– Mă doare capul.

– Vrei să bei niște apă?

Am făcut semn că da și Otohiko mi-a adus un pahar de apă. După ce am băut pe nerăsuflate lichidul călduț, mi-am dat în sfîrșit seama că nu eram în camera mea și apoi...

Mi-am amintit tot.

– Unde e Sui? am întrebat.

– A dispărut, mi-a răspuns Otohiko.

Părea pe punctul de izbucni în plîns.

– Nu mai e. Am constatat asta. Dar ce s-a întîmplat?

Am reușit în cele din urmă să mă ridic de pe jos. Coșul de rufe de pe balcon, pantalonii mei puși la uscat, farfuria din care mîncasem, fereastra larg deschisă, toate erau exact la fel. Nu se schimbase decît

faptul că Sui dispăruse. M-am simţit dintr-odată foarte nefericită. Pustiită, abandonată, tristă ca după încheierea unui festival, dornică să plîng, dar incapabilă să vărs măcar o lacrimă. Probabil că mă simţeam aşa în mare măsură din pricina suferinţei fizice. De fiecare dată cînd mişcam capul cît de puţin, mă străfulgera durerea şi începeam să tremur din tot trupul.

– Cît e ceasul acum?

– E ora două noaptea.

– Am venit aici ieri, pe înserat. Sui era foarte obosită şi mi-a mărturisit că e însărcinată. Ştiai? am întrebat.

A început să vorbească de parcă ar fi rupt zăgazul cuvintelor.

– Ştiam că e posibil să fie însărcinată. Mi-a spus că nu poate să păstreze copilul. Stabiliserăm să stăm de vorbă după ce mă întorc eu. Dar ştiam amîndoi că ajunseserăm într-un punct critic şi eram conştienţi că nu am fi rezistat cu ceva atît de important precum un copil. Şi ea ştia foarte bine asta. Oricum, cred că e un miracol că am rămas împreună pînă acum. Mă aşteptam să îmi spună că vrea să nască şi mă obişnuisem cu gîndul. Dar aveam senzaţia că ea, de fapt, nu voia copilul. N-am putut lua nici o decizie fermă. Fără să lămurim nimic, cu sentimentul că fusese ultima noastră discuţie, eu am plecat.

– În tabără?

Mă durea capul atît de tare încît nu am putut să rîd.

– Simţeam nevoia să fiu sub cerul liber.

– Te înţeleg... Voi nu vă protejaţi în nici un fel? am întrebat.

– Ba da, Sui lua anticoncepţionale.

– Deci fie a uitat să le ia la un moment dat, fie nu le-a luat intenţionat.

– Probabil că nici ea nu mai ştia ce face. Şi poate că, la un moment dat, fără să îşi dea seama, a încercat să uite să le mai ia.

Ţinîndu-le sprijinite pe genunchi, Otohiko îşi frîngea mîinile cu zgomot. În rest, era o noapte poate prea liniştită. Aerul era rece şi sumbru, ca într-un mormînt. Ca rămăşiţele dezolante ale unui vis din care abia te-ai trezit.

– Îmi mai dai, te rog, un pahar de apă? Mă doa... aau...

M-am strîmbat din nou de durere. Luîndu-mi paharul din mînă, Otohiko a spus:

– Ce o fi apucat-o să facă o asemenea prostie, să îţi dea ţie otravă? Pentru ce?

Se enervase puţin. I-am simţit atunci oboseala mocnită.

– Să ştii că Sui avea de gînd să se sinucidă.

– Mă aşteptam. Aveam o presimţire neagră că luase deja decizia. Tocmai de aia m-am şi întors mai repede. Şi ea nu e de găsit. Tocmai eram pe punctul să îi propun să facem *shinjū*, să ne sinucidem împreună. Oricum ne gîndeam amîndoi la asta de ceva

vreme. Poate că, privit din afară, pare ridicol, dar deveniserăm obsedați de ideea asta nici nu mai știu de cînd. Și totuși, nu înțeleg de ce ți-a făcut așa ceva tocmai ție... Pe tine te plăcea cel mai mult.

Părea surprins. Eu însă ghicisem ce se întîmplase. Sui voia cu adevărat să se sinucidă, dar știa că trebuie să o facă înainte să se întoarcă Otohiko; apoi, i s-a făcut dor de mine și a vrut să mă întîlnească, dar se temea ca nu cumva să îi ghicesc intențiile; m-a chemat la ea, dar, văzîndu-mă, a intrat în panică și, nemaiștiind ce să facă, probabil că i-a trecut prin cap ideea să mă ucidă. Dar n-a făcut-o. Nu și-a dus gîndul pînă la capăt.

– Am oprit-o, să știi. Cu încăpățînare, din toată inima.

– Oare s-o fi răzgîndit? a întrebat Otohiko, cu aerul că se roagă pentru asta.

– Îmi pare rău, nu știu.

– Mai e o speranță. A luat mașina, dar nu are cu ea decît carnetul de cecuri și cîteva lucruri pe care le-a găsit la îndemînă.

– Așa deci...

Nu eram în stare să gîndesc limpede. Mi-am dat seama că eram încă îmbrăcată cu fusta împrumutată de la Sui, acum șifonată din pricină că dormisem în ea. Am simțit, intens, timpul trecut. De cînd Sui fusese aici. Și i-am simțit prezența. Deși nu era nicăieri în cameră, am simțit-o în umbra raftului de cărți, în

perdelele umflate de vînt, în picioarele mesei. Petele acelea mici de întuneric erau puţin în contratimp cu realitatea.

– Probabil că într-adevăr există un blestem, după cum susţinea Sui, am spus eu.

A început să plouă. De afară, se auzea prin fereastră un fîşîit, un zgomot întunecat. Melancolia nopţii a pătruns înăuntru, ca o maree, umplînd aerul şi privind cu un ochi rece la truda noastră trupească. Umbra morţii. Sentimentul de neputinţă care te cuprinde cînd întorci o clipă privirea, dezolarea care te înghite dacă laşi garda jos.

– Nu ştiu nimic despre caracteristicile fizice. Dar cu siguranţă era ceva în atmosferă. Orice făceam împreună, aveam senzaţia că e în zadar. Ne simţeam mereu – nu întinaţi, ci lipsiţi de putere şi delăsători. Nu aveam niciodată chef să facem ceva ce ne plăcea, pur şi simplu ca să ne simţim bine. Asta să fie oare blestemul?

– Aşa cum e acum în camera asta? am întrebat eu.

– Da. Nu te poţi mişca. Dar nu era numai asta, au existat şi momente frumoase, ca un cîmp cu flori. Care ne-au dat puterea să continuăm. Şi să ştii că eram puternici împreună.

– Ştiu, se vedea de la o poştă.

– O, ce tare plouă!

– Mda, cu găleata. Şi s-a făcut şi puţin frig.

Melancolia ploii din acel miez de noapte pătrundea puţin cîte puţin în cameră. Pînă şi picăturile răpăiau într-un ritm trist şi însingurat. Şiroaie de apă se scurgeau încet pe geam. Pe fereastră, luminile oraşului se zăreau ca prin ceaţă, albăstrii. Aveam senzaţia că întunericul din cameră devenise cu o idee mai adînc. Nu mai puteam să stau acolo, îmi era foarte greu să mă mişc, dar ştiam că, dacă mai stau acolo, nu avea să se aleagă nimic nici de mine, nici de Otohiko. Pieptul avea să mi se umple de aerul acela îmbibat de singurătate. Şi asta nu era bine.

– O să iau un taxi să plec acasă, mă conduci pînă la staţie? am întrebat.

– Da, sigur. Mă simt de parcă nişte valuri uriaşe m-ar fi zvîrlit de colo pînă colo şi m-ar fi scuipat apoi pe ţărm. E un sentiment bizar.

– Hai să plecăm de aici!

Îmi venea să plîng. Mă simţeam nefericită. Mă apăsa ceva atît de întunecat, încît îmi era aproape scîrbă că mai trăiesc.

– Hai să mergem, am repetat.

Fără să rostească un cuvînt, Otohiko s-a ridicat în picioare.

Cînd să mă urc în taxi, l-am întrebat:

– Te întorci acolo?

Nu aveam umbrele şi eram amîndoi uzi leoarcă din pricina ploii. Otohiko mi-a răspuns:

– Nu, nu mă mai duc acolo.

M-am liniştit. Nu aş fi putut să îl las să stea singur acolo.

– Mă duc să o caut, o să trec pe la ea pe la serviciu şi apoi prin locurile pe unde îi place să meargă.

– Vrei să te ajut?

– N-ai cum să mă ajuţi în halul în care eşti. Poate de mîine încolo. Te mai sun eu.

Mi-a închis apoi portiera. I-am făcut cu mîna şi l-am urmărit apoi micşorîndu-se tot mai mult în depărtare. După o curbă, a dispărut din cîmpul meu vizual. L-a înghiţit întunericul. L-a înecat răpăitul ploii.

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre unde ar fi putut să fie Sui. Nu mă sunaseră nici ea, nici Otohiko. De cîteva ori, am visat că murise. De fiecare dată, m-am trezit din somn speriată, cu trupul încordat şi scăldat în sudoare. După aceea n-am mai putut să adorm şi, dimineaţa la prima oră, am luat ziarul şi l-am citit pînă la ultima filă. M-am uitat, cu spaima în suflet, şi la ştirile de la televizor.

Dar nu am aflat absolut nimic.

Şi astfel, după vreo trei-patru zile, spre surprinderea mea, Sui s-a îndepărtat din ce în ce mai mult. Am fost uimită de propria superficialitate şi, în acelaşi

timp, de sentimentul de detaşare faţă de ea, faţă de ceilalţi, faţă de ce simţisem pentru ei şi faţă de ce se întîmplase cu adevărat.

Probabil că se desfăcuseră legăturile blestemului.

Tot ce se întîmplase peste vară mi se părea acum un vis. Nu era însă un coşmar, ci un vis plăcut, din copilărie, după care aştepţi cu nerăbdare ziua de mîine. Iar în acel vis făcusem tot ce îmi stătuse în putere. Nu mai era nimic de făcut. Hotărîsem să nu mă mai gîndesc la asta, ca să nu mă mai enervez.

În ziua a cincea, m-a sunat Saki. Dormeam, dar, dintr-un reflex abia format, am ridicat receptorul incredibil de repede.

– Alo?

– Eu sînt, Saki.

– A, bună dimineaţa!

– E deja după-amiază. Auzi, eu sînt acum la aeroport.

Din telefon se auzea într-adevăr zarva aceea specifică unui aeroport. Zarva de aeroport în miezul zilei, tensionată, care te face să tresari.

– Unde pleci?

– La o prietenă la New York. Mă gîndeam să-i fac o vizită şi să profit de ocazie să îmi cumpăr şi nişte cărţi pentru lucrare.

– Cum de te-ai hotărît aşa brusc? am întrebat eu.

– După ce a dispărut Sui, Otohiko stă toată ziua acasă, mohorît și întunecat, și n-am mai rezistat. Așa că evadez puțin.

– Ce soră rea ești!

– Păi atunci du-te să-l vezi! m-a îndemnat rîzînd. Știi, noi am ajuns la un punct terminus. Nu pentru că a dispărut Sui, lucrurile nu sînt atît de simple, dar ceva a ajuns cu siguranță la final. Nu mai avem nimic de tăinuit, gata. Și mi-am zis că, decît să mă gîndesc la asta cu tristețe, mai bine să profit de momentele astea de respiro și, ca o tînără japoneză ce mă aflu, să sărbătoresc. Să mă distrez. Să plec într-o călătorie, să văd peisaje frumoase, să mă întîlnesc cu prieteni vechi. Nu prea pot să îți explic, dar așa am simțit... Și apoi, intuiția îmi spune că Sui e încă în viață. Și cred că nu o să moară atîta vreme cît nu e cu Otohiko.

– Chiar crezi?

– Sînt sigură. Nu am sentimentul că ar fi murit... Mulțumesc pentru tot. M-ai salvat, să știi.

– Hai, termină, doar te întorci repede, nu?

Păreau cuvinte de adio.

– Da, mă întorc imediat ce se termină vacanța de vară! Și o să putem petrece iar o grămadă de timp împreună la universitate, a spus Saki.

O femeie încă plină de mistere, prietena mea de peste vară, calmă, puternică, amabilă. Îmi plăcuse de ea de la bun început.

– Da, ne vedem la toamnă.

– Pa, rămîi cu bine!

– Ai grijă de tine.

A închis telefonul și imaginea aeroportului mi s-a stins din minte.

„Te pomenești că nu se mai întoarce", m-a străfulgerat un gînd. „Ei, hai că exagerez. O să ne revedem la toamnă, cu siguranță."

Saki e atît de diferită de Sui. Atît de diferită.

Mi s-a așezat un nod în gît.

Kazami,

Ce mai faci?

Eu tocmai am intrat în a patra lună de sarcină și mă simt foarte bine.

Totul e în regulă, să nu îți faci griji. Am întîlnit un bărbat (care vrea să fie „tata"). Vrea să mă ia de soție, e un miracol pentru mine.

Voiam să îți spun ce s-a mai petrecut în viața mea în ultima vreme. Am avut de ales între cîteva opțiuni:

Să avortez și să rămîn împreună cu Otohiko.

Să avortez și să mă despart de Otohiko.

Să avortez și să mă căsătoresc cu bărbatul acela.

Să nu avortez și să mă căsătoresc cu bărbatul acela.

Să mă sinucid.

Să comit *shinjū* împreună cu Otohiko.

Nu puteam în nici un caz să păstrez copilul și să rămîn cu Otohiko. Eram perfect conștientă de asta. Și mă durea atît de mult încît puțin a lipsit să nu îmi pierd mințile. Eram absolut disperată. Poate că aș fi reușit să fac asta dacă aș fi urmat mai îndeaproape firele din povestea vieții mele. Am așteptat să îmi vină ciclul, dar, văzînd că nu se întîmplă nimic, am fost convinsă că sînt însărcinată. Și atunci, m-am întors în Japonia și am început să mă descurc de una singură. Fără bani și sleită de puteri, a trebuit să dau piept cu realitatea.

Sînt sigură că în povestea vieții mele, așa cum o știam eu, stătea scris că trebuie să mor. Eu am o mamă care a căzut pradă disperării. Preferam moartea disperării, pentru că așa, cel puțin, știam că nu mai e loc de speranță.

Voiam să mor de multă vreme. Chiar voiam, sincer voiam, sincer.

Tie ți se pare probabil ridicol că mi-a fost greu să aleg între căsătorie, dragoste și moarte, dar, pentru mine, însemnau același lucru.

Încă din copilărie, eram convinsă că nu voi putea evita o moarte timpurie. Convingerea asta a fost blestemul meu. Nu știu cum sînt alții, dar îmi închipui

că așa ceva zace în fiecare. Cu alte cuvinte, fiecare are propria lui nefericire. Tocmai despre asta a scris tata în cartea lui, el, tipul de bărbat care se culcă fără jenă cu o fetișcană îndeajuns de tînără să îi fie fiică, atîta vreme cît e vorba despre o japoneză drăguță care se descurcă greu în străinătate. Și apoi, află că fetișcana e într-adevăr fiica lui. Și apoi Otohiko, pesimist și mohorît chiar cînd e îndrăgostit, și Shōji, fără nici o speranță în viață, chiar dacă o puștoaică de liceu era îndrăgostită lulea de el.

Bineînțeles, lucrurile nu sînt chiar atît de simple. Nu e o chestiune de bine și rău. Trăsături ca acestea sînt adînc înrădăcinate în sufletul omului, și ele pot să apară cîteodată ca un talent sau ca un defect de personalitate. Sînt imprimate în sînge și circulă prin trup odată cu el, determinînd ce fel de om ești. Nu e destin, ci pur și simplu ceva ce există în tine. Dacă lucrurile nu ar sta așa, eu și Otohiko am fi încă, probabil, în minunatul Boston. Ne-am fi căsătorit poate într-o bisericuță albă, frumoasă și am fi trăit acolo ca soț și soție. Dar asta e o poveste care nu a avut loc, pe de o parte pentru că sîntem frate și soră, pe de altă parte pentru că am ales să ne despărțim, cum fac nenumărate alte cupluri după ce, o vreme, pășesc împreună pe același drum.

Îmi pare rău că mă întind atît de mult cu problemele mele personale, dar m-am gîndit că vei vrea să afli și că vei înțelege. Lui Otohiko nu i-am scris

decît o scrisoare foarte scurtă (e modul cel mai elegant de a părăsi un iubit).

În orice caz, totul părea să indice moartea ca fiind opțiunea cea mai bună pentru mine, așa că am hotărît să mă sinucid. Îmi pierdusem încrederea în propria capacitate de a rămîne în viață și ceva mă măcina pe dinăuntru. Mi-am scris opțiunile pe o foaie de hîrtie și am stat să mă gîndesc care ar fi alegerea cea mai potrivită. Știi ce am decis pînă la urmă. Aveam senzația că îmi deviez propriul destin.

Dar nu am avut puterea să duc la bun sfîrșit ceea ce hotărîsem. Te-am chemat pe tine și apoi mi s-a părut prea chinuitor să ne sfătuim. Mi-a trecut prin minte să mă sinucid împreună cu tine, *shinjū*. Mă simțeam atît de izolată și de rătăcită, încît simțeam că nu aș fi atît de însingurată dacă ar fi să mor alături de tine, așa că mi-am zis să îți dau otravă doar cît să leșini. Doar că am greșit și ți-am turnat prea mult în mîncare. Știam că nu avea să te omoare, dar apoi mi-am dat seama că nu îmi rămăsese mie destulă ca să mă sinucid. Aveam un prieten de la care aș fi putut să mai fac rost, așa că am hotărît să trec pe la el să mai iau niște otravă în timp ce tu dormeai. Mă grăbeam să mor. Și exact în clipa aceea te-ai ridicat în capul oaselor, ca un *zombie*, și am rămas descumpănită cu totul. Abia dacă țineai ochii deschiși, iar vocea îți era înspăimîntătoare. M-ai speriat atunci, dar m-ai și emoționat. Știu că

sună ridicol, dar chiar am fost emoționată. După ce am ieșit din apartament, m-am oprit în fața ușii, am plîns, iar apoi am intrat din nou. Dormeai dusă și trăsăturile feței îți erau atît de liniștite, de parcă ai fi purtat o mască mortuară. Mi-am adunat cîteva lucruri care erau mai la îndemînă, ți-am spus noapte bună și am părăsit încăperea aceea pentru totdeauna. Stai liniștită, chiria e plătită.

În curînd, am să fiu trecută în registrul familiei ca soția lui. E un bărbat care a fost client la barul unde lucram, are niște bani puși deoparte și e un om bun ca pîinea caldă. Și nu spun asta doar ca să mă laud, nu e o minciună. E mai în vîrstă și e genul de bărbat care îmi place mai mult decît Otohiko.

Am să păstrez copilul.

Grupa de sînge a viitorului meu soț e aceeași cu a lui Otohiko, așa că nu cred că va afla vreodată cineva.

Grețurile de dimineață sînt aproape insuportabile, dar le prefer durerilor pe care le aveam cînd mă bătea mama.

Nu mi-ar conveni să aflu despre copil că are trei ochi sau un singur picior, sau șase degete la una dintre mîini, sau cine știe ce altă grozăvie, dar, dacă s-ar întîmpla asta, aș ști cum să reacționez. Mi-e și rușine să scriu așa ceva, dar există întotdeauna și posibilitatea de a omorî fătul.

M-am gîndit la tine de nenumărate ori de cînd ne-am întîlnit.

Eşti întotdeauna foarte grijulie cu toţi ceilalţi.

Mi-a fost foarte greu. Ca în ziua aceea cînd ne-am întîlnit pentru prima oară şi am mers în parc, iar tu mi-ai făcut cinste cu o îngheţată care s-a topit foarte repede.

Ca în copilărie cînd făceam vreo prostie acasă pe la vreo prietenă şi chipul mamei îmi apărea brusc în faţa ochilor, ca într-un *flashback*, ca atunci cînd eram în oraş cu un băiat care nu îmi plăcea şi ceva îmi aducea aminte de un altul, care îmi plăcea, şi mă întristam, eu trăiam într-o lume de vis foarte limitată şi bizară, iar tu te-ai năpustit în viaţa mea şi ai răsturnat totul.

Mi-a făcut întotdeauna plăcere să stau cu tine. Ai o viaţă frumoasă şi un viitor luminos. Cîteodată, te priveam – cu defectele tale, inteligenţa ta, neîndemînarea ta, generozitatea ta, supărările tale, gesturile tale – şi simţeam oarecum că pot să am o părere mai bună despre mine însămi. Şi despre ceilalţi. A fost pentru prima dată cînd am acceptat lumea din jur exact aşa cum e. A fost un şoc pentru mine.

Nu doar din felul în care arătai sau din felul în care îmi dădeai un răspuns cînd puneam cîte o întrebare, dar am început să îţi percep culorile şi să le simt apoi în multe din lucrurile din jurul meu. Şi m-am întrebat dacă nu cumva chiar există o cale de ieşire. Percepeam culorile tale în soare, în stradă, în maşini, în florile de pe marginea drumului, pînă şi în ferestrele clădirilor.

în faptul că trecătorii aveau fiecare cîte doi ochi, un nas și o gură.

Acum, ceea ce îmi aduce aminte de tine cel mai bine sînt cutiile poștale. Le găsești oriunde, sînt peste tot, în afară de momentele cînd chiar cauți una. Dai peste cîte o cutie poștală în locurile cele mai neașteptate, pe la vreun colț de stradă pustiu și trist. Dai de ele în zilele cu soare, în zilele cu ploaie, dimineața și seara, peste tot în lume, la fel cum strălucirea lunii se reflectă în fiecare lac, rîu sau ocean.

Pînă și aici, unde locuiesc eu acum.

Mi-a fost greu să plec în noaptea aceea ploioasă. Mă simțeam ca un ponei care fusese vîndut și trebuia să se despartă de mama lui. Mi se rupea sufletul gîndindu-mă la vara asta în care am putut să vă întîlnesc oricînd, și pe tine, și pe Otohiko, dar, ca să nu mă las trasă înapoi și ca să nu îmi vină să mă întorc, tot timpul cît am fost în mașină m-am gîndit intens numai la cutiile poștale. Cu atîta ardoare, încît mai aveau puțin și începeau să capete substanță chiar acolo.

Acum, singura cale de legătură între mine, tine și Otohiko e poșta (nu vreau să sun la telefon, pentru că nu sînt în stare să exprim ce simt și pentru că m-aș simți pustiită după ce aș închide). Cutiile poștale simbolizează legătura dintre noi și iată-mă scriindu-ți o scrisoare pe care ies imediat să o pun într-o cutie.

Am să fiu o mamă bună pentru copilul lui Otohiko. Am să mă străduiesc din răsputeri. Dacă totul merge bine, s-ar putea chiar să apuc ziua cînd va merge la grădiniță și cînd va lua parte la Ceremonia de maturizare, la douăzeci și unu de ani. Îmi doresc o fetiță. Saki își va continua cercetările. Otohiko își va reveni și el în cele din urmă.

Mă voi gîndi la tine de fiecare dată cînd voi vedea o cutie poștală.

Viața merge mai departe.

Nu ne vom mai întîlni niciodată.

Rămîi cu bine.

Dar poate ne vom mai vedea.

Sui

Începuse deja luna septembrie.

După ce făcusem o noapte albă încercînd să termin o traducere, am adormit în zori. Cînd m-am trezit, era deja trecut de amiază. Mi s-a făcut poftă de o Cola și am coborît pînă la automatul din apropiere să îmi cumpăr o cutie, iar apoi am ieșit la o plimbare. Cînd m-am întors, m-am uitat, pentru prima dată după multă vreme, în cutia poștală și am văzut scrisoarea ei. M-am

întors în cameră, m-am întins pe pat și am citit-o în timp ce beam o bere.

Era o scrisoare frumoasă.

O bună bucată de vreme după ce terminasem de citit, am rămas cu ochii închiși și cu scrisoarea în mînă. Prin pleoape, razele de soare care pătrundeau prin perdea mi se păreau roșii și am avut senzația că sînt vara, la mare.

Pe plajă, cu o briză caldă mîngîindu-mă pe față în timp ce stăteam să ascult zgomotul valurilor sub razele soarelui. Am adormit din nou.

Mai rămăsese cîte o bucățică de vară pe ici, pe colo.

Cînd m-am trezit, era deja către asfințit și soarele era de un auriu strălucitor. Culoarea cerului înainte de apus era exact ca în zori, dar, pe dos față de dimineață, cerul se întuneca din ce în ce mai mult.

Eliberată de stresul care se acumulase în mine, mă simțeam goală pe dinăuntru. O senzație plăcută. Trebuia să acționez mai departe. Înțelesesem asta imediat. M-am hotărît să plec într-o călătorie, poate nu atît de lungă precum a lui Saki. Nu trebuia să stau să mai aștept semne nefaste sau vizitele inopinate ale lui Sui. Și îmi dorisem să merg la mare în vara aceea.

Tot restul zilei l-am petrecut făcîndu-mi bagajele, atentă. Mă gîndisem să îngrop cutia de lemn pe undeva, dar pînă la urmă am pus-o în geanta mea.

Dacă Sui ar fi murit, rochia neagră ar fi devenit amintirea din partea ei. Aș fi putut fi o colecționară de asemenea amintiri macabre, dar nu mai era cazul. Mi-am adus aminte de pantalonii mei scurți albi încă întinși la uscat pe balconul ei. Am avut un sentiment bizar și trist în același timp. Probabil că, peste cîteva luni, aveau să fie luați și împachetați cu restul lucrurilor lui Sui.

Cînd am așezat în geantă cutia, am auzit așchia de os lovindu-se de unul din pereți, cu un clinchet. Sunetul acela mi-a răsunat în urechi preț de cîteva clipe, precum vuietul ritmic al valurilor. Mi-am amintit cum mă cuibăream la umărul lui cînd mai plecam cu mașina – găsisem locul ideal să îmi așez capul, fără să îl încurc la condus. Nu chipul lui îmi zăbovea încă în minte, ci umărul lui și mîinile pe volan. Și acum, tot ce mai rămăsese din el era înghesuit la mine în geantă, un obiect care fusese cîndva o persoană.

M-am bucurat că Sui nu murise.

Am făcut un duș și am plecat înainte să mi se fi uscat părul. Soarele de după-amiază tîrzie, încărcat cu parfumul asfințitului, scălda strada într-o lumină limpede. Copacii din fața caselor de pe ambele părți ale drumului proiectau pe jos o umbră subțire.

Dintr-odată, mi-am adus aminte de prima mea vizită la Saki acasă. Părea să se fi întîmplat cu multă vreme în urmă, cînd viața era încă liniștită. Apoi, mi-a trecut prin minte că aș putea să trec să îl văd pe Otohiko. Îl compătimeam pentru că rămăsese singur cuc. Mai mult ca sigur primise și el o scrisoare din partea lui Sui, doar că a lui trebuie că era mai directă, la obiect. Prinsă de gîndul că plec la mare, aproape uitasem de el. Nu luasem scrisoarea cu mine. Dar mi se părea că e datoria mea față de ea să nu o arăt nimănui.

Am ajuns în cele din urmă la el acasă, am sunat și mi-a deschis imediat.

– Bună ziua, am început eu.

– Haide, intră.

M-am simțit dintr-odată cuprinsă de nostalgie și bucurie. M-am întrebat dacă asta simt bărbații cînd își întîlnesc vechii camarazi de război. Apoi, sufletul mi s-a umplut de satisfacția că făcuserăm ceva împreună, deși nu ne cunoșteam decît de puțină vreme, și de amărăciunea de a fi pierdut ceva pentru totdeauna. Ziua fusese foarte intensă și mă întrista gîndul că vara era pe sfîrșite, de parcă aș fi avut optsprezece ani. Am intrat dînd din cap.

– Saki nu e. A plecat într-o călătorie, mi-a spus Otohiko în timp ce îmi turna cafea.

– Știu, m-a sunat, am răspuns eu.

Am remarcat că partea de apartament a lui Saki fusese golită și m-am îngrijorat din nou.

– Am primit vești de la Sui. Tu?

Am dat din cap că da.

– Mă bucur că e în viață. Chiar mă bucur.

Părea însă deprimat.

– Și eu mă bucur.

Mă întrebam cît îi spusese în scrisoare. Îmi era prea frică să pomenesc despre asta. Poate îl mințise, sau poate îi spusese adevărul. În orice caz, ea luase o hotărîre și el nu putea să mai facă nimic, poate doar să o caute, să o găsească și să încerce din nou să fie împreună. Dar atunci, cineva ar fi murit cu siguranță. Simțeam că luase hotărîrea să nu facă asta și am bănuit că ăsta era motivul pentru care era deprimat.

O pală de vînt cald a pătruns pe fereastra deschisă, amestecîndu-se cu jetul rece de la aerul condiționat.

– Ce-i cu geanta asta mare? m-a întrebat mohorît.

– Plec într-o scurtă călătorie.

– Și tu, Brutus... Unde pleci? Mergi singură?

Nu știu de ce, m-am simțit oarecum vinovată.

– Da.

– Pentru cîtă vreme?

– Încă nu m-am hotărît.

– Conduc eu. Te duc unde vrei tu, dar ia-mă cu tine.

Am ridicat din sprîncene.

S-a apucat să explice:

– Mă simt gelos dintr-odată. Nu am gînduri necurate, nu mai am energie pentru așa ceva. Pur și simplu nu mai vreau să rămîn în casa asta, mă înțelegi? Simt nevoia să întîlnesc oameni. În plus, orice călătorie e mai plăcută dacă te însoțește cineva.

M-am gîndit la ce îmi spusese. Îmi venea să îi spun să plece singur, dar nu am putut. Era tipic pentru el să vină cu o asemenea propunere.

– De acord, dar numai pentru o zi. Mîine ne despărțim și mergem fiecare pe drumul lui, i-am spus.

– Bine, mîine am să mă duc la Yokohama să vizitez un prieten.

– La fix, oricum voiam să o iau în direcția aia, spre Kanagawa.

– Aveam nevoie de un pretext ca să ies și îmi era prea greu să îl găsesc. Îți sînt recunoscător.

A zîmbit pentru prima dată pe ziua aceea.

Am ieșit așteptînd ca Otohiko să termine de făcut bagajele și am închiriat o mașină.

– Hai să luăm cu noi ceva de mîncare și să facem un picnic pe plajă.

– Da, da! Și să facem și un foc de tabără.

Mă simțeam din nou senină, fericită. După multă vreme.

Am luat-o pe autostradă, îndreptîndu-ne spre mare. Vibrațiile regulate ale mașinii rulînd pe șosea, sunetul de avertizare care semnala depășirea vitezei,

clădirile pierzîndu-se în depărtare, albastrul cerului senin de seară. O semilună palidă și Venus strălucind blînd și alb.

Am simțit că tot ceea ce se petrecuse în ultima vreme plutea în cerul de asfințit care se schimba treptat în noapte, întinzîndu-se de deasupra orașului pînă departe, spre ocean.

Din cînd în cînd, se mai întîmplă și așa ceva.

Frumusețea tuturor lucrurilor pe care le văzusem, de la cele mai superficiale pînă la cele mai intense, îmi umplea acum sufletul, urcînd din mine spre înaltul cerului, învîrtindu-se odată cu el, devenind parte din peisajul din jurul nostru.

– Mă întreb dacă se mai întoarce vreodată, a început Otohiko.

– Mă îndoiesc, i-am răspuns.

– Mă simt foarte bizar, de parcă trupul mi-ar fi devenit mai ușor și sînt acum pe punctul de a dispărea.

– Cîți ani sînt de cînd v-ați întîlnit?

– Să tot fie vreo șase ani. Sau mai mult... Aveam nevoie de o pauză. Nici măcar nu mai țin minte ce anume am făcut în tot timpul ăsta.

Avea privirea ațintită înainte, la șosea.

– Ai căutat-o de atunci?

– Da, am căutat-o! În fiecare zi, ca un detectiv. N-am prea dormit în ultima vreme. Cînd a venit scrisoarea și am citit-o, mi-au dat lacrimile de durere.

– Credeai că murise?

– Eram cuprins de o asemenea disperare și eram atît de deprimat, încît am crezut că se sinucisese. O căutam peste zi și stăteam la ea acasă peste noapte. La fiecare oră, îmi verificam mesajele de pe robotul telefonic de la mine de acasă.

– Chiar ai făcut toate astea?

– Da. În scrisoare susținea că îi e bine, dar sînt sigur că i e greu de fapt... Mă bucur că e în viață. Cred că a făcut alegerea cea mai bună.

– Mă bucur că gîndești așa, am spus eu.

– Dar dacă nu ai fi venit tu pe la mine azi, cred că m-aș fi sinucis în seara asta... E, glumeam, nu chiar, dar oricum, scrisoarea aceea m-a secătuit de puteri.

Mi-a trecut prin minte că ar fi putut cu adevărat să se sinucidă.

– N-am mai făcut foc pe plajă nici nu mai țin minte de cînd, a spus Otohiko în timp ce aduna vreascuri printre lemnele aruncate pe țărm de valuri.

Lăsasem direct pe nisip, în întuneric, cumpărăturile pe care le aduseserăm cu noi: artificii, vin, pui prăjit.

Pe plajă era atît de întuneric, încît mi se părea că Otohiko e înghițit de beznă, deși era la doar cîțiva pași de mine.

Priveam marea, marea adevărată, și mă lăsam bătută de vînt.

Marea era de o sută de ori mai întinsă decît îmi imaginasem și părea gata să mă înghită. Valurile se spărgeau cu zgomot de țărm, iar luna și Venus zăboveau încă pe cer.

– Ai fost cercetaș, nu-i așa?

– Cum de ți-ai dat seama?

Din felul cum aranjase lemnele pentru foc.

– Nu știu, pari să fii tipul de cercetaș.

– E, îmi pare rău, dar să știi că am trăit pe plajă la un moment dat.

– A, da? Cînd?

De obicei, Otohiko părea plictisit și blazat de fiecare dată cînd trebuia să vorbească despre cîte ceva, dar excursia la plajă părea să îi fi priit. Chiar și pe drum, cînd condusese încoace, simțisem pata întunecată care îi apăsa sufletul. Tăceam amîndoi, dar mi-am dat seama că era copleșit de emoție. Știam ce îl face să sufere, dar nu puteam face nimic ca să îl eliberez de povara timpului. Mi-am adus aminte cum se ridicase brusc atunci, la asfințit, cînd eram la Saki, și plecase să o întîlnească pe Sui. M-am gîndit la nenumăratele cicatrici pe care i le lăsaseră zilele petrecute cu convingerea că va trebui să trăiască așa pen-

tru totdeauna. Era, acum, mai dezorientat ca niciodată. Așa părea.

– La puțină vreme după moartea tatei, cînd mama era foarte bolnavă. Ne-am mutat într-o casă pe plajă ca să își revină. Și, în trei, ne jucam adesea cu artificiile și făceam focuri de tabără. Aveam o grămadă de prieteni pe plajă, și de la ei am învățat toate șmecheriile.

– Vă distrați?

– Nu mai țin minte. Nu știu de ce, dar perioada cît am trăit pe plajă mi se pare absolut ireală.

– Un foc de tabără n-ar trebui să fie mai mare și mai puternic decît ăsta?

Reușiserăm să aprindem vreascurile, dar focul abia pîlpîia. Asaltul întunericului de pe plajă era mai puternic.

– Abia acum începe, ai să vezi.

Fața lui, luminată de flăcările plăpînde, părea senină. Mi-am adus aminte de discuția cu mama, despre ce înseamnă să te lași prins de ceva. Otohiko stătea așezat pe nisip, aruncînd una cîte una crengi pe foc. Oare asta voise mama să spună?

– Hai să bem niște vin.

Așa cum făcusem la un moment dat cu Sui, am turnat niște vin, doar că, de data asta, în pahare de plastic.

– Ah, ce bun e! a exclamat Otohiko după ce a băut o înghițitură. Cred că peste noapte o să fie frig aici.

– Păi e deja toamnă.

– Da, de asta ne-am ocupat mai întîi de foc, și nu de artificii, nu?

– Lăsăm artificiile pe mai tîrziu, bine?

– Crezi că puiul mai e bun dacă îl încălzim puțin la foc?

– M-am gîndit la asta, așa că am cumpărat și niște frigărui.

– Îți merge mintea!

– Și apoi, putem să înfășurăm feliile de pîine în folie de aluminiu, ca pe cartofi, și să le punem pe foc doar un minut.

– Te-ai gîndit la toate.

– Parcă tu erai specialistul în ieșiri sub cerul liber, nu?

– Dacă aș avea măcar un coș de gunoi, ceva...

Mă amețisem din pricina vinului și mă întrebam întruna cum de am ajuns pe plajă tocmai cu el. Începusem de fapt să mă obișnuiesc cu ideea că mi se întîmplă astfel de lucruri din senin. Singurul lucru nou erau valurile tumultuoase. Spuma de pe creasta valurilor. Parfumul puternic al mării, atingerea nisipului zgrunțuros. Linia apei, respirînd liniștit la orizont. Luminile orașului licărind în depărtare. Farurile mașinilor care înaintau încet pe șoseaua de pe faleză, ca niște sateliți pe orbită.

Focul ardea din ce în ce mai puternic, în vreme ce întunericul se adîncea tot mai mult. Din cînd în cînd, zburau scîntei pe plajă, luminînd nisipul alb. Nu era un rug, dar sfîrîia și bolborosea destul de tare cît să acopere sunetul valurilor și să țină la distanță bezna.

– Aș sta la nesfîrșit să privesc un foc.

– Și eu.

Luminată ici-colo de cîte un licăr sporadic, suprafața apei părea o bucată imensă de pînză neagră unduindu-se ușor pe o scenă. Iar ochiurile unde era prinsă de cerul de o culoare puțin diferită păreau niște petice fluturînd voios.

Am scos pe ascuns cutia de lemn din geantă și am aruncat-o în foc.

Preț de cîteva clipe, a ars cu o flacără puternică și m-am temut că o să miroasă ciudat, dar nu s-a simțit nimic din pricina brizei. Era cu siguranță mult mai bine așa decît la un crematoriu.

– Ești foarte solemnă.

L-am întrebat dacă știa ce aruncasem în foc.

– O așchie de os, nu? mi-a răspuns fără să se uite la mine.

M-am întors către foc ca să îmi încălzesc mîinile.

– Tu știi tot, nu-i așa?

– Îmi spunea tot, de la lucrurile de groază pînă la cele mai neînsemnate nimicuri. De-aia știu... Dar în scrisoare s-a abținut.

– A, da?

L-a părăsit. S-au despărțit. Oricum ar fi, cert e că nu mai erau împreună. Se terminase totul. Nu mai rămăsese decît ecoul promisiunilor pe care le repetaseră amîndoi, de nenumărate ori, aidoma valurilor.

– Mi-e rușine să recunosc, dar am adus și eu ceva.

A scos din geantă un mănunchi de foi îngălbenite.

– Ce e?

– A 99-a povestire pe care a scris-o tata.

A început să rupă paginile una cîte una și să le arunce în foc. Fiecare foaie se înălța în aer, arzînd, și apoi se preschimba în cenușă neagră.

– Ai primit-o de la tatăl tău?

– Da, mi-a trimis-o chiar înainte să moară. I-am arătat-o și mamei, dar mi-a spus să o păstrez eu.

– Și exemplarul pe care îl avea Sui?

– Cel pe care i l-a trimis lui Saki? E identic, doar că e scrisul lui Sui. Probabil că l-a copiat cînd dormea tata.

– Ei, na!

Mi-am adus aminte de cum era Sui în ziua respectivă.

– Nu ți-am spus niciodată?

– Deci tu nu i-ai spus lui Sui că ai exemplarul ăsta?

– Puteam să-i spun?

– Și Saki?

– Nu i-am spus nici ei. Nu-mi păsa dacă Sui i-ar fi arătat copia ei, dar nu voiam să se supere aflînd că

mai sînt și alții care au copii, și anume tocmai eu și Saki. Era singurul lucru care îi rămăsese de la tatăl ei.

– Serios? Și tu știai?

Mi-am închipuit-o pe Sui, încă adolescentă, copiind manuscrisul tatălui ei în întuneric. Hîrtiile arseseră și erau acum niște ghemotoace negre și ușoare, rostogolite de vînt pe plajă.

– Dacă tot veni vorba, voiam să îți spun ceva despre ultima parte din povestirea a 98-a, partea pe care ai lăudat-o. Să știi că eu am scris-o.

– Poftim?

O bucată de vreme, am rămas cufundată în tăcere.

– Tata lăsase povestirea a 98-a la noi acasă, neterminată. Cînd am întîlnit-o pe Sui pentru prima dată, mi-a spus că își dorește foarte tare să citească povestirea, așa că i-am dat-o, în mare taină. Și, deși era despre Sui, povestirea nu avea final. M-am gîndit că ar suferi dacă ar citi povestirea așa cum o lăsase tata, și, mai mult, știam că are și povestirea a 99-a. Era conștientă că mama ei nu se va mai întoarce niciodată la ea, așa că a venit în Japonia să stea aproape de cei care îi erau rude. Doar că lucrurile n-au mers foarte bine. Eu am adăugat finalul la povestire, i-am dat-o ei, iar ea i-a dat-o mai departe lui Shōji. Însă doar pe aia, a 98-a.

Tăceam în continuare.

– Dar astea sînt toate poveşti de demult. Nu vrei să încălzim puiul? Deşi... e cam ciudat, după ce ai aruncat osul ăla acolo.

– Şi noi şi păsările nu sîntem altceva decît carne.

– Da, cred că ai dreptate.

A zîmbit.

– Ah, ce bine mă simt!

– Şi eu.

– Mă simt de parcă am scăpat de o piatră legată de gît.

– Şi eu. În plus, îmi doream de tare multă vreme să vin la mare.

Am muşcat dintr-o bucată de pui. Otohiko mi-a răspuns în timp ce scotea feliile de pîine din foc:

– Mă simt în largul meu să stau de vorbă cu tine. Cred că m-am îmbătat puţin.

A desfăcut folia. Mirosea nemaipomenit.

– Asta e, s-au ars puţin.

A zîmbit şi a continuat.

– Probabil e şi din cauză că n-am prea stat de vorbă cu nimeni în ultima vreme.

– Sau poate e din cauza focului.

– Sau poate din cauza brizei.

– Se spune că, dacă stau cu faţa către mare, oamenii îşi deschid sufletul.

– Pînă şi fleacurile cele mai mărunte mi se par plăcute.

– Despre orice am vorbi, valurile se sparg în continuare, în depărtare, impasibile.

– Cred că asta înseamnă de fapt să te simți eliberat.

– Cu siguranță. Vinul nu e rece, dar e bun.

– Vrei să-l pun în lada frigorifică?

– E deja o sticlă acolo.

– Mă bucur că am venit aici. Mă simt bine. Îți sînt recunoscător.

– Și eu mă bucur că ai venit. N-aș fi putut să fiu aici de una singură.

Am mușcat dintr-o felie de pîine.

– Luna e așa de albă!

– Da, și se vede atît de mică.

– Probabil că sînt și multe stele pe cer, doar că nu se văd din pricina focului.

– Cred că ai dreptate. Ar fi trebuit să vedem Calea Lactee, uite, acolo.

Am întins mîna ca să arăt pe unde trece Calea care brăzdează cerul.

– Chiar în mijloc e o pasăre albă, știai?

– Nu e țipenie de om în jur.

– Da, e tare liniște.

M-am întors și am văzut, înșirate în jurul plajei, hotelurile înalte din stațiune.

– Crezi că se vede focul nostru de la ferestrele de acolo?

– Unde stăm la noapte?

– Trebuie să aibă pe undeva locuri libere. Găsim imediat.

– Dacă într-o cameră e stinsă lumina, înseamnă că e liberă, nu?

– S-ar putea pur și simplu să doarmă sau să fi ieșit.

– Găsim noi ceva, doar e în timpul săptămânii.

– Uite, îmi place casa aia cu ferestrele mari. E eleganta.

– Cred că e o reședință de vacanță.

– Parcă n-am fi în Japonia aici.

– Ai bani la tine?

– Am niște cărți de credit.

– Am și eu, o grămadă.

– Trebuie să fim cumpătați dacă vrem să călătorim mai departe.

Otohiko a rîs.

Aveam sentimentul că acea călătorie avea să continue la nesfîrșit.

– Mergem să bem un pahar la barul hotelului?

– Da. Mi-ar prinde bine ceva cald.

Mi se părea că aud clar vuietul valurilor învăluind tăcerea pe măsură ce noaptea se adîncea. Priveliștea imensă, care mi se întindea în față parcă la nesfîrșit, îmi risipise toată amărăciunea și îmi umplea acum sufletul și inima cu un aer proaspăt. O singură lumină strălucea în continuare, refuzînd parcă să se stingă. Era liniște. O noapte pură, veșnică, de sfîrșit al lumii.

Așa îmi imaginasem noaptea din ultima scenă a povestirii. Cîntecul trist și fatalist al sirenei, abia auzit. Coada ei, acoperită cu solzi și imposibil de atins. Chipul ei mîhnit zărit printre șuvițele de păr strălucitor. Lumina lunii. „Te voi iubi mereu, frumoasa mea."

– Partea aia chiar ai scris-o tu? În locul tatălui tău?

– Nu-mi mai aduce aminte.

– Mă întrebam eu de ce stilul e diferit tocmai acolo.

– Gata, ajunge.

– Saki? Sui?

– Nici una, amîndouă.

– N-o s-o mai întîlnim niciodată pe Sui. Ce prostie, auzi, cutiile poștale!

– Plîngi?

Plîngeam. Dacă n-am fi fost pe plajă, probabil că intensitatea absenței ei nu s-ar fi năpustit asupra mea cu atîta forță. O vară pe care am petrecut-o împreună doar ca să ne despărțim. Un prieten care a rămas, singurul. Dar pe ea nu aveam să o mai văd niciodată. Nici nu o să mă mai sune vreodată la telefon, după-amiaza.

– Hai, nu mai plînge, că mă faci și pe mine să plîng.

– Gata, nu mai plîng.

– Liniștește-te, a spus Otohiko.

A continuat apoi, cu o expresie tristă, de parcă ar fi fost într-adevăr pe punctul de a izbucni în lacrimi:

– Vrei să mă culc cu tine?

– Hei, eu trebuia să spun asta!

– Cred că m-am îndrăgostit de tine.

– Şşşt.

– Mă mai gîndesc la toamnă.

– Aşa să faci.

– Aşa am să fac.

L-am privit pe Otohiko. Printre lacrimi, am văzut cerul, şi marea, şi nisipul, şi flăcările dansînd. Totul, dintr-odată, mi-a pătruns în minte cu o viteză uluitoare, care m-a ameţit. Era frumos. Totul era frumos, tot ce se întîmplase era şocant de frumos, îndeajuns cît să te facă să îţi pierzi minţile.